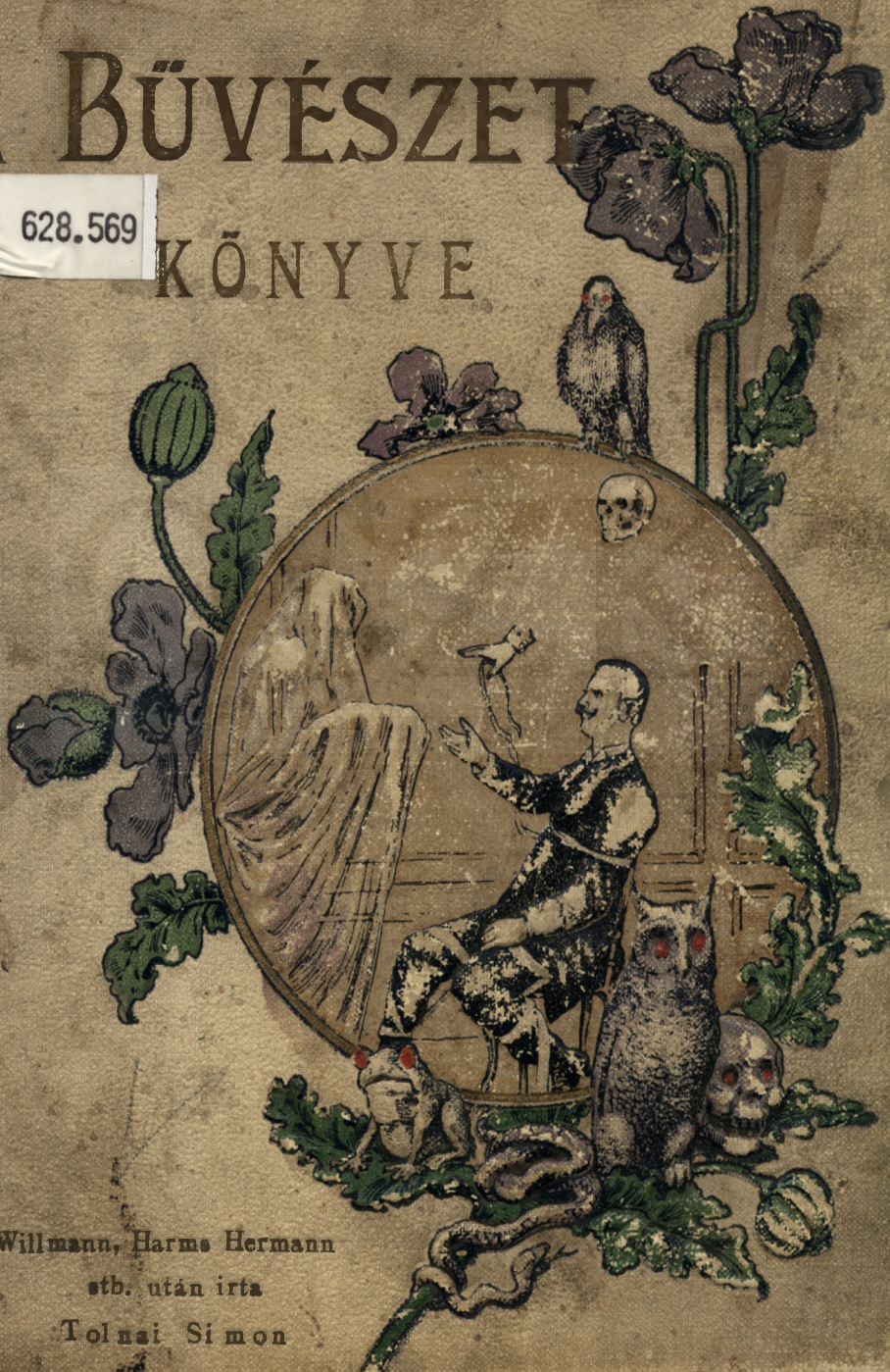

TOLNAI SIMON

A BÜVÉSZET

628.569

KÖNYVE

Willmann, Harms Hermann

stb. után írta

Tolnai Simon

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Tolson

A

BŰVÉSZET KÖNYVE

WILLMANN, HARMS, HERMANN TANÁR, FOX, stb. UTÁN

IRTA

TOLNAI SIMON

ELŐSZÓVAL ELLÁTTA

TÓTH BÉLA

V. KIADÁS.

BUDAPEST
„KOSZOS“ MŰINTÉZET NYOMÁSA.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

628. 569

ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR
B 5082/1979
LELTÁRI SZÁM

E2

TARTALOM-JEGYZÉK.

ELSŐ KÖTET.

A mutatóványok száma		A mutatóványok száma
	Előszó.	Tojást szabad kézből eltüntetni ... 32
	Bevezetés.	A három pohár ... 33
	Varázsbot ... 1	A kétfilés vándorlásai ... 34
	A bűvész-asztal ... 2	Szétört tükör ... 35
	A közép-, vagyis nagy asztal ... 3	Pénzverde a tenyérben ... 36
	A mellék-asztal ... 4	Szellemek konyhája ... 37
	A billentyűs-asztal ... 5	A tojást rakó szolgál ... 38
	A csapó-ajtók és ezek szerkezete ... 6	A varázs-rózsa ... 39
	A szervante ... 7	A vasgyűrű ... 40
	A feltűzhető szervant ... 8	Columbus tojása ... 41
	Különleges asztal-szervantok ... 9	A pénz és üveg ... 42
	A szék-szervant ... 10	A láthatatlan pénz ... 43
	Különleges hordozható szervantok ... 11	A gordiusi csomó ... 44
	Test-szervantok ... 12	Az ikergolyó ... 45
	Zseb-szervantok ... 13	Papakosza a zsebkendőben ... 46
	A gummi-szalag ... 14	A varázsgyűrű ... 47
	A czérna-hurok ... 15	Kincs a levegőből ... 48
	A varázs-henger ... 16	Séta a cilinderen át ... 49
	A haj-hurok ... 17	A berlini varázs-doboz ... 50
	A tojástartó ... 18	Kést egy kalapon keresztül szúrni ... 51
	A gyűrűhúzó ... 19	A szellemek kése ... 52
	A caché ... 20	A delejesség hatása ... 53
	A varázskendő ... 21	A jós ... 54
	Összehajtható tárgyak ... 22	A vándorló poharak ... 55
	A rózsaszüret ... 23	A rózsapohár ... 56
	A dákö ... 24	A lapda-tartó ... 57
	A fogások és azok alkalmazása ... 25	A foltozó-serleg ... 58
	Az eltüntetés ... 26	A fogó-serleg ... 59
	Szétépett papírt egygyé varázsolni ... 27	A kínai függő-lámpa ... 60
	Egy pénzdarábot eltüntetni ... 28	A kettős-szekrény ... 61
	Ugyanez más módon ... 29	A háromszoros szekrény ... 62
	A sanzsirozás ... 30	A varázskés ... 63
	A kényszerválasztás ... 31	Az óratükör ... 64

A mutatóványok száma	A mutatóványok száma
Az elvarázsolt trafik 65	A széttört gyűrű 112
A kincses láda 66	A felsült bűvész 113
A pisztoly, vagy a sérthetetlen fakir 67	A tojástartó 114
A tölcsér-pisztoly 68	A kendő mint pénzszekrény ... 115
A gyűrű-pisztoly 69	Az eltűnt teke 116
A virág-szekrény 70	A lisztes tányér... .. 117
A pénzes láda 71	Likőrgyár a vízesüvegben 118
A harang... .. 72	A mesterlövés 119
A halastó 73	A tojás zacskó 120
A madár-kalitka 74	Az óra-állvány 121
A tenta-kanál 75	A kifogyhatatlan zsák 122
Egy korona viszontagságai 76	A punci-gép 123
Az elvarázsolt pénzes-levél 77	Teke és serleg 124
Kinai posta 78	Teke és tojás 125
A citrom mint pénzes-szekrény 79	Az óraszekrény 126
Gyűrű a citromban 80	A varázs-sajtó 127
A gyümölcs-kereskedés 81	A vándormadarak 128
Az udvarias bűvész 82	A borforrás 129
Dárius kincse 83	Szüretelés a czilinderben 130
A karika-játék 84	A mellék-asztalok 131
Czukrászda a pohárban 85	Sülyeszatók átfordítással... .. 132
Dr. Fauszt csodarózsája 86	Nagy kettős-sülyeszató közép-aszta- lok számára... .. 133
Pillangók télen 87	A lábitók (pedál) 134
Likőrforrás a zsebben 88	A rugóerők 135
Halászat a kabát-zsebben... .. 89	Vonószerkezetek pénzek, kártyák számára 136
Rothschild pénzszekrénye a kabát- ujjban 90	A láthatatlan utazás 137
Bűvös kendő 91	A forgó kulcs... .. 138
Baba-tündérek... .. 92	A kártya utazása 139
Edison villamos gyertyái 93	A szivartárcza, vagy leczke a bű- vészetből 140
Vizből tenta 94	A csirkék elővarázlása 141
Vándorló állatsereglet 95	A leplezett spiritizmus 142
Vendéglő az üvegben 96	A delejes gyertya 143
Dávid és Góliáth 97	A médium eltűnése 144
A festő-intézet 98	A varázspálcza 145
A vándorló tojás 99	Az arab gyorsfestészet... .. 146
Noé galambja... .. 100	A repülő óra 147
Trafik a kalapon... .. 101	Boskó kedvenc mutatóványa 148
A repülő madár 102	A bűvös kártyák 149
Villamos kert 103	A delejes kártyák 150
Szemirámisz kertje... .. 104	A forcirozott kártya 151
A varázs-üst 105	A gyorsaság csodája 152
A pántlikás bolt 106	A vándorló láda... .. 153
A gyors vasalás... .. 107	A hétszeres boríték 154
Az eltűnt kosár 108	Koczkák, melyek pontjaikat meg- változtatják 155
A varázs-csésze 109	
A rózsa-tükör... .. 110	
Az ördög utazásai 111	

	A mutatóványok száma	A mutatóványok száma	
Egy kettévágott zsinórt ismét egészszé alakítani	156	Az asztalról eltűnt pohár 168	
Flóra adománya	157	A kávégyártás à la minute 169	
Az esernyő-tok	158	Egy kendőnek átváltoztatása töltött likőrpalaczkká	170
Az eltűntető doboz	159		Oldal
A bűvös kanál	160	Hires bűvészekről	183
Az óratok	161	A bűvész bosszuja	187
A kifogyhatatlan doboz	162	Tanítás	189
Bacchus pohara	163	Műkedvelők	190
A phyloxera hatása	164	Készülékekről	190
A tenta és víz utazása	165	Óvás	190
A rejtélyes palaczk	166	Bűvészet és spiritizmus	191
A bűvészet netovábbja	167		

MÁSODIK KÖTET.

A leleplezett spiritizmus.

	Oldal		Oldal
A beszélő pénz	3	A szellemkéz	10
Szellemidézés	4	Babona és modern csodák	13
A szellemkéz	5	Az érzéki csalódások	15
A szellemek táblája	6	Kötözési mutatóványok	23
A szellemek táblája előadási módja	7	Az anyagok áthatolása	29
A vándorló tojás	8	Materialisált alakok	37
Szellemek konyhája	8	Ülés a sötét szobában	47
A babatündér	9	A kéz- és láblenyomatok	50
A vándormadarak	10		

ELÜLJÁRÓ BESZÉD.

Hölgyeim és uraim!

Van szerencsém önöknek jó estét kívánni és egyben szives engedelmeiket kérni, hogy bűvész-előadásomat minden hosszadalmas bevezetés nélkül, azonnal elkezdhessem.

Nézzék, itt van a kezemben egy könyv. Olyan mint a többi: egymás mellé fűzött ívek, betűkkel és képekkel telinyomott papiros; de ha forgatni kezdem a lapjait, minden oldaláról csakugy omlik elénk a tömérdek sok csodálatos furcsaság . . .

Ni, mennyi tarka golyó, virág, lámpás, madár, aranyhal, karika, legyező hullik ide . . . És mindjárt el is tűnik, csak azt kell mondanom: hókusz pókus! . . . Ne méltóztassanak csodálkozni . . . Ez csak a kezdet . . . Mostan következnek a kifogyhatatlan palaczkok, a kincses ládák, az eleven bábuk . . . És ha jobban megrázom ezt a könyvecskét, lapjai közül még különb holmik is kerülnek ki. Mintha csak a Guy de Maupassant rejtelmes vándorló butorainak kelt volna lába: asztalok, székek bukfenczeznek kifelé a maréknyi papirosból. Ha pedig végigpörgetem ujjaim között az utolsó lapokat: olyasmi

hallatszik, mint a hársfák zizegése őszi éjszakán, végigborzongat bennünket valami hűvös fuvalom és komor árnyékok kergetőznek a levegőben... Teringette, nem jó az ilyen boszorkányos könyvvel játszani!... Becsapom... De ahogy becsaptam, ime kiugrott belőle egy fekete frakkos, jóképű úr, a kezében varázspálcza és módosan meghajlik önök előtt...

Van szerencsém bemutatni: Tolnai urat, ő e könyv szerzője.

Miért titkolnám, mikor önök ugyis sejtik, hogy előadás előtt összebeszéltünk mi ketten, (mint a francia szemfényvesztő-nyelv mondja: *compère*-ek vagyunk); de azt sem hallgatom el, hogy én ez úrnak némiképp ellensége vagyok, mert irigylem őt ezért a könyvért.

Azt hiszem, nincsen nagyobb gyönyörűség, mint érdekes könyvet irni. Mi tollforgatók világéletünkben ezt a gyönyörűséget hajhászszuk. De vajon hányan érjük el? Íróasztalunk mögött mindig ott ólálkodik egy ásitó szörnyeteg, az unalom; és mikor nem mindig édes munka után letesszük a tollat, föltámad bennünk az aggodalmas kérdés: hányan fogják a mi könyvünket igazán érdeklődve olvasni? Szerencsés ember, aki valóban érdekes tárgyat tud találni; szerencsésebb, aki az érdekes tárgyról érdekesen tud irni; legszerencsésebb, aki elmondhatja magáról, hogy nincs és nem lehet egyetlen egy unatkozó olvasója sem.

Ilyen a mi szerzőnk. Elárulom titkát. (Remélem, nem neheztel meg, hiszen ő sem cselekszik e könyvben egyebet, mint hogy folytonosan mások titkait árulja el.) Ha fölületesen akarnék beszélni, egyszerűen azt mondhatnám, hogy a mi szerzőnk egy hatalmas szenvedélyre, a kíváncsiságra apellál. De nem lenne igazam. A valóság az,

hogy ez a könyv a józan ész szolgálatában van, és kalauzolja, segíti, támogatja olyan téren, a hol a fürkésző elme mindég keresgél és kutat: a bűvészet útvesztőjében. Ezért kedves és érdekes mindenkinek.

Nincs az a gyermek és nincs az az agg bölcs, aki szemfényvesztő mutatványok láttára ne keresné a *hogyan*t. Ennek a kis szónak roppant nagy tartalma van: benne rejlik korunk egész világszemlélése, egész fölvilágosodottsága.

A bűvészet olyan régi, mint az emberiség; és jelentőségében, szerepében mindig benne van a civilizációk képe. Minden időben voltak furfangos elmék, akik a természet erőinek ismeretével és saját ügyességökkel a nagy többségnek megfoghatatlan dolgokat tudtak művelni. A régi kelet papjainak csodatételei, a klasszikus világ orákulumai mind csupa bűvészet, s hogy a műveltségnek különben magas fokán álló népek ezt az épenséggel nem jámbor csalást évezredekken át szent borzalommal nézték, oka a természettudományos gondolkodás hiánya volt. A bűvészet és a babona mindig ott és akkor keveredik a világtörténetben, a hol és a mikor a fizikai ismeretek nem általánosok, s a miszticizmusba merült emberek vakon nyugodnak bele a természetfölötti jelenségekbe, nem kutatva a *hogyan*t. Volt egy kor, midőn a babona lehetetlenné tette a legártatlanabb szemfényvesztést is: a boszorkányüldözések rettenetes napjaiban megszűnt a vásári csepűrágás, a szegény komédiások attól tartottak, máglyára kerülnek, ha tengeri nyulat ráznak ki a sapkájokból. Viszont nemzetek fölvilágosodásának hirdetője minden könyv, mely szemfényvesztő mutatványokat a nagy közönségnek magyaráz. E mű egyik legvénebb ősapja:

a *Hocus Pocus junior, the anatomic of the legerdemain*, ép akkor, 1634-ben jelent meg Londonban, mikor egész Európa azt a szörnyü törvénykönyvet, a Boszorkányok kalapácsát, a *Malleus maleficarumot* forgatta. A XVIII. század misztikus áramlatai elősodrották a Cagliostrot; a legkomolyabb tudósok is szerettek titokba burkolózni, a fonetika örökérdemü megalapítója, a magyar Kempelen, nem átalott szemfényvesztést űzni az ő sakkjátszó automatájával (melybe ember volt elbujtatva); Nagy Frigyes pedig kiutasította Berlinből a hires bűvészt, Philadelphiát, (kinek becsületes neve különben Jakab Meyer volt) a miért igen megfoghatatlan dolgokat művelt és még akkor is borsódzott a hatalmas király háta, mikor a varázsló utolsó kártyának azt az együgyü *tricket* játszotta ki, hogy Berlin hét kapuján egyszerre távozott. A *hogyan* nem bibe-lődött senki. Nem akadt furfangos elme, mely rábukkant volna, hogy hat czimborát Philadelphiának maszkirozni nem valami nagy ördöngösség. Mert a természetfölöttiek után sóvárgó lelkek szerettek hinni a csodákban. A *credo, quia absurdum* kedves nekik. Nemcsak, hogy örömet mondanak le a *hogyan* fürkészéséről, hanem szörnyen megharagusznak, mikor valaki a kezökbe adja a titok kulcsát.

Harmadéve Palermoból Nápolyba menet, a hajón fél éjszakát vitatkoztam végig egy casertai ügyvéddel, ki rendithetetlenül hitte, hogy csakugyan a szent Januarius vére forr föl ama bizonyos napokon a két pohárában. Hiába mondtam neki, hogy nem vér az, hanem spermaceti és éter pirosra festett keveréke, mely 20 Celsius foknál cseppfolyóssá lesz és 25-nél felbugygyan; s ha akarja, holnap reggel Nápolyban megcsinálhatjuk ezt az

experimentumot, harmincz centesimo költséggel . . . Az én emberem nem tágitott, egyre azt hajtotta, hogy az csak a csoda mása, paródiája, mert a csoda, az — csoda; s végre azzal fenyegetett, hogy megöl, aztán párbajra hív.

Ép ilyen türelmetlenek — de már nem ilyen mulatságosak — a spiritizmus hivei. Annál nagyobb az ő haragjuk, mennél természetesebb és egyszerűbb magyarázatát hallják valamely rejtelmes tüneménynek. Ők szeretnek csak igazán hinni. Ez a szenvedélyök teszi érthetővé a különben érthetlent: hogy fog rajtuk a legegységűbb csalás is. Valóban a vásári csepűragók is több készüllettel és furfanggal dolgoznak, mint a modern lélekidézők. Ez emberek csalása hihetetlenül vaskos és merész. De van-e okuk félni, mikor «*mundus vult decipi*»? Önök mindnyájan ismerik a Davenport testvérek híres spiritiszta mutatványát, mely abból áll, hogy a megkötött ember, mihelyt elfödik a közönség elől, szabadon használja a kezét, azaz, hogy ne beszéljek ilyen parlagi módon: a szolgálékek tüstént tesznek-vesznek helyette a szekrényben vagy a sátorban. Ennek a mutatványnak háromféle «iskolája» van. Az első a Davenportéké; ezek valóban igen ügyes emberek voltak: kezöket ki tudták húzni a kötelékből, aztán megint visszabujtatták. A második mód a mindenféle messze kiugró ollók és csiptetők, meg a mesterséges kéz használata; a megkötözött ez eszközökkel nagy zenebonát tud csinálni a sátorban, és velök nyújtja ki a kárpit résén a viasz kezét. A harmadik *trick* a legegyszerűbb (ezzel élt a híres Miss Fey): elválni a kézcsuklóra sokszorosán összecsomózott vászonszalagokat, s mikor a sátornyitás után jönnek a «vizsgálók»: nagy erővel ugy egymáshoz szorítani a kézcsuklókat, mintha még mindig össze volnának

kötve. Ehhez a fogáshoz bizony nagy merészség kell. De a miss jól számított. Uram istenem, melyik gavallér «vizsgáló» nyulna durván egy gyöngre, ideges, örökké szenvedő hölgy kezecskéjéhez, ki akarná két keze csuklóját erőszakkal szétfeszíteni? Miss Fey mindig szétvágott szalagokkal végezte mutatványát. (Kuriózumos fiókomban ma is megvan egy ilyen szalag.) Az ilyen esetekben a bűvész a közönség illedelmére apellál, arra az illedelemre, mely nem tűri, hogy valaki odakiáltson a tisztas ősz Lear királynak: «Menjen az úr, hiszen kóczbul van a szakála». A spiritiszta médiumok sora még könnyebb; mikor megkötözve «dolgoznak», eleve kimondják, hogy minden zavaró közbelépés, erőszak, fürkészés nagy szerencsétlenségek okozója lehetne. És hinni szerető közönségek szentül hisz nekik, mint a hogy hitt a mult század végén III. Gusztáv svéd király a világcsaló Johann Georg Schreppernek, ki egy tömjénfüsttel teli sötét templomban lószőrön húzgált, foszforral bekent fátylakat (lelkeket) tánczoltatott előtte, jó előre intve ő felségét a közeledéstől, a mely «végzetes lehetne».

A hívó spiritiszták, tudom, felbőszülnek ezen a beszédemen. Nos, van elég okuk erre a könyvre is haragudni. Sok ellensége lesz ennek a kötetnek; de ép ebben van legnemesebb sikere. És igaz fontosságot ad neki az a tulajdonsága, hogy mindig a szinfalak fonákját mutatva és csodálatos dolgok egyszerü magyarázatát adva, serkentően hat a tudni vágyó lelkekre és mindenkit gyarapít életrevalóság, éleslátás s ami fő: a *nil admirari* dolgában. Azt mondom — és ennél nagyobb dicséretet nem tudok — aki ezt a könyvet végigolvasta, sohasem lehet spiritiszta.

Ami az ártatlan *magie blanche*, a szemfényvesztés

dolgait illeti: ez a munka igen derék, mert kitünő és mondhatom, szokatlan világossággal magyaráz meg minden *hogyan*. Ez pedig nem könnyű. Hiába olvasunk végig egy polcz bűvészkönyvet, az ehhez hasonló nagyarányu illusztrált művektől a «zöld ördög» kis füzetéig, s hiába tudjuk, hogy a mai boszorkánymesterek frakkjában és asztalában kell keresnünk a legtöbb csodát: sok mutatványon mégis álmélkodunk, mert ha világos is előttünk, *mi* történik, titok marad a *miként*.

Ez csaknem mindig a kézi ügyesség dolga.

A bűvészet bolondja vagyok, mióta csak eszemmel élek. Gyermekkorom óta mohón kutattam a szemfényvesztés minden csinját-binját, végigolvastam egy egész kis könyvtárt, «legujabb» titkokat pénzen vásároltam meg, a párisi *Almanach des Magiciens* (a művészet haladásának e krónikája) állandó tanulmányom tárgya; úgy, hogy van jussom kérkedni vele: teljes egy századnegyed óta nem láttam olyan bűvészmutatványt, amelyre legott ne tudtam volna rámondani: *ez* a nyitja. — Ez azonban *semmi*, hölgyeim és uraim, bizony *semmi*.

Keleti kóborlásaim közepett, Kis-Ázsiában egy basához voltam hivatalos vacsorára. A csemegénél tartottunk, mikor a konak előtt egyszerre éktelen sipolás, dobolás verte fel az éj csöndjét. Perzsa szemfényvesztők jöttek és alázatosan beüzentek: szabad-e alkalmatlankodni? A basa nem volt semmi jónak az elrontója: «Hadd lássuk a csámpásokat». («Csámpás» törökül bűvész.) Nagy hajlongással czihelődtek a terembe a kóklerek; egy ősz, kefeszakálú vén ember, vagy három suhancz és a zenekar: egy sipos és öt dobos. Az öreg elsőben szép áldást mondott a házra és urára, aztán — a perzsa nem tréfál — olyan

toalettet csinált, mint aki a gőzfürdő küszöbén van. «Fényes ábrázatu basa úr», szólott ennek utána «kérlek, méltóztassál megenni valamely gyümölcsöt és add ide nekem a magvát». Az őszi Anatólia kertjeinek kincses termése hevert az ezüst tálon: csaus-szőlő, ananász, sárgadinnye, kármánykörte, datolya, pizáng, arany naspolya. A basa megevett egy szem datolyát és nevetve dobta magvát a vén csepűrágónak. «Most meg egy kapa földre volna szükségem», mondta a csámpás. A szolgálk hoztak a kertből és odaejtették a nehéz szmirnai szőnyegre. A varázsló a kis földhalomba lyukat túrt, beleültette a datolya magot, rá öntött egynéhány csepp vizet, és az egészet letakarta nagy hegyes perzsa süvegével. Aztán bűvös igéket mormogott fölötte, miközben a zenekar munkálkodott: sírt a nádsíp, halkan peregték a dobok. Vagy öt percz múlva fölemelte az öreg a süveget; és ime egy kis zsenge pálmacsira zöldült a földben. Azzal megint befödte és kezdődött az előbbi hókusz-pókusz (a zene crescendo) s öt percz mulva egy Phoenix dactylifera plántáját mutatta meg nekünk a vén csámpás. — Nem akarok hosszadalmas lenni, hiszen önök alkalmasint úgy is mindnyájan ismerik a keleti szemfényvesztők e hires *tour*-ját. Elég az hozzá, a süveg alól a fejlődő pálma még vagy négy-öt stádiumban került elő, harmadszor virágbuzogányosan, utoljára pedig (kábitó dobpergés mellett) érett gyümölcsessel megrakva. Ezt a gyönyörű kis pálmafát a varázsló földestül tálczára tette és mi — szegény Brillat-Savarinnak volt-e valaha ilyen öröme? — téptük róla a pompás friss datolyát. Én igen jól tudtam, *mi* történt. Csámpás uréknál jóelőre szépen el volt készítve a pálma, a csirától a gyümölcsös fáig, (még vagy hatféle

növénynyel egyetemben) és az öreg simpliciter «szanszirott». Hm, de *hogyan?* Hol vala a szervante, vagy ép a zseb-szervante? Teringette, a gőzfürdői toalettü embernek még közönséges polgári zsebe sincs, nemhogy zseb-szervanteja volna. «Kézi ügyesség» mondtam bölcsen, de ezt M. Joseph Prudhomme is mondhatta volna ép ilyen bölcsen vagy — ostobául.

Pedig könyörgöm alássan, mégis csak az. — Van egy magyar bűvész, akit már kevesen ismernek, pedig jeles mester: a bácskai Piukovics úr. (Egyebek között nevezetes arról, hogy Magyarországon ő mutatta be elsőbbsen, még Bergheer előtt, az angol Pepper fizikus kitalálta nagy üvegtáblával való kísértet-idézést.) Idestova huszonöt esztendeje, Bajáról utaztunk haza gőzhajón, az apám, egy-két rokonunk és én. Piukovics úr velünk vacsorált a kabinban. Természetesen a szemfényvesztés nemes művészetére tereltem a beszédet. Egyebek között a kézi ügyesség is szóba került. «Egy kis gyakorlat révén körülbelül mindent el lehet tüntetni, ami nem nagyobb testünk felénél», mondta Piukovics úr. «De készülékkal» vágtam közbe. «Dehogy!» mosolygott a bűvész. A legény ebben a pillanatban tett az asztalra egy hat éhes embernek szánt nagy tál beefsteaket. Csupa lé, rengő sült tojás és piros burgonya. «Hát ezt, most, itt?» szoltam nagy gonoszul. «Tréfa dolog!» nevetett Piukovics úr. «Nézék . . . de jól nézzék ám!» Azzal két tenyere közé szorítva a tálát, lassan le s föl csusztatta az abroszon. «Egy . . . kettő . . . három . . .» És a nagy bolond tál, az ő dicséretes tartalmával nem volt sehhol. Sehhol? «Ne essünk kétségbe» tréfált a mester. «Nézze (mellette ültem) itt van a térdemen». Valóban ott volt a térdére terített

asztalkendőn s a következő perczben megint az asztal közepén.

Nagy óvatosan tette vissza a derék úr, nehogy elcsöppenjen valami. — Hát ez sem volt egyéb kézi ügyességnél — akkora, hogy ma is bámulom — de mégis *hogyan* csinálódott, hölgyeim és uraim, *hogyan?*

«A bűvész ezután «elsanzsirozza a tárgyat». Ezt mondja igen sűrűn minden boszorkányos könyv; és «könnyü neki ezt mondani». Tolnai úr munkájának az a kiváló deréksége, hogy manuális műveleteket igen világosan, aprólékosan, meggyőzően és valóban oktatóan magyarázza meg. Csak tessék elolvasni és az a rejtelmes beefsteak mindjárt nem lesz többé olyan ördögös. Ez ebben a könyvben a legjobb. Mert hiába, valamint a nagy Hyrtl azt hirdette, hogy az anatómusnak legjobb eszköze mindenha a tiz ujja marad, a bűvész legfőbb apparátusa is csak a két keze. És ez a könyv ép erről az apparátusról mond olyanokat, amiket eddig alig olvashattunk valahol. Dicsérem közlékenységét is. Vannak ugyanis írók, akik szeretik a világot véka alá rejteni. Ilyen volt a híres Robert-Houdin. Ez az elmés, kedves mester, kinek művészetét III. Napoleón politikai faktorrá emelte, Algirba küldve a jeles varázslót, hogy lefőzze az arab szemfényvesztő derviseket, a marabutokat, — ez a geniális mester, mondom, olvasóival is szeret úgy elbánni, mint ahogy a marabutokkal bánt el. Klasszikus könyvében elragadóan cseveg, kíváncsiságunkat a végsőig csigázza fel, azután elmosolyodik: «Hanem hát a *hogyan*t ne igen bántsuk . . . Önök úgyis kitalálják».

Ilyen fukar ember volt a néhai jó Hermann Komparsz mester is. Titkolódzott mint egy kháldeai főpap; és tit-

kolódzott olyan dolgokban, amelyek már a bűvészet apród-
esztendeit szolgáló előtt se mehetnek sejtelemszámba.
Mikor utolszor láttuk őt Budapesten, egy meglepően közön-
séges mutatványt produkált: a kard hegyével elfogott
kártyát. Bizonyosan ismerik önök e *tourt*: a bűvész egy
kártyát húzat, (tegyük föl coeur hetes került ki) bele-
keverteti a többi közé, aztán a szinpadon áll, kezében
kard és az egész csomót maga felé hajíttatja. A kár-
tyák szanaszét röpülnek, de a coeur hetes a kard
hegyén akad.

A dolog nyitja igen egyszerű: az egész kártyacsomó
csupa coeur hetes volt és egy coeur hetes a pengére
húzva benne volt a kard kosarának kettős felső lapjában.
A bűvész, ha elérkezett a pillanat, megnyom egy rugót,
az érczap félrecsappan és a pengén végigsimuló, kife-
szített gummi-zsinór felrántja a coeur hetest a kard hegyére.
«Kedves mester», mondtam Hermannak, «öntől egyebeket
vártunk, mert az a kard a kártyacsomóval együtt, hatvan
márkáért kapható az Ernst Basch hannoveri gyárában».
Az öreg kedvetlenül mormogott: «Ön téved; az én kar-
domban nincs semmi *trick*.» És rossz néven vette azt is,
ha a kendő alól előkerülő halas tálat, meg a madarastul
eltűnő kalitka misztériumát fejtegettem. Pedig a következő
lapokon meglátják önök, mily egyszerű mutatványok ezek.
Valamint, hogy minden csoda egyszerű e derék könyv
világos előadásában.

Olvassák jó kedvvel, derült életbölcességben gyara-
podva. Mert ez a világ is csak egy nagy szemfényvesztő
szinpad, teli apró sülyesztőkkel, rejtett szálakkal, kettős
fenekü ládákkal; ami sok minden előterem és tűnik, repül
és zuhan, csillog és sötétbe vész, csupa «készülék» az

örök bűvész, az élet kezében. Önöket ez a könyv megannyi varázslóvá fogja avatni. Lássanak hát bele abba a titkos műhelybe és járjanak túl a mester eszén: cselekedjék meg vele azt a rossz vagy jó tréfát, hogy mikor tarka halomba bűvöli a sok világi lim-lomot, kaparítsák el maguknak a háta mögött ügyesen mindazt, ami szép, kedves és vidám.

Ahogy ármányos deák létemre én cselekedtem régen, mikor Rapeleszki, a lengyel bűvész rám bizott mutatvány közben egy szelencze ananász-czukrot. Se szó, se beszéd: szép csendesen elsánzsiroztam; magyarul: megettem. A mutatvány persze nem sült el; a mester eleinte egy kicsit meg akart ölni, de aztán alkalmasint elgondolta magában: «Ez az úrfi nem is egészen ostoba» és megbocsátott nekem.

De . . . jó éjszakát, hölgyeim és uraim.

Tóth Béla.

Főszabályok a mutatványok előadásához.

Első és főszabály, hogy mielőtt a bűvész egy mutatványt előad, meglegyen már a kellő ügyessége és jártassága s a mutatvány kellően begyakorolva legyen. A nézők figyelmét ügyes és szellemes beszéd által folyton kötve kell tartani, hogy figyelmük el ne lankadjon s beszéddel kell kitölteni azt az időt is, mely szükséges ahhoz, hogy a bűvész, vagy annak kisegítője valamely előkészületet megtegyen. Soha sem szabad azonban azt előre jeleznie, hogy mit szándékozik tenni, mert ha a dolog kimenetelét tudják, könnyen felfedezhetik azt is, mikép viszi végbe. Minden mozdulatban és minden szóban természetesség és nyugalom legyen. A kapkodás soha nem czélszerű. A mutatványok ismétlése elkerülendő, mert e által is könnyen kitalálhatják a mutatvány kivitelét és ez utóbbinak elkerülése czéljából czélszerű minden mutatványt, ahol csak lehet, többféle kivitelben gyakorolni be, hogy ha egyiket kitalálják, a bűvész rögtön bebizonyíthatja, hogy ő a mutatványt máskép csinálta, így azután nem jön zavarba s nem kacagnak az ő rovására. Ha mégis követelik tőle, hogy egy mutatványt ismétljen, azt más kivitelben adja elő s megjegyzi, hogy ezt csak azért teszi, hogy megmutassa mily sokoldalú az ő művészete. A mutatványokat úgy kell összeválogatni, hogy meglegyen a kellő változatosság. Az igazi művész nemcsak úgy adja elő a darabokat, amint leírva

vannak, hanem maga is gondolkozik, mikép lehet azt változtatni, meglepőbbé vagy egyszerűbbé tenni, továbbá több mutatványt egybekapcsolni, hogy egyik a másiknak folytatását képezze s egy mutatvánnyá legyen. Ha le van írva valahol, mily kézmozdulattal kell valamit megtenni, a bűvésznak próbálnia kell, nem e bírná azt máskép könnyebben és jobban megtenni. Soha sem szabad zavarba jönnie, ha a közönség között találkozik olyan, aki gyermekes kárörömből vagy roszindulatból a bűvész működését zavarni igyekszik, vagy valamely általa ismert mutatványnál közbekiált, hogy a bűvészt zavarba hozza. Egy csattanó, szellemes felelet s a gúnyolódó el van némitva és a közönség jó indulata ismét a bűvész felé fordul.

A bűvésznak figyelemmel kell kísérnie az egész közönséget s minden véletlent saját céljaira felhasználni. Ha valamely mutatványnál szükség van arra, hogy a közönség valamelyik tagja közreműködjön, sok esetben, különösen a nehezebb mutatványoknál czélszerű, ha bűvésznak van a közönség között oly bizalmas embere vagy barátja, kiben megbizhatik s a felkérésnél ez jelentkezik a közreműködésre.

Nem czélszerű, ha az asztalon több készülék van, mint a mennyi a mutatványokhoz ép szükséges, de oly művészeknek, kik sok készülékkel dolgoznak s nem kerülhetik ki, hogy ezeket az asztalra helyezték, legalább ügyesen és szépen kell elrendezni. A szinpad vagy azon hely, hol a művész dolgozik, soha se legyen túlságosan kivilágítva. Ha lehetséges, a székeket olykép kell elrendezni, hogy a bűvész, ha szükséges, nagyobb alkalmatlankodás nélkül járhasson a közönség között. A hölgyek mindig az első sorban üljenek. Ha az asztaltól távol adja elő mutatványait, egy széket kell magával vinnie, hova esetleg valamit letehessen.

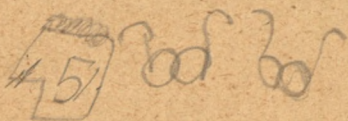
Mint említettük, soha sem szabad egy mutatványt egyszerűen előadni, hanem folytonos beszéddel kell azt fűszerezni. Hogy ezt mily módon tegyük, arra a könyv vége felé levő mutatványok szolgálhatnak mintául, melyek úgy vannak leírva, hogy anélkül, hogy csak egy mondatot is hozzá adnánk, előadhatjuk, de már itt is közöljük, körülbelül milyen legyen a bevezetés.

Tisztelt hölgyeim és uraim !

Csoda nem létezik. Minden, amit önöknek előadni szerencsés leszek, egy kis ügyességen, gyorsaságon, szemképrázaton alapul. Ime például most levetem keztyűmet, a másik kezembe teszem s onnan eltüntetem. E célból először összehajtogatom, a keztyű mindig kisebb és kisebb lesz s ime most eltűnt, anélkül hogy önök látták volna miként. (Kezeit kinyitja.) Miután most ujjaim már szabadok, előadhatom mutatványaimat. Lehet, hogy önök közül valaki egyik-másik mutatványt ismeri, de remélem, hogy ez esetben diskreczióra számíthatok.

1. A varázsbot.

A közönség el sem képzelhet bűvészt varázsbot nélkül. Már a középkor bűvészei is használták a varázsbotot; ismerik az indus bűvészek is s nélkülözhetetlen a modern bűvésznél. A közönség nagy része azt hiszi, hogy a varázsbotban valami furfangos gépezet van elrejtve, a melynek segítségével a bűvész mutatványait véghez viszi, pedig tulajdonkép csak az a hivatása, hogy a közönség figyelmét bizonyos kézmozdulatoktól elvonja, de ebben megbecsülhetetlen szolgálatokat tesz. Legcélzszerűbb egy 35—40 centiméter hosszú egyszerű fekete bot, melynek két vége fehér csontból van. A tudatlanabb, csodákban hívő nép, persze varázs erőt tulajdonít a botnak.

Nagy szolgálatokat tesz a varázsbot, ha apróbb tárgyakat, gyűrűt, órát, pénzdarabot akar a bűvész valahová varázsolni. Ilyenkor előmutatja mindkét kezét s a közönség látja, hogy azok üresek.

Azután felveszi a varázsbotot, de vele együtt az illető tárgyat is, melyet tenyerébe rejthet. Épen így viszont a kezében levő tárgyat is a varázsbot felvevése vagy letevése által észrevétlenül az asztalra teheti.

Ha nagyobb tárgyról van szó, akkor a botot úgy kell az asztalra fektetni, hogy annak egyik vége egy gyertyatartó, virágtartó vagy más hasonló tárgy mögött legyen, mely eltakarja a közönség szeme elől, amit annak nem kell meglátni.

Szükséges a bot a szabad kézből való eltüntetésnél, a szíriozásnál. Ha például a bűvész egy pénzdarabot akar eltüntetni, azt jobb kezéből *látszólag* a balkézbe teszi, ezt becsukja s jobb kezével rögtön a hóna alatt tartott varázspálcza után nyul. Mikor

ezt kezébe veszi, a közönség nem veheti észre, hogy a pénzdarab, melyet látszólag a bal kezébe tett, még mindig jobb kezében van. A bűvész mozgatja a közönség szeme láttára bal kezének ujjait, mintha a benne levő pénzdarabot szétmorzsolná (ennek természetes kézmozdulattal kell történnie) s a varázspálcza végével megérinti, azután leteszi a pálczát, előmutatja bal tenyerét üresen, a jobb kezében levő pénzt pedig látszólag valamelyik néző hajából, orrából vagy szakállából veszi ki.

Nemcsak az eltüntetésnél, hanem a kicserélésnél is kell a bot. Nagyon szokásosak a gyűrűvel való mutatványok. Például a bűvész egy jegygyűrűt tart elrejtve azon tenyerében, melylyel a botot fogja.

Kölcsönkér a társaságtól egy gyűrűt, a melyet a botra ráhuznak, ezen gyűrűt a bűvész lecsusztatja kezébe s ügyesen kicseréli az ott levő hamis gyűrűvel. Most a társaság egyik tagja egy darab papiroost vagy kendőt tart kezében, a melybe a bűvész becsusztatja az álgyűrűt s azt becsomagoltatja, melynek megtörténte után a közönség tapogatózás által meg is győződhetik arról, hogy a gyűrű csakugyan a csomagban van. Mikor a varázsbotot felemeli az asztról, a kezében tartott csomagot leejti az asztal mögött levő szervant-ba s helyette felvesz egy előre odakészített hasonló üres csomagot. Mikor ezen csomagot később felbontják, a gyűrű természetesen eltűnt belőle s a bűvész azt egy tojásba, czipóba vagy más tárgyba varázsolhatja, a honnan a közönség csodálatára kiveszi.

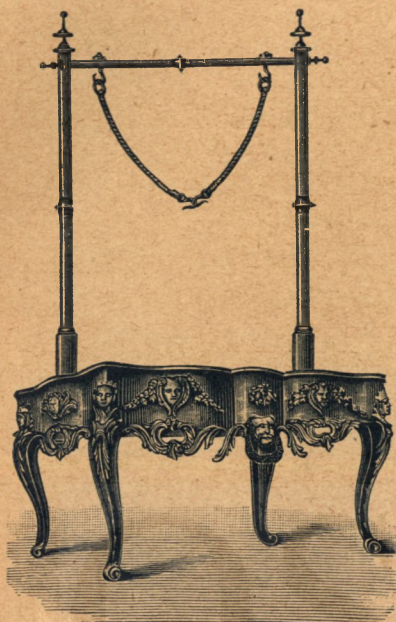
Hogy ez mikép történjék, az már nem ide tartozik s a közönség talál e könyvben nem egy mutatványt, melyből megtanulhatja, mikép kell a kicserélt gyűrűt egy tárgyba bevarázsolni.

Igen sok mutatvány alapszik ezen fogáson, mely eléggé bebizonyítja, mily fontos szerepe van a varázsbotnak a bűvészetben, miért igen ajánlatos, hogy ha valamely kézügyességgel egybekötött mutatványt óhajt előadni, hogy azt legalább 2—3 órán át gyakorolja.

2. A bűvész-asztal.

A bűvészeti felszerelések legfontosabbika az asztal, mely majdnem minden mutatványnál igénybe vétetik s különféle előkészületekkel lehet ellátva. Mindenesetre egyik főkelléke, hogy szép és diszes legyen, mert ezzel nemcsak emeli az előadás fényét, hanem el is vonja a közönség figyelmét egyes kézmozdulatoktól. Az asztalok között legfontosabb

3. A közép-, vagyis nagy asztal.

(1 ábra).

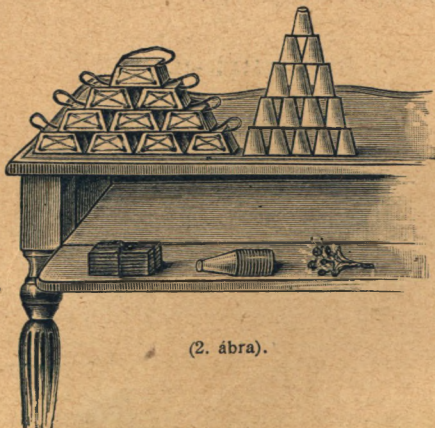
Ennek egy mintája az 1-ső ábrán látható, de természetesen külseje lehet más alakú és diszitési is.

A hátrész fala leereszthető s szervant gyanánt szolgálhat. (2-ik ábra). Ide lehet előkészíteni azon összehajtott vagy összekötött állapotban igen kis helyet elfoglaló dobozokat, kosarakat, művirágokat stb., a melyeket kalapokból vagy zsebekből varázsol elő a bűvész. Ilyenekre igen sok mutatványnál van szükség s minden bűvésznek bőven el kell látva lenni hasonló tárgyakkal.

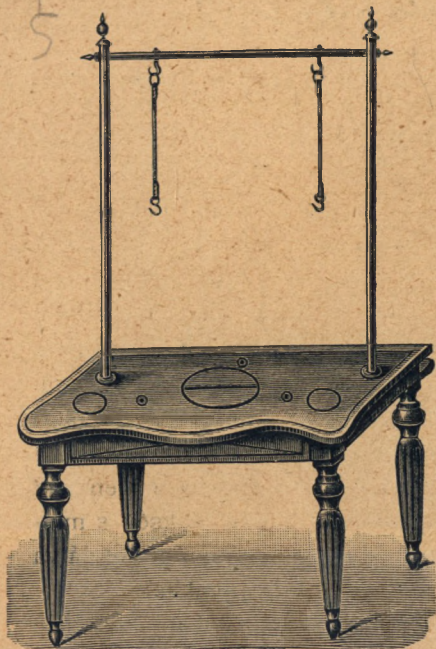
Ezen asztalokat különféle nagyságban lehet készíteni, mert például nyílt színpadon való előadásnál sokkal nagyobb és disze-

sebb asztal kell, mint szalon-produkcióknál. Ha az előrész a diszesség kedvéért barokkstilusban van is tartva, mint az az 1-ső ábrán látható s ennél fogva különféle hajlásokkal és kiszögellésekkel bír, a hátsó résznek simának kell lenni, hogy egészen az asztal mellé lehessen állni s könnyebben dolgozni. Ez a 3-ik ábránál is látható.

Az asztalban különféle sülyesztők és emeltyük vannak, melyek leírása később következik. Ezek kezelésére zsinórok szolgálnak, melyeket színpadokon az emelvény padlója alatt kell elvezetni a segítőig, ki az asztal gépezetét a zsinórok megrántása által kezeli. Szalonban ez nem lehetséges, azért az asztal a falhoz lesz állítva s ez esetben a zsinórok a falon levezettetnek a padlóig s itt kis karikákon áthuzva, a mellékszobába a kiségitőig.

(2. ábra).

(3. abra).

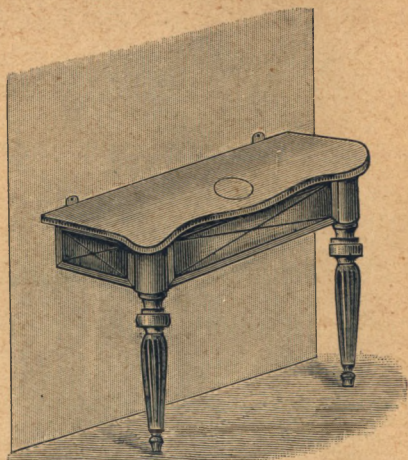
súlyesztők körül egy milliméternyi íre kiálljon a lyuk fölé. A csapó-ajtó átmérője két milliméterrel kisebb legyen mint a lyuk s akkor köröskörül egy milliméter hézag marad. A rajta levő bársony öt-hat milliméterrel kiálljon s ekkor ha a csapó-ajtó alulról fölfelé becsukódik, ez a szegély lehajlik, az asztal-lapról kiálló 1 milliméternyi bársony pedig szorosan rájön a csapó-ajtón levő bársonyra s ennek szálaival összevegyül. Ekkor elértük azon kettős célt, hogy a csapó-ajtó nyílását közletről sem lehet meglátni, másodsor, hogy a csapó-ajtó teljesen zajtalanul csukódik s nem kopog.

4. A mellék-asztal.

A fő- vagy középső asztalon kívül vannak mellék- vagy oldal-asztalok is, melyek hátrészükkel rendesen valamely deszka hátfalhoz, spanyolfalhoz, vagy szinpadnál kulisszához vannak támasztva. A mellékasztalnál az asztallap hátul nem áll ki, hogy közvetlenül a hátfalhoz lehessen állítani. (4 ik ábra). Ugy is lehet készíteni, hogy

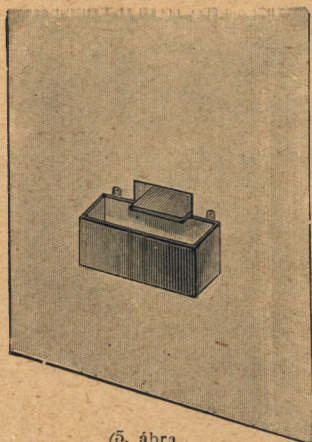
Miután az asztal lapján súlyesztők vannak, szükséges azt fekete posztóval, vagy még czélszerűbben bársonnyal bevonni, hogy a csapó-ajtókat, melyek a súlyesztők nyílását elfödik, láthatatlanná tegyük. Hogy ezen célt elérjük, vigyázni kell, hogy a csapó-ajtók s az asztallapon levő bársony szála egy irányba menjenek, nehogy a szinkülömbőség észrevehető legyen. Oly kisebb asztaloknál, melyeket csak szalonban használunk, czélszerűbb a sötétzöld posztó bevonat, mert a bársony nagyon feltűnő volna.

A súlyesztők részére készített lyukakat úgy kell kivágni, hogy az asztallapon levő bár-

(4. ábra).

csak elől legyen két lába, hátul pedig falhoz van srófolva. Többnyire csak egy súlyesztő van rajtuk, melyet a művész segédje a kulissza vagy spanyolfal mögött kinyithat. A csapó-ajtó alatt rézsútosan lefelémenő csatorna van, melynek nyílása a kulissza mögött egy kis ládikában van. Ezen ládikát vattával ki kell bélelni, hogy a csatornán át beléhulló tárgy ne kopogjon (5-ik ábra). Ha a bűvész egy kölcsönként gyűrűt, órát, vagy hasonló tárgyakat eltüntetni akar, leteszi a csapó-ajtóra, elfödi egy kalappal, kendővel, papírral vagy más tárgygyal, mely minden

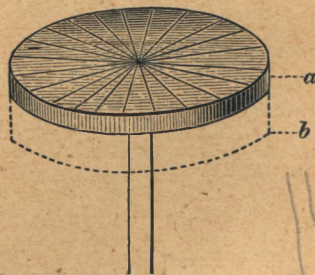
(5. ábra.)

esetre a csapó-ajtó nyílását teljesen befödje. Amíg a bűvész a közönséghez beszél, segédje a kulissza mögött egy zsinór megrántásával megoldja a csapó-ajtó zárát, egy másik zsinórral pedig a csapó-ajtó lesüllyedéséről gondoskodik. A csapó-ajtón levő tárgy tehát lecsuszik a rézsútos csatornába s ezen keresztül a kis ládikába. A bűvész segédje a csapó-ajtót visszaereszti előbbi állapotába, a ládikában levő tárgyat pedig beteszi egy gyümölcsbe, kenyérbe, skatulyába, lepecsételt levélbe, aszerint amint a mutatvány megkívánja. Ezt azután a bűvész hívására beviszi hozzá. Tehát az a gyűrű például, melyet a bűvész az asztalra tett a kalap alá, onnan eltűnt s egy lepecsételt levélben van, melyet a szolga kívülről hoz be.

Ugy is lehet csinálni, hogy a csapó-ajtót a szolga nem ereszti föl mindjárt, hanem egy más tárgyat tesz reá s csak azután ereszti a csapó-ajtót helyére. Ekkor például egy óra helyett egy vereshagymát találnak a kalap alatt s azt viszi be a bűvészhez. Ilyen eljárás számtalan mutatványnyal kapcsolatban szükséges és ügyes kivitelnél meglepő dolgokat lehet előadni.

5. A billentyüs-asztal.

Ezen asztalt csak színpadon dolgozó művészek használhatják, mert meglehetősen távolságban kell tartani a közönségtől, hogy gépezetét meg ne láthassák. Szerkezete a következő: A 6-ik ábrán látható *a* asztal-lap két részből áll, melyek 5—6 centiméter távolságban vannak egymás fölött. Az alsó lap lélehből van, a felső pedig erős lemezpapírból

(6. ábra.)

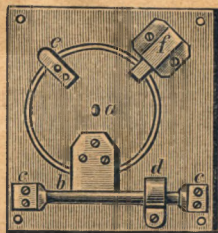
készült s fekete bársonnyal bevont, hegyes billentyűkből áll, melyek sarkon forogva, felhajthatók. Az *a* és *b* betűk az asztal-lapról lelógó rojtokat mutatják. Az asztal-lap külső kerülete pléből van és fekete bársonnyal áthuzva. Ha a bűvész valamely nagy tárgyat akar elővarázsolni, pl. kalitkát, kosarat, (melyeknek azonban mindenesetre összehajthatóknak kell lenni), úgy fölemeli az asztal összes billentyűit s az összehajtott, lapos állapotban levő kalitkát az asztal két lapja közé téve, a billentyűket ismét becsukja. Az asztal közepén, hol a billentyűk összeérnek, egy rövid fekete pántlika áll ki az asztalból, ennek másik vége a kalitkára van erősítve, hogy azt a pántlikával föl lehessen emelni.

Ezen asztalt olyankor kell használni, ha a bűvész nagy mennyiségű papírszalagokból valamely tárgyat, pl. galambokat varázsol elő. (Ilyen mutatvány több is van ezen könyvben.) Ezen papírszalagokat leteszi az asztalra, de úgy, hogy az asztal teljesen be legyen borítva azok által, azután megfogja az asztalból kiálló pántlikát s látszólag a papírszalagokból kihuzza a kalitkát, mely eközben egészen kinyílik, a galambokat pedig beteszi a kalitkába.

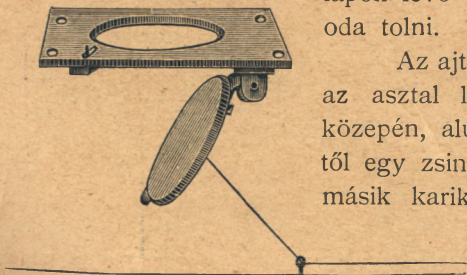
6. A csapó-ajtók és ezek szerkezete.

Az asztaloknál már meg volt magyarázva, miként kell asztalra tett tárgyakat az asztalon levő sülyesztők által eltüntetni. A sülyesztőkre tett tárgyak egy csapó-ajtó által eltűnnek az asztal belsejében. Ezen csapó-ajtó szerkezetét a 7-ik ábra alulról, a 8-ik ábra pedig oldalról mutatja meg.

A csapó-ajtó *a* érczből készült, szövettel van átvonva és sarkon forog. A *d* tengelyre egy drótrugó van erősítve, mely az ajtót feltolja s csukva tartja; *f* egy retesz, melyet előre tolva meg lehet akadályozni, hogy hivatlan egyének kinyithassák a csapó-ajtót; a reteszt az asztal-lapon levő vízszintes szeg által lehet ide-oda tolni.

(7. ábra).

(8. ábra).

Az ajtó egy vaskeretre van erősítve, mely az asztal lapjába beillesztetik. A csapó-ajtó közepén, alul egy kis drót karika van, melytől egy zsinor az asztal-lap alján megerősített másik karikán keresztül hátra vezetett. Ha a bűvész például egy narancsot a csapó-ajtóra tett, két kezét

rát teszi, mintha fel akarná venni, (9-ik ábra) s a narancs az asztalra esik. A kiségitő ismét el ereszti a zsinórt, a csapó-ajtó becsukódik s amíg a bűvész kezeit összecsuksva a narancsot látszólag felemeli, a reteszt ismét előre tolja. Kezeit azután felmutatja üresen.

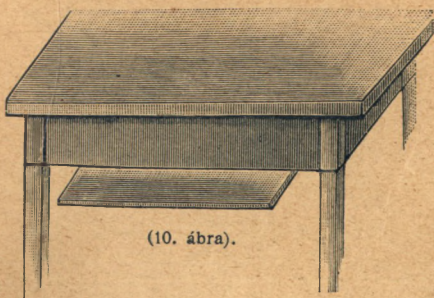
(9. ábra).

A csapó-ajtókat bármely mechanikus elkészítheti a mellékelt ábrák után még azon változtatással is, hogy a zsinór helyett alul egy emeltyü (pedál) megnyomásával a bűvész önmaga nyithassa ki a csapó ajtót, ami annál czélszerűbb, mert a műkedvelő p. o. nem igen birhat kiségitővel.

7. A szervante.

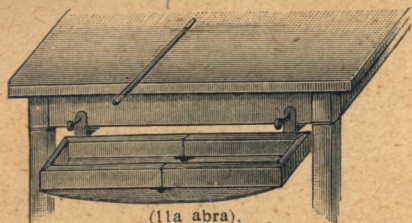
Vannak különféle alaku, nagyságu és különböző anyagokból készült szervantok, de valamennyi azon czélra szolgál, hogy kisebb tárgyakat oda ejtsünk; vagyis mikor azokat eltüntetjük, a szervantba ejtsük; másrészt pedig, hogy a közönség tudta nélkül előre oda készítsünk oly tárgyakat, melyeket később elő akarunk varázsolni.

A legkezdetlegesebb szervante egy deszka, mely egy asztal hátuljára oda van szögelve és 25—30 czentiméternyire kiáll. Egy ilyen szervante a 10-ik ábrán látható. Ez azonban csak különös előkészületet nem igénylő egyszerű mutatványoknál felel meg. Sokkal czélszerűbb azon szervant, ha az asztal hátulsó oldala sarkokon forogva leereszthető s ez képezi a szervantot, mint az a 2-ik ábrán látható, mert a mutatványok befejezése után ezen oldalt vissza lehet kapcsolni helyére s akkor a nézők által megvizsgáltathatjuk az asztalt s azok nem fedezhetnek fel semmi készüléket az asztalon.

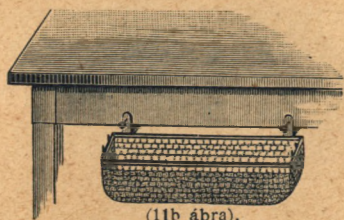

(10. ábra).

Még jobb, ha a szervantot képező deszkára köröskörül rá-mát szögezzük vékony léczekből, hogy a rátett tárgyak le ne gurulhassanak. A deszka-szervantnál sokkal czélszerűbb egy fakeret, melynek feneke szövetből van, mert akkor a belé tett tárgyak nem okozhatnak koppanást, amelyet a kö-

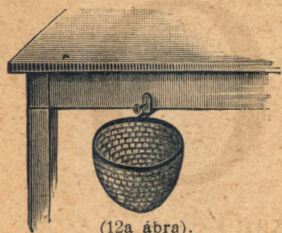

(11a ábra).

(11b ábra).

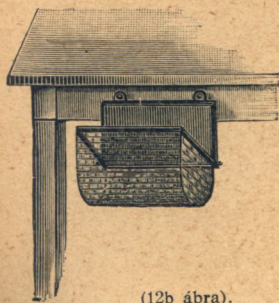
zönség esetleg meghallhatna. Az ilyen keretek a középütt reájuk alkalmazott sarnirok által összehajthatók, mert így kevesebb helyet foglalnak el s könnyebben szállíthatók. Ilyen keret-szervant, melyet csiptető csavarral kell az asztalhoz erősíteni, a 11a ábrán látható. Czélszerű a keretet is többszörös vastag posztóval áthuzni vagy kibélelni, mert az esetleg reá eső tárgyak kopogását mindenesetre el kell kerülni. A szervant fájának vagy kereteinek áthuzata mindig fekete legyen, mert a fekete színt már csekély távolságra nem lehet látni.

(12a ábra).

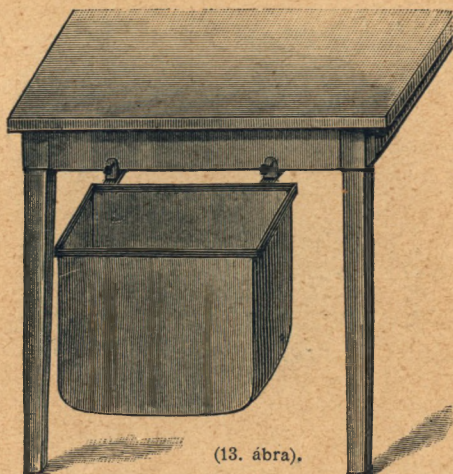
A 11b ábrán látható szervant még jobb. Egy posztóval átvont vaskeretből áll, melynek alján erős fekete pamutból készült sűrű háló van, ami jó szolgálatokat tesz, mert a bűvész a lyukakon keresztül oldalról is megláthatja, milyen tárgyak vannak még a szervantban és melyik oldalon vannak. Természetes, hogy a hálót mélyebbre vagy laposabbra lehet csináltatni, amint az a bűvésznek jobban megfelel. Hasonló szervantot lehet gömbölyű alakban is készíttetni (12a ábra). A háló-szervantnak még az az előnye van, hogy vékony vaskerete lévén, könnyen magánál hordható a belső kabátzsebben. Lehet az asztal lapjainak élébe egy-két szöget verni s a szervantot erre felakasztani s akkor a nehézkes csiptető csavar is mellőzhető.

Ezt egy oly lehajtható oldallal kell ellátni, aminő a 12b ábrán látható és ezen oldalon fönn két lyuk van, melyek segélyével a szervantot a szegre felakasztjuk. Nagyobb tárgyak eltüntetésére nagyobb és erősebb szervant szükséges, melynek feneke szintén szövethől vagy erős hálóból van (13-ik ábra). Az asztalon elől és oldalt 10 cztméternyire lelógó bársony terítőnek vagy sűrű rojtoknak kell lenni, melyek a szervantet a közönség elől eltakarják. A szervante használatánál kitünő szolgálatokat tesz a varázs-

(12b ábra).

pálcza. A mikor ugyanis egy kezünkben levő tárgyat, például órát vagy gyűrűt akarunk a szervantba leejteni, kezünkbe vesszük a varázspálcza egyik végét s a pálczát úgy tesszük le az asztalra, hogy a pálcza kezünkben tartott vége néhány centiméternyire kiálljon az asztal szélén túl a szervante fölé és akkor könnyen be lehet ejteni valamit a szervantba vagy hasonló kézmozdulattal a pálcza fölvételénél valamit onnan kivenni. Természetes, hogy ez hosszabb gyakorlatot igényel.

(13. ábra).

8. A feltűzhető szervant.

Egyszerű műkedvelő bűvészek, kik nem rendelkeznek külön asztallal, de a szervantot nem nélkülözhetik, az ugynevezett feltűzhető szervantot használják, amelyet bármely közönséges ebédlő-, konyha- vagy varróasztalra meg lehet erősíteni. Ez egy gömbölyű háló-szervant, melynek vaskeretére egy vékony és hegyes vas csavar van megerősítve (14-ik ábra). Ezen csavart be lehet fúrni bármely asztallap élébe (15-ik ábra). Ennek használatánál az asztalt le kell takarni terítővel, melynek lelógó széléit a szervant fölött kissé visszahajtjuk, hogy a szervant nyílása szabad legyen. Az előadás végeztével, ha a szervantot levettük, a befurás helyét be lehet tömni viaszszal vagy az ablakosok által használt péppel. Összehajtható asztaloknál a csavar helyett egy erős pléhnyéllel ellátott szervantot használunk. Ezen pléhnyelet az asztal két lapja közé kell dugni. Ilyen szervant a 16-ik ábra alatt látható.

(16. ábra).

(14. ábra).

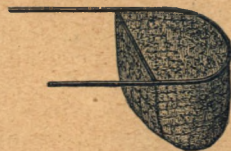
(15. ábra).

(17. ábra).

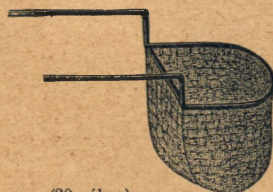
(21. ábra).

(19. ábra).

(18. ábra).

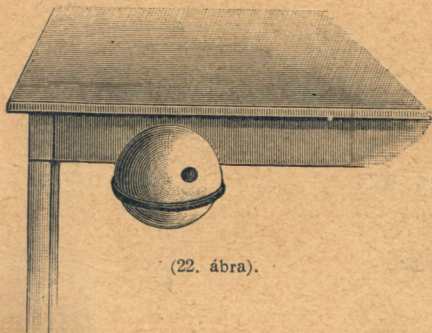

(20. ábra).

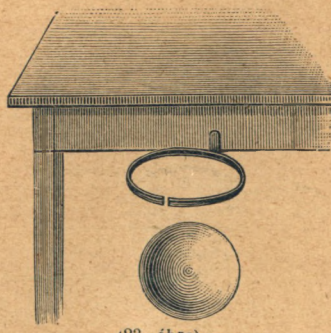
Lehet még szervantokat más megerősítési készülékekkel is használni. Ilyeneket a 17, 18, 19 és 20-ik ábrák alatt láthatni. A 21-ik ábra pedig azt mutatja, mikép kell a 20-ik ábra alatt látható szervantot az asztalon megerősíteni.

9. Különleges asztal-szervantok.

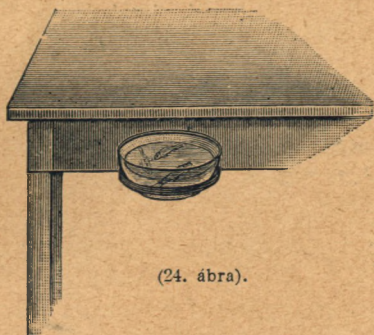
Nagy golyókhöz egy megfelelő nagyságú abroncsot használunk, mely szorítóprés segélyével van az asztalhoz erősítve. Az abroncs fekete szövettel körskörül át van huzva s oly nagy, hogy a golyónak körülbelül egy harmada megy csak be az abroncsba, mert ha nagyobb volna, a golyó keresztül eshetne. A 22-ik ábrán látható egy ily abroncs-szervant, melyben már golyó is van. A golyón egy lyuk látható; ebbe mutatójunkat be lehet dugni s így a golyót ki vagy be emelgetni. Hasonló ehhez a 23-ik ábrán levő abroncs-szervant, melyen egy bevágás is van. A golyó itt annyira bemegy az abroncsba, hogy éppen csak ki nem esik belőle. Valamely kalap mutatványnál a kalapot alája tartja a bűvész, a golyót felül megnyomja, mire a bevágott abroncs kissé szétválik s a golyó leesik a kalapba.

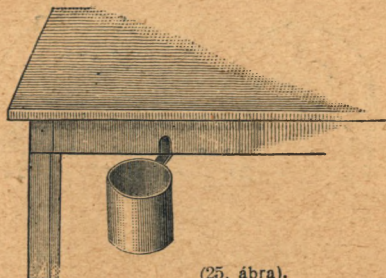
(22. ábra).

(23. ábra).

(24. ábra).

(25. ábra).

A 24-ik ábra szintén egyszerű aroncs-szervant, melyet aranyhalacszkákkal telt üvegtál eltüntetésére használnak. A 25-ik ábra egy pléhből készült, kívülről feketére festett, belülről puhán kibélelt edény, melyet szervant módjára erősítenek meg az asztalon s folyadékokkal telt poharak eltüntetésére szolgál. A pohár csak éppen akkora legyen, hogy nehézség nélkül kényelmesen beférhessen a szervantba, de ott fel ne dülhessen.

10. A szék-szervant.

Gyakran van szükség valamit elrejtetni, vagy egy félretett tárgyat elővenni, ha a bűvész nincs is az asztal közelében. Gyakran megtörténhetik az is, különösen szűkebb körben tartott előadásoknál, hogy nincs is hely az asztal felállítására, ilyenkor jó szolgálatokat tesz a szék-szervant, mely a 26-ik ábrán látható. Hajlított fából készült átlátszó támláknál a szervantot egy kendővel kell elfödni, mely hanyagul a szék támlájára van vetve, mintha valamelyik mutatóványhoz előre oda lenne készítve.

Ha valamelyik mutatóványnál egy tárgyat akar a bűvész elsanzsirozni, a szék baloldalára állva, jobb kezét mintegy véletlenül rátámasztja a szék karfájára s a míg *bal* kezével a látszólag benne levő tárgyat szétdörzsöli, ezen tárgyat, a mely tulajdonképp *jobb* kezében van, könnyű szerrel beejtheti a szervantba.

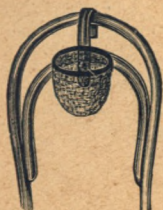
A székre való támaszkodás helyett azt megfoghatja karfájánál s kissé odébb teszi s ekkor zben tehet a szervantba valamit, vagy pedig elmegy mellette s úgy ejti be. A 26-ik ábra székre rásrófolható, a 27-ik ábra a széktámlába bevett szegekre akasztható, a

(26. ábra).

(27. ábra).

(28. ábra).

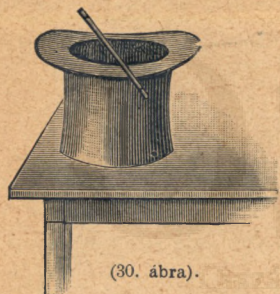
(29. ábra).

28. és 29-ik ábrák keskeny pléh szalagból készült kampók segítségével a támlára felfüggeszthető szervantokat ábrázol.

Ez utóbbiak a legcélszerűbbek, mert a srófokat vagy bevert szegeket ki kell húzni s a lyukat viasszal betömni, ami minden

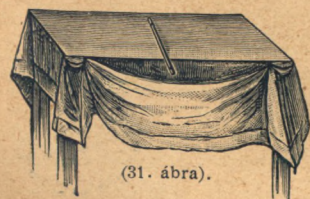
esetre munkát és kellemetlenséget okoz. Fonott nádtámlával bíró székeknél a támlát hátul be kell vonni bársonnyal, a mi már kis távolságra is észre nem vehető s akkor a kendővel való letakarás szintén fölösleges.

11. Különleges hordozható szervantok.

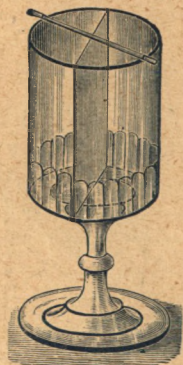
(30. ábra).

Ha más szervant nincs kéznél, jó szolgálatokat tehet egy egyszerű czilinderkalap is. Ha például egy mutatványhoz czilinderkalapot kértünk kölcsön, a mutatvány befejeztével azt egy zsebkendővel letörölve, az asztalra tesszük, a kendőt mintegy véletlenül belédobjuk s a varázsbotot keresztben reá tesszük. (30. ábra) Ha egy órát akarunk eltüntetni, azt *sanzsirozzuk* s a varázsbotot felvéve, az órát a kalapba ejtjük s a bottal a balkezet megérintve, ismét visszateszük helyére. A mutatvány bevégeztekor a botot ismét felvéve bal karja alá teszi, az órát pedig a kendővel együtt úgy veszi ki a kalapból, hogy ez a kendő által eltakarva, látható ne legyen, a kalapot lesimitja a kendővel s ezt az órával együtt zsebébe rejti. Hasonló jó szolgálatokat tesz más hiányában az abrosz-szervant

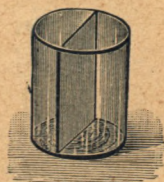
(31. ábra).

is. Egy közönséges abroszt négyszegletes asztalra terítve, hátsó részének két oldalát egy-egy gombostűvel feltűzve egy nagy ránczot képezünk (31-ik ábra), amelybe *a bot felvételénél* kisebb tárgyakat könnyen el lehet tüntetni. Nagy szerepet játszanak az ugynevezett pohár-szervantok is. Egy ilyen látható a 32-ik ábrán. Egy nagy üveg-pohár egy függélyesen

(32. ábra).

beillesztett tükördarab által kétfelé osztatik. A tükör kivehető és egy centiméterrel rövidebb a pohár szélénél. A pohár széle ezenkívül 1—2 czm. szélességben *matt*-ra van csiszolva. A tükör egy parányit előre hajlik s két oldalról egyenletesen van megvilágítva s akkor a nézők teljesen azon csalódásban vannak, hogy keresztül látnak az üveg poháron, pedig csak a tükörlapot látják. A tükörlap mögötti felét a pohárnak belül bevonjuk a pohár háromnegyed magasságában stanióllal (ezüstpapir) s megtöltjük vattával, amely arra szolgál, hogy a pohárba tett tárgy ne csörömpöljön. Mikor a botot a pohárról levesszük, valamely sanzsirozott tárgyat, például órát, gyűrűt stb. a tükörfal mögé lehet észrevétlenül ejteni. Lehet ezen szervanttal oda rejtett tárgyakat elővarázsolni, vagy két tárgyat kicserélni is. Ilyen kisebb alakú pohár-szervant a 33-ik ábra alatt látható.

(33. ábra).

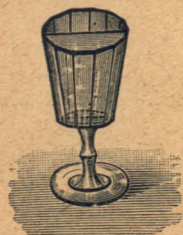
A 32-ik ábrán leirt nagyobb pohárral eleven állatokat, például házinyúlát is lehet elővarázsolni. Ha azonban előre elrejtett tárgyak elővarázslásához vagy kicseréléséhez akarjuk a poharat használni s nem csupán szervant gyanánt, akkor két egyenlő tükördarabot háttal egymáshoz állítva teszünk a pohárba, tehát most a közönség, akár előre, akár hátra fordítjuk a poharat, egy-egy tükörlapot lát, vagyis azt gondolja, hogy keresztül lát a poháron.

A nyúl tehát a tükör mögé van állítva. Előmutatva egy üres kendőt, a poharat lefedjük s eközben félig megforgatjuk s a kendő levétele után meglátják a nyúlát az előbb üres pohárban. Egyes tárgyak átváltoztatása szintén hasonlóan történik; be kell azt tenni az első rekeszbe s a pohár megforgatása után az a tükör mögé kerül, a tükör mögött volt tárgy pedig előre kerül. Az ilyen pohár-szervanton itt le nem írható százféle mutatványok kombinálhatók és emellett az a nagy előnye is van, hogy nem nagy gyakorlatot igényel.

Nagy poharakat bajos volna észrevétlenül megforgatni, e célra szolgál tehát a 34-ik ábrán látható forgó korong készülék, a melyre a pohár állítva lesz. Ez két részből áll, de ügyesen van esztergályozva, hogy csak egynek látszik. A felső rész egy csapágyon nyugszik s az alsóra helyezve szabadon és könnyen forgatható. A poharat ezen poháraljra téve, az asztal mögött álló kisegítő egy zsineg segítségével észrevét-

(34. ábra).

(35. ábra).

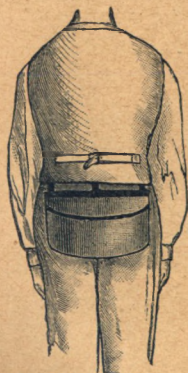
lenül könnyen megforgathatja, mikor a bűvész egy kendővel beteríti. Egész kis tárgyakat a 35-ik ábrán látható kis pohárban lehet eltüntetni, a melyet le sem kell takarni, hanem mikor bal kézzel felemeljük, egyuttal megfordítjuk, jobb kezünkkel pedig ugyanakkor megsimitjük a poharat és így eltakarjuk a forgatáskor.

Ha a pohárban előre elrejtett tárgyakat elő akarjuk varázsolni, előmutatjuk azt (látszólag) üresen, azután saját zsebkendőnkkel letakarjuk s ezt fölemelve, föl-emeljük — s a kendővel eltakarva tartjuk — a tükörbetétet is. A pohár megtelik a mögötte volt czukorkákkal, melyekkel a közönséget megkináljuk s míg annak figyelme fogva van, a kendőt a tükörrel zsebünkbe rejthetjük. Megjegyzendő azonban, hogy a pohárba tett tárgy a tükör visszaverése folytán kettősnek látszik. Czukorkánál vagy kendőnél, a melyek az egész poharat megtöltik, ez nem vehető észre, de például egy tojást ha beteszünk, a melyet csirkévé akarunk kiköltetni, az kettőnek látszik, tehát a betevéskor meg kell említeni, hogy egy tojásból kettőt varázsolunk elő s azután a tükör mögé is két csirkét kell előzetesen elrejtteni.

12. Test-szervantok.

Ha a közönség sorai között állva végzünk mutatványokat, sokszor nélkülözhetetlen a test-szervant, melynek rajzát a 36-ik ábrán láthatni. A szövetből készült szervant egy szíjjon lóg, mely a mellény alatt a derékra lesz csatolva.

Belső szegélyén egy 2—3 ujjnyi szélességű bőr van rávarrva, kívül pedig egy-egy félkörben meghajlitott *vékony* halcsont, mely a szervantot nyitva tartja. Ez azonban vékony és igen könnyen hajlítható legyen, hogy a kabát begombolása esetén a testhez álljon és a kabát hátulját nagyon ki ne nyomja, (mert könnyen észrevehetnék, hogy valami van a kabát alatt), míg ha a kabátot kigomboljuk, ruganyosságánál fogva visszatér előbbi helyzetébe és a szervant nyílását nyitva tartja. Lehet a test-szervantot derékra csatolás helyett a belső kabátaljra megerősíteni. Hogy a bűvész mikép tüntessen el egy kezében levő tárgyat, például almát, narancsot, golyót vagy más hasonlót a test-szervantba, arra nézve előírást alig lehet

(36. ábra).

adni, mert az mindig attól függ, miképen áll a közönség között vagy a közönség előtt.

Mindenesetre be kell tanulnia az eltüntetés különböző módjait, legcélszerűbben egy nagy álló tükör előtt s mindaddig szakadatlanul gyakorolnia, amíg oly jártassággal nem bír, hogy bármely tárgyat gyors, természetes és fel nem tűnő kézmozdulatokkal eltüntethet a test-szervantba. Az eltüntetés egyik módja például a következő:

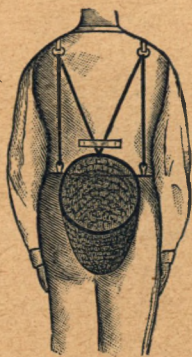
Jobb kezünket a benne levő tárggyal néhányszor felemeljük és ismét lebocsátjuk, olyformán, mint mikor tekézésnél dobásra készülnek. Bal kezünket ezalatt hátunkra tesszük, ezzel is bebizonyítva, hogy azaj nem csinálunk semmit. Azonban megragadjuk vele a kabát hátulján levő hasitékot s ezt kissé széttartjuk. Mikor azután jobb kezünk a hintálás közben kissé hátra ér, a balkéz által kinyitott hasitékon keresztül gyorsan bedobjuk a jobb kezünkben levő tárgyat a szervantba. A test-szervantnak egy másik, szintén igen célszerű és hasznavehető alakja a következő:

Egy drótkarikával ellátott háló-szervantra két gummizsinór van erősítve, a melyek a mellénynek két vállrészére felvezetve lesznek s oda varrott kis karikákon keresztül húzva a mellény aljára lesznek levezetve s oda megerősítve. A 37-ik ábrán mindez tisztán látható.

Ezen szervant használatánál mikor bal kezünkkel hatra nyulunk, a szervant karikáját meg kell fogni s a szervantot a kabát hasitékán kihuzni s mikor már az illető tárgyat betettük a szervantba, a karikát eleresztjük s a gummizsinór a szervantot ismét visszarántja a kabát alá.

Ezen test-szervant igen jó használatot tesz akkor is, ha egy egyszerű asztal mellett ülve akarunk valamit eltüntetni. A leülés előtt a szervantot erősen lehuzzuk, annyira, hogy lábunk között keresztül húzva, a karikát két térdünk közé szoríthatjuk, hogy vissza ne csuszhasson.

Az eltüntetés tárgyát kissé az asztal lapja alatt betekkerjük egy asztalkendőbe, miközben beleejtjük a szervantba, az üres asztalkendőt pedig összegyürjük és nyomkodjuk, hogy a látszólag benne levő tárgyat eltüntessük. Ezt azután odaadjuk valamelyik nézőnek, hogy bontsa ki s győződjön meg, hogy a bele tett tárgy eltűnt. Eközben felkelünk s térdünket kissé széthajlítjuk, mikor is a szervant a reá erősített gummizsinórnál fogva visszaugrik a kabát alá.

(37. ábra.)

13. Zseb-szervantok.

Az asztalra és székre megerősíthető szervantokon kívül vannak még hordozható szervantok is, melyeket a bűvész magával hord kisebb tárgyak elrejtésére, különösen olyankor, ha a közönség sorai között áll s nem közeledhet asztalhoz vagy székhez. Vannak ezek között az eddig leirt szervantokhoz hasonlók s vannak egyszerű zsebek, amelyek a nadrág és kabátban vannak oly helyen elhelyezve, ahol a közönség nem is gondolná, hogy zseb legyen. Ez utóbbiakról akarunk most szólni. Vannak zsebek például a kabát ujjon, hátul a nyak fölött s mindenütt, ahova természetes, föl nem tűnő kézmozdulattal oda lehet nyulni, hogy valamit belécsusztassunk. Ezen zsebet mindenki tetszése szerint csináltathatja, de csakis ügyes szabó által, mert a zsebek szerkezetének olyannak kell lenni, hogy azok nyílása szorosan a testhez simuljon s ne is lehessen sejteni, hogy ott zseb van, de mindamellett könnyen lehessen belenyulni. Ilyen zsebek legyenek többek között a kabát mindkét szárnyának alján a szegélynél, a gallér alatt levő hajtókán, az úgynevezett façon-on, azon varrásnál, mely a kabátujjon 10—12 ccentiméternyire annak végétől lenni szokott, továbbá nagyobb zsebek a kabát mindkét szárnyának belsejében s végül 2—3 helyen a kabát két szárnyának szegélyén a szövet és a bélés között.

A gyakorlattól, ügyességtől és találékonyságtól függ, milyen mozdulattal teszünk be valamely tárgyat egyik vagy másik zsebbe s mikép vonjuk el a közönség figyelmét ezen mozdulattól, de mindenestre elsőrangú fontosságú az, hogy e mozdulat természetes és gyors legyen, ami persze sok kísérletezést és gyakorlatot igényel.

Ha például egy ezüst forintost akar a bűvész eltüntetni, azt jobb kezéből a balba sanzsirozza, vagyis látszólag átteszi a bal kézbe, de valósággal a jobb kézben marad. Amíg tehát mint azt a sanzsirozásnál megmagyarázzuk, bal kezét dörzsöli, mintha az ezüst forintost szétmorzsolná, (esetleg valakihez közel lép és felkéri fujjon rá balkezére), akkor a pénz abból eltűnik.

E pillanatban a leeresztett jobb kézben levő pénzt becsusztatja egy zsebbe, mely a kabátszárny aljának szegélyén, a szövet és bélés között van. Ezt nagyon könnyen meg lehet tenni, miután mindenki a feltűnően feltartott balkézre ügyel s különben is az előtte álló egyén félig eltakarja őt a közönség elől.

Igen czélszerű az is, ha a kabát bal oldalán levő úgynevezett szivarzseb bélése oly hosszú, hogy egy csövet képezve lenyulik a hátsó kabátalj bal zsebébe.

Ekkor tehát a szivarzsebbe tett tárgyak lecsuszhatnak a hátsó zsebbe s onnan zsebkendő elővétele alkalmával ki lehet venni s valamely mutatványnál felhasználni.

Arra persze nem gondol senki a nézők közül, hogy a szivarzsebbe betett tárgy a hátsó zsebben van.

Láthatatlan segédeszközök.

Az asztal sülyesztőkön, gépezeteken és a szervantokon kívül vannak még más láthatatlan segédeszközök is, melyek részint arra szolgálnak, hogy általuk egyes tárgyakat eltüntessünk, részint pedig arra, hogy oly tárgyakat, melyeket elő akarunk varázsolni, elrejtve tarthassunk. Itt következik néhány ily segédeszköz leírása.

14. A gummi-szalag.

Az asztalokon, szervantokon és gépezeteken kívül sokszor van szükség kisebb segédeszközökre egyes tárgyak eltüntetéséhez. Ilyen a gummi-szalag (38. ábra). Egy széles gummi-szalagra *e* karikák vannak varva. Ezek egyike *a* egy kapocsra *b* akasztatik, mely a kabátujjban fölül lesz bevarrva.

A *c* karikára egy karabin horog *d* van megerősítve, aminő az óra lánczokon szokott lenni. Egy-egy ily készülék van mindkét kabátujjban.

A gummi-szalag mintegy 25 czm., tehát nem egészen a csuklóig ér. A bűvész keztyűt felhuzva a karabint a gomblyukba akasztja, (miáltal a gummi feszes lesz) s keztyűt begombolja.

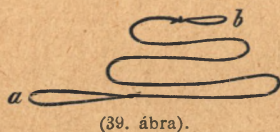
A közönség előtt, — kezébe véve a varázsbót — bal keztyűjét lehuzza, s úgy tartja bal kezében, hogy a keztyű kétharmad része kiálljon.

Hármat olvasva, kezével háromszor dobásra készül, legelőször ezt inutítja s a háromnál, mikor keze hátul van még, elereszti a keztyűt, mely eltűnik a kabátujjban; a másik keztyűt hasonlóképp tünteti el. Ezen gummi-szalagot más alkalmas tárgyak eltüntetésére is lehet használni. Hogy a gyanút elhárítsuk magunkról, mintha az eltüntetett tárgyat a kabátujjban tüntettük volna el, kissé felgyűrhetjük a kabátujjakat.

(38. ábra).

15. A czérna-hurok.

A gummi-szalaghoz hasonló czélokra alkalmazzuk a czérna-hurkot. Erős czérna-szál mindkét végére hurkot kötünk (39-ik ábra). Egyikre egy 20 cm. hosszút, *a* a másikra egy rövidet *b*. Két ily czérnahurkot készítve, hátul a nadrág-gombra erősítjük őket s a hátan keresztelve, a bal oldalra erősített czérnát a jobb kabátujjon, a jobboldali gombra erősített czérnát a bal kabátujjon keresztül vezetve az *a* hurkokat egy-egy ujjunkra huzzuk. A czérna oly rövid legyen, hogy ha a hurok ujjunkra van huzva, karjainkat ne bírjuk kinyújtani. Használatnál a hurkot ujjainkról észrevétlenül lehuzva, beléteesszük az eltüntetendő keztüüt, kendőt stb. s mikor kezünkkel himbáló mozdulatot teszünk, mintha el akarnánk dobni az illető tárgyat, a czérna nem lesz elég hosszú a kéz kinyújtásánál s a keztüü eltünik a kabátujj belsejében. A czérna természetesen elegendő erős s még sem tulságosan vastag legyen.

16. A varázshenger.

Kendők vagy keztüük eltüntetésére szolgál. Belül üres. Egyik végén hegyes fenék van, ezen kis lyuk, melyen keresztül egy gummi-zsinórt huznak s azt belülről csomóra kötik, másik végére pedig hurkot kötnek, melynek segítségével a kabátujjban a vállnál, vagy a mellény hátulján megerősíthető (40-ik ábra). A zsinór oly hosszú, hogy leeresztett karnál a henger a kézelőig lóg le.

A bűvész észrevétlenül előhuzza s bal kezében tartja elrejtve, míg az eltüntetendő kendőt jobb kezével felmutatja. Most két kezét összeszeti s többször fel és alá emeli, eközben benyomja a hengerbe, bal kezével úgy tesz, mintha a kendőt eldobná a levegőbe s elbocsátja a hengert, mely eltünik a kabátujjban, kezeit pedig üresen mutatja elő. (40. ábra).

Ha egy selyemkendőt a kézben más színűvé akar varázsolni, a fahenger helyett egy pléhcsövet használ (41-ik ábra), mely mind két végén nyitott és 5—7 centiméter hosszú, egyik végén drótfogó van, mely egy kis S kampó által egy gummi-zsinórra van kötve. Ez szintén úgy mint a fahenger, a kabátujjban lóg. A bűvész felléptekor már van egy színes kendő a csőben elrejtve.

Most előmutat egy másik színes kendőt, bal kezébe teszi, de egyuttal észrevétlenül bedugja a hengerbe és ezáltal a már benne levő kendőt a másik oldalon kinyomja. Ez kezébe esik, kibontva felmutatja és ennek fedezete alatt a hengert eltünteti a kabátujjban. Kendő helyett egy eleven madarat is lehet e hengerrel eltüntetni, úgy, hogy fejjel előre látszólag a becsukott kézbe toljuk, a valóságban azonban a pléhengerbe s ezt kabátunk ujjába eltüntetve, kezecinket üresen mutatjuk fel.

17. A hajhurok.

(42. ábra).

Zsebkendő eltüntetésére szolgál. Egy gummi karikára fehér lószőr gyűrű van erősítve (42. ábra) amely már 1—2 méter távolságban láthatatlan. Egy selyemzsebkendőt lehetőleg kicsinyre összehajtva, a bűvész elővesz tárczájából egy ily gummi-gyűrűt, melyet rátesz az összehajtott kendőre (43. ábra). A kendőt bal kezébe téve, egyuttal a hajhurokot vagy gyűrűt ráhuzza mutatóujjára. Jobb tenyerével a kendőt letakarva, látszólag dörzsöli, de valóságban a bal kéz hüvelyk- és mutatóujja között a kéz hátuljára

tolja s ott lóg elrejtve, mikor mindkét tenyerét magasra feltartva, üresen előmutatja.

Ha a kendőt ismét elő akarjuk varázsolni, két kezünket közel hozva egymáshoz, hüvelykujjunkkal visszatoljuk a kendőt két ujjunk között tenyerünkbe, ott ismételt dörzsölés közben leszakítjuk a lószőrt, mely a földre esik, a kendő pedig szétnyílik.

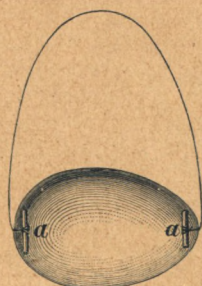
Hasonló módon lehet megcsinálni a mutatványt egy tojással, (44. ábra) vagy egy pénzdarabbal (45. ábra).

(43. ábra).

(45. ábra).

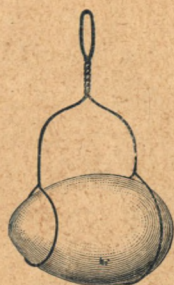

(44. ábra).

A tojás két végét kilyukasztva, azt kifujjuk s két igen vékony fadarabkára *a a* rákötve a lószőr két végét, azokat betoljuk a lyukakon s ha kissé meghuzzuk a lószőrt, a fadarabkák keresztbe jönnek a lyuk elé.

A pénzdarabra pedig két kis lyukat furva, erősítjük rá a lószőrt.

18. A tojástartó. (*Fredmár után*).

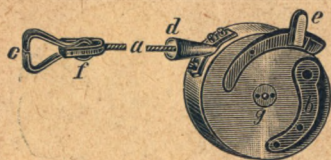

(46. ábra).

Kemény sárgarézdrótból készítünk egy fogót, melynek egyik ága kisebb, a másik egy nagyobb karikával van ellátva (46. ábra). A drót úgy van összehajtvá, hogy a két karika ruganyosan majdnem egymáshoz ér. Most egy keményre főtt tojást teszünk a két karika közé, hogy a tojás hegye a kisebb karikába, a tompa vége a nagyobb karikába jöjjön s a kettő között összeszorítva maradjon; a bűvész 8—10 ily készüléket egy szijra akasztva testére köt, kissé hátratulja és a kabát által letakarja.

Ha egy tojást akar elővarázsolni, jobb kezével észrevétlenül a mellény alá nyúl, a hüvelyk- és gyűrűsujjat az egyik fogó két karikája közé teszi s a két karikát kissé széttolva kiveszi a tojást, kezében elrejtve tartja s látszólag a levegőből veszi elő. Oda adja megvizsgálás végett a közönségnek s eza'att már más tojást vesz ki s így egymásután valamennyi tojást. Tojás helyett billiárd-golyókkal is lehet a mutatványt előadni.

19. A gyűrűhúzó.

(47. ábra).

Egyike a legjobb s legfontosabb segédeszközöknek. Berendezése hasonlít egy zseb méter-mértékhez (47. ábra).

Egy gömbölyű réztokban egy henger van, erre pedig egy 1 és fél m. hosszú, vékony bélhúr *a* többszörösen rácsavarva. A húr meghuzásával egy erős órarugó felhuzatik. A hengeren egy fogas zárkerék van, melynek fogaiba egy szög tolható a rácrősített *b* rugó által. A húr végén egy karabin horog van megerősítve, a mely a *d* csőben van, míg a készülék használatba nem vétetik. Ezen horog két kapocsrésze között alkalmazott rugó annak nyílását elől zárva tartja, amíg a *d* csövön kívül van, de mihelyt a horog keskeny része a csőbe behuzatik, a kapocsrész két vége *f* a hátul keskenyedő cső belső falai által összenyomatnak s az előrész szétnyílik. Ha megfogjuk a karabint, ezzel együtt a hűrt is kihuzzuk a készülékből, oly hosszúra, aminő kell és a zárkerék szabályozásával megakadályozzuk, hogy a kihuzott

húr ismét visszahúzódjon. A készüléket így a jobb nadrágzsebbe téve, a húrt a háton át a bal kabátujjba vezetjük s itt a karabin horgot a kézelőgombig hagyjuk lógni. Ha a bűvész egy selyemkendőt akar eltüntetni, megfogja annak közepét, négy sarkát pedig lelógatja s bal kezébe teszi. Eközben kihuzza egy kissé a karabint, megnyomja az *f*-fel jelzett két hátsó véget s a kendő közepét észrevétlenül a kinyitott kapcsok közé teszi. Az *f* végek elbocsátása után a karabin kapcsai összecsucódnak s a kendőt szorosán tartják. A bűvész jobb kezét nadrágzsebébe téve, az *e* emeltyűt a *b* rugó alá tolvaa a zárkereket feloldja és a húr föltekördik a hengerre. Amíg most a balkezet lassan mozgatja és a kendőt látszólag összehajtja, lassan a kabátujjba hagyja csúszni. Ha elereszti, akkor a gépezet a kabátujjon át lerántja a jobb nadrágzsebbe. Amíg a bűvész bal kezével még látszólag dörzsöli a kendőt, a karabin már behatolt a *d* csőbe, a kapcsok szétnyílnak s a kendőt kiveheti. Amíg bal kezét üresen felmutatja, jobb kezével kiveszi zsebéből az eltűnt kendőt. Még szebb ezen mutatvány kivitelé gyűrűvel, mert akkor a gyűrű látszólagos szétmorzsolása közben megkérdezzük, jobb kezünknek melyik ujjára varázsoljuk a gyűrűt s mihelyt a gyűrű a zsebbe ugrott, levesszük a karabinról s zsebünkben azon ujra huzzuk, melyre a közönség kívánja.

20. A caché. (Hermann után).

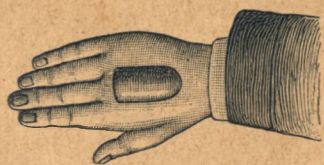

(48. ábra).

A caché egy erős kártyapapírból készült, 5—7 centiméter hosszú, egyik oldalán lapos henger, melyet hússzinre festenek be. (48-ik ábra). A lapos oldalt ojtó-viasszal jól be kell mázolni. Arra szolgál, hogy az ojtó-viasz segélyével a tenyéren megerősítve, el lehessen tüntetni benne selyem-foulard kendőket, még pedig a közönségre nézve megfoghatatlan módon, miután a kendő eltüntetés feltűrt kabátujjal s kinyujtott kézzel történik. A bűvész felléptekor a caché jobb keze tenyerére van ragasztva még pedig nyílásával az ujjak felé, mint azt a 49-ik ábra mutatja. A kendőt felmutatja a közönségnek, azután két tenyere közé veszi, ezeket egymáshoz dörzsöli, miközben a kendőt begyömöszöli a cachéba, ügyelnie kell azonban arra, hogy

(49. ábra).

(50. ábra).

jobb kezének hátulja ne legyen a község felé fordítva, mert mihelyt a kendő már a cachéban van, ezt megfogja bal kezének ujjával s a jobb kéz hüvelyk- és mutatóujja között keresztülhuzza a kéz hátuljára s odaragasztja a viasz segélyével a kéz hátára (50-ik ábra). Mikor kezeit kinyitja és felmutatja, a kendő eltűnt.

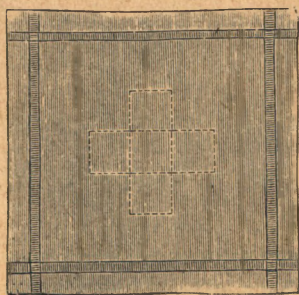
21. A varázskendő.

Ha egy nagyobb tárgyat, például poharat, kockát vagy kalitkát akarunk egy kendőből eltüntetni, a kendőt olyképp kell előkészíteni, hogy annak közepébe egy lemezpapirt erősítünk meg, mely épen oly nagy, mint az eltüntetendő tárgy felülete. A lemezpapirt olyképp kell elfödni, hogy meg ne láthassák, vagy a kendőre rávarrunk egy másikat s most a lemezpapir a két kendő között van. Ha például egy poharat kell eltüntetni, azt olyképp fedjük le a kendővel, hogy a gömbölyű lemezpapir épen a pohár fölé jön, kezünkkel egyszerre megfogjuk a lemezpapirt s az alatta levő poharat, mint az 51-ik ábrán látható s mikor ezeket az asztalról felemeljük, egy pillanatra a szervant fölé tartjuk s a kendő lelógó végei által eltakart poharat oda ejtjük be. A nézők azt gondolják, hogy a pohár még mindig a kendő alatt van s annál inkább elcsodálkoznak, ha ezt egy sarkánál megragadva, kirázzuk a levegőbe s a pohár eltűnt.

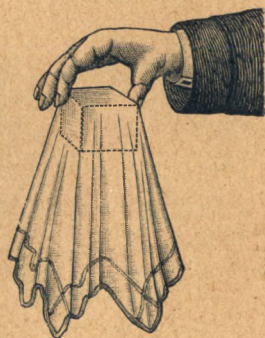
Kockák és kalitkáknál még tökéletesebb az eljárás. Egy négyszögletes papirlemez helyett ötöt varrunk be egymás mellett a kendőbe, mint az 52-ik ábra mutatja. A tárgy letakarásánál, annak oldalaihoz tapadnak a lemezpapir oldalai (53-ik ábra) s egy kis

(51. ábra).

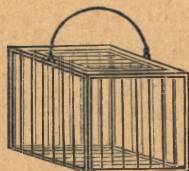

(52. ábra)

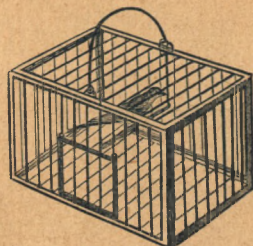

(53. ábra).

ügyesség és gyakorlattal a lemezpapír oldalak összetartása által meg lehet tartani a koczka vagy kalitka formáit még akkor is, mikor ezeket már rég lecsusztattuk a szervantba. A mutatványhoz használandó drótkalitkák négyzetesek (54-ik ábra)

(54. ábra).

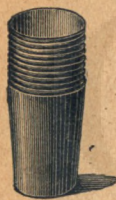

(55. ábra).

vagy hosszukásak (55-ik ábra). Első esetben ajtajuk a kalit tetején van s kanári, vagy más kisebb madarakat teszünk belé, utóbbi esetben pedig galamboknak vannak szánva és oldal-ajtóval bírnak.

22. Összehajtható tárgyak,

melyeket a bűvész kalapból, skatulyából stb. nagy mennyiségben vehet elő.

(56. ábra).

Igen sok mutatvánnyal kapcsolatosan lehet pl. egy kölcsönkért kalapból különféle tárgyat elővenni, melyek 20-szor annyi helyet foglalnak el, mint a kalap belseje. Ezek mind igen kis helyet foglalnak el összehajtvva s a mutatvány megkezdése előtt a zsebekben, szervantokban s mindenütt, ahol alkalmas és lehetséges, vannak elrejtve és összehajtott állapotban lesznek észrevétlenül a kalapba téve. Ime itt következik néhány ily tárgy leírása:

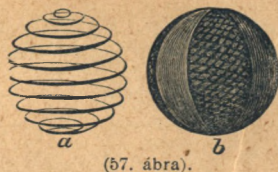
Kis virágcsokor 10—20 egy csomóba kötve, gummikarika által szorított össze s így igen kis helyet foglal el. A kalapban a gummikarikát le lehet húzni.

Atizszeres koczka ugy van berendezve, hogy 10 koczka, mindig egyik kisebb, mint a másik, egymásba van helyezve s így a bűvész észrevétlenül a kalapba teheti. Ha egyenkint kiveszi őket, ügyelni kell, hogy a nyílás ne legyen a nézők felé fordítva s a koczkák ne legyenek egymás mellé állítva, mert gyanus és feltűnő lenne a koczkák különböző nagysága.

Galambok és egyéb madarak selyempapírba lesznek csomagolva, hogy csak fejük lássék ki. Hogy ne mozoghassanak, egy bő gummikarikával lehet átfűzni. Több ily csomagot lehet a szervantba előkészíteni s mellettük elmenve, észrevétlenül a kalapba tenni. Mielőtt a közönségnek felmutatnánk, a papirosból természetesen ki kell bontani a madarakat.

Bádogpoharak. Egymásba vannak rakva, mint az 56-ik ábrán látható. A bűvész ezeket egyenkint veszi ki a kalapból.

Lapdák. Ezek úgy vannak elkészítve, hogy egy gömbalaku drót csiga-rugó *a* (57-ik ábra) különféle színű szövetekkel lesz átvonva *b* (57-ik ábra). Ily lapdákat összenyomva, 12 darab nem foglal el több helyet mint egy teljes lapda. Ezek csomagokba összekötve fekszenek a szervanton. Ha az összekötő zsineget feloldozzuk, a lapdák kinyílnak és teletöltik az egész kalapot.

(57. ábra).

(58. ábra).

Az aranygömb. (58-ik ábra). Sárgarézből készített két félgömb, melyek *a* sarnir által vannak egybetartva; *b* egy ruganyos szög, mely a két golyó becsukására szolgál. Ezen üres golyóba tesz a bűvész 6—8 lapdát, minők fönn le vannak írva. Ha a golyót a *b* szögre való nyomás által kinyitja, a lapdák kiugranak s megtöltik a kalapot. A bűvész ismét becsukja a golyót s a lapdákkal együtt üresen kiveszi.

A marabu. (59. ábra). Vékony kakastollakból van készítve, melyek egy ruganyos vékony vaspálczára vannak erősítve. Alsó végén aczélhegy van, hogy a padlóban vagy ajtóban megálljon, ha a bűvész leejti. Az aczélhegy felett egy darab ólom van megerősítve, hogy mindig a hegyével essen a földre.

A zászló. (60-ik ábra). Nyél gyanánt egy oly kihuzott papirtekercs szolgál, aminő a 278-ik ábrán látható. Ennek hegyére, mely kibontás előtt körülbelül 5 centiméternyire kiáll, néhány rézkarika van tűzve, melyek legfelseje a nyélre van erősítve. Ezen karikákra egy selyemzászló van varrva, mely ránczokba szedve az összetolt nyél körül van tekerve és egy gummi-zsinór által tartatik össze. Mielőtt a bűvész a zászlót előveszi, leoldja a gummi-zsinórt, a nyelet balra forgatja, hogy a zászló lazuljon, a kalapot az asztalra teszi, bal kezével bele nyul, a nyél alsó végét megfogja és kihuzza annak hegyét. A kihuzott nyelet megfogja bal kezével az alsó végén, jobb kezével a közepén s miután néhányszor meglóbálta a levegőben, leteszi az asztalra.

(59. ábra).

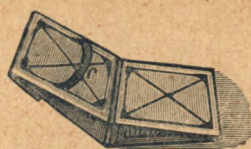

(60. ábra).

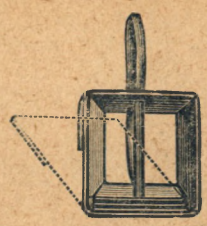
A kosárka. Igen vékony lemezpapirból készült. Ugy lehet összehajtani, hogy 12 darab összehajtva nem foglal el több helyet, mint egy nyitott. Ezekon kívül egy valódi, szilárd kosár is lehet a kalapban, czukorkákkal megtöltve s

(61. ábra).

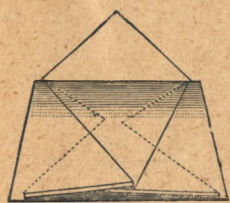

(62. ábra).

(63. ábra).

mialatt a bűvész a kosárcákat egymásután kihuzza a kalapból, ezt átadja a közönségnek. A 61—65-ik ábrák a kosárka egyes falainak hely-

(64. ábra).

zetét mutatják a kinyitáskor, a 66-ik ábra pedig mutatja, mikép veszi ki a bűvész a kalapból a kosárcákat.

A keztűtartó. (67-ik ábra) és a fali kosárka (68-ik ábra) szintén ehez hasonlóan vannak berendezve.

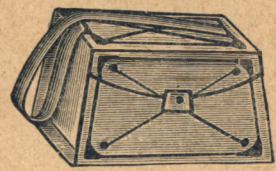
A pólyás-baba. (69-ik ábra). Belsejében van egy csiga-rugó, *a* (70-ik ábra) úgy, hogy a baba kicsire összenyomható. A rugó alsó végén egy lemez van *b* melynek közepén egy forgatható szeg *c* egy lapos kidudorodással *d* van megerősítve.

A csiga-rugó másik végén egy lemez *e* van elhelyezve, melyre a bábu feje van megerősítve. Ezen lemez közepén egy bevágás *f* van, melybe a *d* kidudorodás behatolhat. Mikor a bűvész a bábút összenyomja, a *c* szeg *d* kidudorodása behatol az *f* bevágásba.

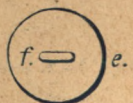
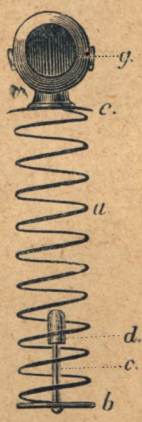

(69. ábra).

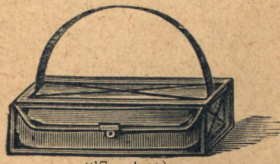
Most a bűvész a *d* kidudorodást félig megforgatja, miközben ujjaival a fej hátsó részén alkalmazott *g*

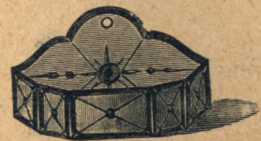
(65. ábra).

(70. ábra).

(67. ábra).

(68. ábra).

(66. ábra).

(71. ábra).

bevágáshoz nyul. Ezáltal a bábu kicsinyre összenyomva marad. A bábu szöveve egy gummi-zsinórral tartatik egybe.

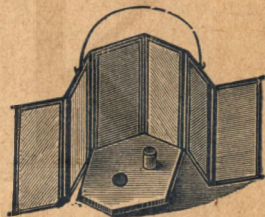
A bábu kivételénél a kalapból, a bűvész először leveszi a gummi-zsinórt, azután a *d* dudorodást visszacsavarja eredeti helyére s a bábút lassan kinyulni hagyja s kiveszi a kalapból.

A 71-ik ábra egy hasonló bábút mutat, mely sirókészülékkel van ellátva.

Égő lámpák. Ezek úgy vannak berendezve, mint a 72. ábra mutatja;

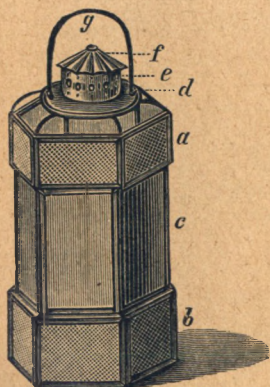
egy van közöttük szét nem bontható.

Egyik nagyobb mint a másik, hogy a lámpákat egymásba állithassuk. A középső a szilárd. Minden lámpában van egy-egy vékony gyertya, mely a többi lámpák fenekén alkalmazott lyukakon keresztül megy s így egy gyufaszál segélyével az összes lámpák egyszerre meggyújthatók. Az oldalfalak színes üvegből állanak, rézszalagokba befoglalva és sarnirokon mozognak. Ott, hol az üvegfalak egymáshoz érnek, ha a lámpát lecsukjuk, egy kis horog van. A rézszalagok az üvegek alsó végén kissé befelé vannak görbitve, hogy a lámpa becsukása után a fenék alá csuszva ezt megtartsák. Ilyen 3—4 lámpát lehet a kalapból kivenni.

(72. ábra).

Egy nagy lámpa. (73. ábra.) Ennél a felső rész *a* és az alsó rész *b* a középső *c* rész fölé tolható. A lámpa 18 üveglapból áll, melyek rézből készült szélek által vannak befoglalva. A középső *c* rész üvegei közönséges színes üvegből állanak, míg az *a* és *b* rész üvegei színes tejüvegből állanak. A lámpa födele drótokon nyugvó érclemezből *d* áll, melyen a *g* fogó van megerősítve. Az *e* kémény, kis rézsütös fődéllel *f* szintén betolható.

(73. ábra).

A *g* fogó át lesz hajtva, s most a lámpát oly kicsinyre lehet összehajtani, hogy kényelmesen elrejtethető egy czilinder-kalapban.

A lámpa felső *a* része és a *d* tető között egy ürr van, hogy a lámpa meggyújtásánál a belet a gyufával könnyen elérhessük.

Mielőtt a bűvész a lámpát a kalapból kivenné, meggyújtja a gyertyát, felhuzza a kéményt s megfogja a *g* fogót. A lámpa magától széthuzódik, ha egy kissé megrázzák és a sarkokon alkalmazott fölül és alul működő három duplarugó beugrik s a lámpát a kihuzott teljes alakban tartja.

A bűvész a kalap mellé állítja, hogy szembe tűnjék, miszerint a lámpa kétszer oly magas, mint a kalap s nem férne bele.

(74. ábra).

A *hat ágyugolyó*. Ezek egyike fából van, a többi gummiból. Utóbbiak üresek s egy nyílással vannak ellátva. Ugy ezek, mint a fagolyó lakirozva és bronzirozva vannak, tehát úgy néznek ki, mintha érczből volnának.

Használat előtt a gummi golyók teknő formában összelesznek nyomva s mint a 74. ábra átmetszetben mutatja, a kalapba téve.

A mutatvány előadásánál a bűvész először a tömör fagolyót veszi elő s leteszi az asztalra. Azután jobb keze hüvelyk- és mutatóujjával a legfelső összehajtott gummigolyó széle fölé nyul s a befelé görbülő falazatot mutatóujjával kihuzva, a golyót az asztalra teszi.

(75. ábra).

Igy jár el a többi golyókkal is, egymás mellé teszi őket, azután a fagolyót mintegy véletlenségből leejti a földre, hogy a közönség meghallhassa, hogy a golyók csakugyan tömörek.

A *tálcza, hat pohárral*. Egy kinaezüst tálczán sarnirok által hat kis érczlemez van megerősítve, melyek szélei olyképp vannak fölfelé hajtva, hogy kis likörös poharak lábait lehet közéjük tolni, melyek azután szorososan tartatnak. (75. ábra). A tálczán egy karika van, melylyel azt a mellény hátulján levő horogra lehet fölakasztani. Egy látszólag véletlen fordulásnál a bűvész a tálczát észrevétlenül előre hozza a kabát alá s egy kalapba rejti, a honnan előveszi, miután ott előbb a poharakat felállította.

A tálczát az asztalra teszi s esetleg egy kis üveg likört is, melyet előbb zsebébe rejtett, vesz elő a kalapból, s tele tölti a poharakat.

Azután a poharak lábait oldalvást kihuzza az érczkeretből s bemutatja a közönségnek. (76. ábra).

(76. ábra).

(77. ábra).

A virágcserep. (77. ábra.) A virágcserep két érclemezből áll, melyek között egy erős csigarugó van. A két lemez megfelel egy virágcserep fenekének és tetejének. Ugy a két lemez, mint a közöttük levő hézag barna szövevettel van átvonva, úgy hogy az egész egy valódi virágcserephez hasonlít. Hasonlóan a bábuhoz, ennek alján is egy forgatható szeg van, s a felsőben egy nyílás, melybe az beleillik, úgy hogy a két lemez egymásra nyomva a szög által összetartatik s csak igen kevés helyet foglal el.

A felső lemezen erős rugó segélyével vastag drót pálca van erősítve, melyet lehet hajtani vízszintesre. Ezen drót képezi egy rózsafa törzsét és zöld szalaggal van körültekerve. Az ágak szintén ruganyos drótból vannak, zölddel körültekerve és vékonyabb rugókra erősítve. A levelek zöld, a virágok vörös-kakas vagy keselyű tollakból lesznek készítve. Ugy ezek, mint az ágak vékonyra összehajthatók, úgy hogy a bűvész a cserepet könnyen mellénye alá és a fát a nadrág lábszárába rejtheti, hogy azt egy kendő alól vagy egy kalapból elővarázsolhatja.

A cserep előhozatalánál megforgatja a fenéken levő szeget, miáltal a cserep rögtön kitér és visszanyeri eredeti alakját. A törzs, mely előbb az alsó végén alkalmazott rugónál fogva a cserep felső lemezéhez simul — amely zöld mohával van behintve — most fölemelkedik, a levelek és virágok szétnyílnak s látható lesz egy rózsafa, melyet a bűvész az asztalra, vagy egy virág-állványra tesz.

A virágcsokor a rózsafához hasonlóan drótagakból és tollból készült levelekből és virágokból áll (78. ábra). Szintén vékonyra összehajtható. Miután a bűvész több ily csokrot vett ki a kalapból, esetleg a gyűrűhúzó vagy egy zsinór segélyével ismét eltüntetheti. Látszólag a közönség közé dobja s az eltűnik a kabátujjban.

(78. ábra).

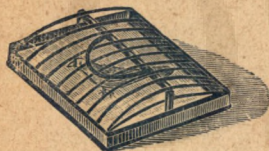
23. A rózsaszüret.

Minden bűvészeti készülék gyárban vagy kereskedésben lehet kapni selyempapírosból készült virágokat, melyeket egy finom rugó tart széjjel, míg összeszorítva csak igen kis helyet foglal-

nak el. Ilyen virágokból 40—50-et összerakva, azokat egy vékony gummi-zsinórral összeszorítjuk s így egy kis csomagot készítünk, amely a tenyérben könnyen elfér. 3—4 ilyen kis csomagot egy-egy czérnaszál segítségével kabátunk bélésére vagy más alkalmas helyre akasztunk, honnan könnyen elő lehet venni, egy csomagot pedig a kézben elrejtve kell tartani. A bűvész kölcsönkér egy kalapot s annak szélét úgy fogja meg kezeivel, hogy ujjai a kalapban legyenek. Így könnyen és észrevétlenül becsusztatja a kezében levő virágcsomagot, melyről a gummi-zsinórt egy rántással vagy nyomással eltávolítja. A zsinór nyomásától megszabadított virágok szétnyílnak s megtöltik egészen a kalapot, sőt egy kis rázásnál ki is ugranak belőle. Egy nagy lapos kosárba, vagy fatálczába üríti ki folytonos rázás által a kalap tartalmát s mikor a virágok már fogytán vannak a kalapban, elővesz észrevétlenül egyet az elrejtett csomagokból, arról ismét lehuzza a gummit s a kalap megint teli lesz. Ezt négy-ötször ismételve egy

(79. abra).

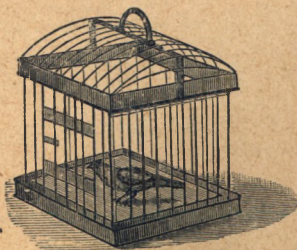
(82. abra).

nagy kosarat is meg lehet tölteni virágokkal, a nézők csodálkozására. A virágokkal telt kosarat vagy tálcát az asztalra téve, egyuttal elő lehet venni az asztal hátuljára erősített szervantból az előre odakészített élő virágokat, melyeket a hölgyek között szét lehet osztani s természetesen azt fogják hinni, hogy a tálcán is élő virágok vannak, miáltal csodálkozásuk még növekedni fog.

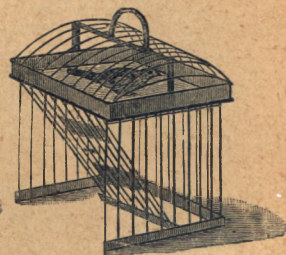
A tizenkét virágcsokor (79-ik ábra) hasonlóan van berendezve, mint a marabu, de közepükön egy sarnir van, hogy összehajtvá könnyebben lehessen a kalapba tenni. Gummi-zsinór által lesznek összetartva s ha azt leveszszük, szétugranak. Az aczélrúd alsó végén itt egy ólomgolyó van, hogy mindig a hegyével lefelé essen.

Tizenkét ilyen csokor van összekötve a kalapban s a zsinórt levéve, egyenkint dobálja le köröskörül a földre s mindenik egyenesen áll a padlón.

A kalitka (80—82-ik ábra). Természetesen igen kicsiny és drótból készül. A kalitka fenekét föl lehet tolni a tetőig. Miután ez boltozott alakú, még mindig van elég hely a

(80. abra).

(81. abra).

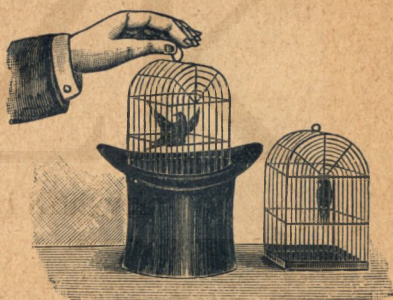
(83. ábra).

madárnak, melynek számára a tetőn is lehet ajtót készíteni. Ha a fenék már föl van tolva, akkor a négy oldalfalat a fenék fölött össze lehet hajtani (80—81-ik ábra) úgy, hogy a kalitka végül lapos lesz (82-ik ábra) s ezen helyzetben könnyen elrejtetheti a kabát alatt. Ha a kalitkát egy kalapból akarja a bűvész elővenni, megfogja a fogónál s kissé megrázza, mire az oldalfalak visszaesnek s a kalitkát eredeti helyzetben az asztalra lehet helyezni. (83. ábra). Gömbölyü kalitkáknál a drótok a fenék felett keresztbe jönnek. (84-ik ábra).

Karos gyertyatartók égő gyertyával (85-ik ábra) sárgarézből vannak s berendezésük olyan, hogy az állvány két karján levő tartót össze lehet tolni az állványig, a két kart pedig fölfelé lehet hajtani. A két lábat, melyek üresek, egymásba lehet tenni.

A kalapból való kivételnél a bűvész a két lábat szétveszi, az elsőbe beteszi az egyik állványt, a két kart lebecsátja, a tartókat széttolja a karok végéig, meggyújtja a gyertyákat s az égő gyertyákat a tartóval az asztalra teszi. Hasonlókép jár el a másikkal is.

Az elmondott készülékeken kívül még sok más hatásos tárgyat lehet kigondolni. Mindezen tárgyakat a mutatvány megkezdése előtt össze-

(84. ábra).

hajtva kell elrejtetni a közönség elől szervantokba, vagy más tárgyak mögé. Ha ez megtörtént, csupán a varázsbottal kezében lép a közönség elé. Kikölcönöz magának egy czilinderkalapot, megvizsgálhatja s kéri ügyelni arra, hogy kabátujjából nem fog semmit a kalapba ejteni. Alulról pedig nem bir semmit sem a kalapba tenni, mert habár az lyukas is, a lyuk igen kicsiny. Ezzel látszólag ujjával keresztül szurja a kalapot (86-ik ábra). (Az ujj egy műujj, melynek végén egy tű van bele szurva. A tű kívülről lesz a kalapba szurva és a másik kézzel mozgatva, miáltal úgy tűnik

(85. ábra).

(86. ábra).

elő, mintha tényleg az ujjat mozgatnánk.) Ezzel mintegy véletlenül elmegy az asztal mellett s ott egy csomagot az összehajtott kosarakból a kalapba tesz. Ezeket egyenként előveszi s az asztalon egymásra rakja.

Most már könnyebben dolgozhat, mert ennek fedezete mögött könnyebben veheti el észrevétlenül a szervantba rejtett többi tárgyakat, melyeket azután szintén a kalapból varázsol elő.

24. A dákó.

Kalapmutatványoknál mindenesetre jó hatást tesz, ha a mutatvány végeztével még néhány dákót is kihuz a bűvész a kalapból. A dákó egy 10 méter hosszú, 6—7 centiméter széles, fényezett erős papirból készült szalag, melynek külseje faszínre van lakirozva. A szalag egyik végét egy erős czérnából készült hurokra ragasztva, föltekercjük hengeralakra a szalagot s egy gummikarikával átszorítjuk (87-ik ábra). Ily kis papirszalaghengerekből 10—15-öt is könnyen lehet észrevétlenül egy kalapba csempészni. Ha most innen mint dákót akarjuk elővenni, bal kezünkkel a kalapba nyulunk, meg fogjuk a hengert úgy, hogy a czérnahurok fölfelé áll s a czérnánál fogva a papirszalag belső végét mintegy 2 méter hosszúságúra kihuzhatjuk, miközben a dákót balfelé csavarjuk. A gummi-szalag az alsó véget szorosán tartja s így a dákót az asztalhoz lehet támasztani. (87. a ábra).

(87. ábra).

Ha a papir helyesen van lakirozva, akkor a papir csavaródásait már néhány lépésről sem lehet látni. A dákót kalap helyett valamely egyén szájából is lehet látszólag kihuzni. Igen hatásos ha pl. az egyik papirdákót a sarokba állítjuk és egy alkalmas pillanatban a segéddel egy hasonló színű valódival kicseréltetjük. Most mint egy véletlenül belebotlunk, a dákó leesik, s így a kopogásáról hallani, hogy valódi.

25. A fogások és azok alkalmazása.

Minden készülék és gépezet mellett sem lehet jó előadást tartani, ha a bűvész nem rendelkezik már a kellő kezűgyességgel és nem gyakorolja be a különféle fogásokat. Ezekről függ minden, mert a begyakorolt ügyes kézfogások által válik csak lehetővé

valamely tárgy eltüntetése, miután azt oly ügyesen és *gyorsan* kell megtenni, hogy a nézők szeme ne legyen képes követni az egyes kézmozdulatokat. Ez a bűvészet alapja. Az emberi kéz ügyessége a fő, a gépezetek és készülékek csak kiegészítők, ezt soha sem szabad feledni. Kézügyességgel és gyakorlattal minden készülék nélkül is lehet jó előadásokat tartani, de a legdrágább gépek sem érnek semmit kézügyesség és gyakorlat nélkül. A fogások leggyakoribb módja az eltüntetés (eszkamotázs) és a sanzsirozás. Miután ezek fontosságát hangsúlyoztuk, a következőkben részletesen leírjuk ezeket, megjegyezvén, hogy az utánok következő mutatványok csak mintegy példa gyanánt szolgálnak, de a két fogás begyakorlása után mindenki maga is kigondolhat újabb és újabb mutatványokat.

26. Az eltüntetés.

Az eltüntetés, melyet műnyelven eszkamotázsnak neveznek, a bűvészet egyik főalapja s alig van mutatvány, melynél alkalmazására szükség nem volna. Az eltüntetés történhetik készülékekkel (szervant, sülyesztő stb.) valamint pusztá kézzel s ez utóbbit nevezik tulajdonkép eltüntetésnek. Ez olyképp történik, hogy az illető tárgyat miután sanzsiroztuk, (lásd 35. oldal) kezünkben elrejtve tartjuk a hüvelykujj izmai és az ujjak legalsó ízületei között, ott hol az ujjak a tenyérbe mennek át.

A kivített a varázsbot kézbevétele által meg lehet könnyíteni, de ennek használata nélkül szebb a kivitel. Az eltüntetés megtanulását legcélszerűbb egy ív selyempapíron gyakorolni, a melyet elő mutatunk s összehajtva mindig kisebbre és kisebbre nyomunk össze — miközben a közönség figyelmét beszéd által ettől lehetőleg el kell vonni — végül kis golyóvá gyurva össze, a leírt módon eltüntetjük. A sanzsirozás és eltüntetés begyakorlása után lehet csak mutatványokat előadni. Miután még a legjelentéktelenebb mutatvány begyakorlása is igénybe vesz egy vagy másfél órát, óva intjük az előadót, hogy mutatványait csak kellő gyakorlat után adja elő.

Itt két példában bemutatjuk egy papíros és egy pénzdarab eltüntetési módját.

27. Széttépett papírt egygyé varázsolni.

Egy cigarettapapírt kis golyóvá összegyurva, már előzőleg a jobb kéz közép- és gyűrűsujja között elrejtve tartunk. Egy könnyű cigarettapapírpól kitépünk egy lapot, összeszakíttatjuk apró darabokra és ezeket kezünkbe véve, apró golyócskává gyurjuk össze.

Mig ezt bal kezünkkel felmutatjuk, jobb kezünket lelógatva, az ott elrejtett golyócskát ujjaink közé vesszük. A felmutatott golyócskát látszólag még jobban összenyomva, kicseréljük a két golyót s azon kezünkkel, melyben a széttéptett papír van, mintegy véletlenségből megvakarva fülünket, a golyócskát a fül mögé rejtjük. A kezünkben tartott golyót megérintjük a varázspálczával és odaadjuk egy nézőnek kibontás végett s a széttéptett papír ismét egész. (Kitűnő mutatvány).

28. Egy pénzdarabot eltüntetni.

Hogy egy pénzdarabot eltüntessünk, azt a jobb kéz tenyerébe tesszük, (88-ik ábra) azt becsukjuk, (89-ik ábra) és a pénzdarabot látszólag szétdörzsöljük ujjaink között, miközben kezünknek belső részét, vagyis tenyerünket tartjuk a közönség felé.

(88. ábra).

A dörzsölés közben a pénzdarabot a közép és mutatóujj között keresztül nyomjuk és itt szorosán tartjuk (90-ik ábra). Ha kezünket most kinyitjuk, látni fogják, hogy üres. A kéz hátsó részét persze nem szabad megmutatni. Ha most kezünket néhányszor megforgatjuk, a pénzdarabot könnyen ujjaink közé lehet hozni s látszólag valakinek szakállából vagy füléből venni ki. Hogy azonban a kezét később mindkét oldaláról megmutathassuk, akkor — miután a pénzdarabot ujjaink közé szoritottuk, hagyjuk kezünket csukva s nyissuk ki másik kezünkkel olyképp, hogy a bal kéz hüvelykujjával először a kis ujjat görbitsük meg és így tovább. Másik kezünk tenyere ekkor a pénzdarab alatt van s a pénzt bele ejthetjük. (91-ik ábra). Ezen eljárás a képen úgy van feltüntetve, mint ahogy bal kézzel csinálják.

(89. ábra).

(90. ábra).

(91. ábra).

29. Ugyanez más módon.

Tegyünk egy koronát bal kezünk hátára, a jobb kezét mintegy 8—10 centiméter távolságban tartsuk föléje s mindkét kézzel forgó mozdulatot végzünk, miközben a jobb kéz tenyerével dörzsöljük a bal kéz hátulját. Már ennek kezdetén a koronát egy rövid rántással a jobb kabátujjba dobjuk. (92-ik ábra).

(92. ábra).

Miután ezen mozdulatokat egy darab ideig végeztük, jobb kezünkkel hirtelen a bal kéz hátuljára ütünk s megmutatjuk, hogy mindkét kéz üres. A jobb kezét lebecsátva, a pénzt a kabátujjból bele csusztatjuk s tetszés szerinti más helyen elővarázsoljuk. A fődolog ezen mutatványnál, hogy a korona dobása gyorsan történjék s hogy azután rögtön kezdjük meg a kéz dörzsölését. S mikor a forgó mozdulatokat megkezdjük, a bal kéznek nem szabad többé dobásra kész állásban maradni. A kézelőt vagy föl kell tünni, vagy levetni, hogy ne akadályozzon.

30. A sanzsirozás.

A tárgyak eltüntetésének egyik legfontosabb része a sanzsirozás. Sanzsirozásnak azt nevezzük, ha az egyik kezünkben tartott tárgyat *látszólag* a másikba tesszük, de az mégis megmarad azon kézben, melyben előbb volt.

Ennek igen sok mutatványnál vesszük hasznát, sőt bátran lehet állítani, hogy enélkül bűvész el sem képzelhető, miért is elkerülhetlenül szükséges — ha valaki felül akar emelkedni a mindennapi műkedvelőségen, — hogy a sanzsirozást tudja, mit ha csak kissé ügyesen akar megtanulni, legalább 14 napon át naponta 1—2 órát kell gyakorolni. A sanzsirozás tanulása lehetőleg tükör előtt történjék; s így látva a kézmozdulatokat, a merev mozdulatokról leszokjon. Mindig csak természetes mozdulatokat kell végezni, mert a merev magatartás gyanut kelt a nézőkben. Minden tárgy eltüntetésénél beszélni kell és ezt a gyakorlásnál is tenni kell. Ha valaki jó nagy, kevésbé húsos tenyerekkel van megáldva, sokkal könnyebb a tanulás, különösen gyűrűk, órák, golyók, pénzdarabok s más kisebb tárgyak eltüntetésénél. Nagy kézügyesség s ennél fogva igen sok gyakorlat szükséges hozzá. A sanzsirozásnak többféle módja van, melyeket a következőkben írok le, de ismételve hangsúlyozom,

hogy minden fogást mindaddig kell ismételni és gyakorolni, míg teljes ügyességet nem sajátítottunk el benne.

Például a jobb kézben tartott pénzdarabot felmutatjuk a közönségnek (93-ik ábra) azután látszólag áttesszük a pénzdarabot bal kezünkbe, melyet gyorsan be kell csukni utána.

A pénzdarabot azonban a valóságban ismét jobb kezünkbe tesszük vissza (94-ik ábra) s itt a csukló közelében a hüvelykujj izmai által szoroson tartjuk (95-ik ábra). Mikor azután az

asztalról fölvesszük a varázspálczát, a pénzdarabot könnyen az asztalra, vagy a hozzá erősített szervantba lehet ejteni, vagy ha ismét elő akarjuk varázsolni, a pénzdarab a tenyérben is maradhat, ami most már kényelmes dolog, mert a kézben levő varázspálcza miatt tenyerünket becsukhatjuk.

A varázspálczával egykészmegsimitjük bal kezünket (96-ik ábra) s ha ezt kinyitjuk, a pénzdarab eltűnt onnan, (miután be sem tettük).

A hüvelykujj izma helyett a következőkép is lehet a pénzt eltüntetni. Vagy a középsőujj legelső ízületéhez tesszük a pénzt s ott a második ízület legörbítése által tartjuk szilárdan (97-ik ábra) vagy pedig hüvelyk-, mutató-, középső- és gyűrűsujjunk közé fogva, mint azt a 98-ik ábra mutatja, látszólag áttesszük a bal kézbe, de valóságban a mutató- és hüvelykujj közé fogva, (99-ik ábra) át-

(93. ábra).

(94. ábra).

(95. ábra).

(96. ábra).

(97. ábra).

(99. ábra).

(98. ábra).

(100. ábra).

(105. ábra).

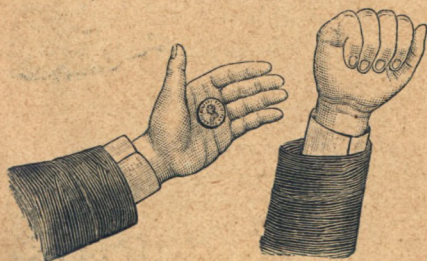
(101. ábra).

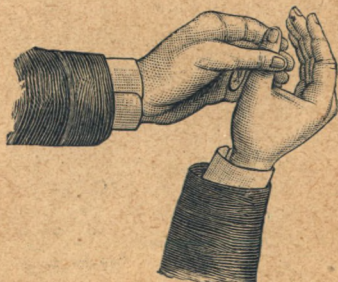
(102. ábra).

(103. ábra).

(104. ábra).

106. ábra).

tesszük a hüvelykujjhoz s ennek begörbítése által tartjuk jobb kezünkben szorosan. (100-ik ábra).

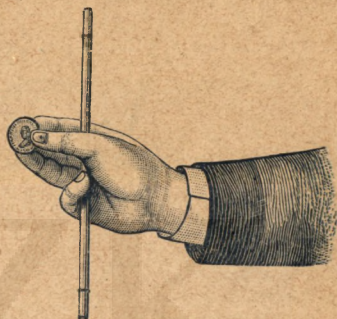
Lehet ugy is csinálni, hogy a pénzt a közép- és gyűrűsujjra fektetjük s ezeket kissé begörbítjük. (101-ik ábra). Vagy pedig bal tenyerünket nem is csukjuk be, hanem miután a pénzt látszólag beletettük, két kezünket egymáshoz dörzsöljük, mint az a 102-ik ábrán látható, miközben a pénzt jobb kezünk két ujjá alatt a 101-ik ábra szerint tartjuk elrejtve. Még könnyebb a sanzsirozás, ha a pénzt balkezünk ujjai közt tartva, jobb kezünkkel fölébe nyulunk, mintha el akarnók onnan venni, (103-ik ábra) s e közben lecsusztatjuk bal kezünk tenyerébe. (104-ik ábra). Ezt olykép is meg lehet tenni, hogy a pénzt bal kezünk hüvelyk- és mutatóujja között tartva, (105-ik ábra) jobb kezünk hüvelykujjával a pénz alá nyulunk, mintha elvinnénk azt s e közben ejtjük le a pénzt bal tenyerünkbe. (106-ik ábra). Ugy is lehet

sanzsirozni, hogy a pénzt csakugyan betesszük jobb kezünkbe a kinyitott bal tenyérbe, még pedig lehetőleg közel a kisujjhoz s a jobb hüvelykujjal látszólag leszoritjuk. A jobb kéz többi ujaival becsukjuk a bal kezet s e közben a pénzt a hüvelykujjal kihuzzuk a bal kézről s jobb kezünkben elrejtve tartjuk (107-ik ábra).

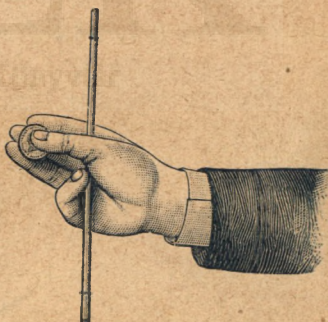
(107. ábra).

Eddig felsoroltuk a sanzsirozás módjait a varázssbot segítségével nélkül. Ha ezt is akarjuk használni, ami a sanzsirozás kivitelét megkönnyíti ugyan, de a mutatóvány értékét nagyban csökkenti, akkor a 108. és 109-ik ábrákból látható, mikép kell a botot és pénzdarabot a kézben tartani, máskülönben az eljárás ugyanaz, mint eddig felsoroltuk.

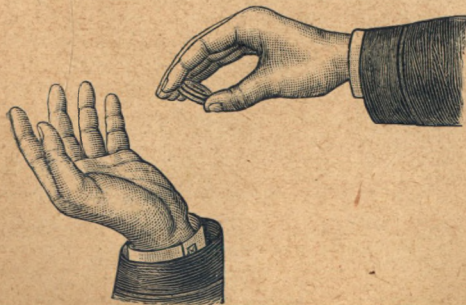
(108. ábra).

Ha több pénzdarabot akarunk egyszerre sanzsirozni, úgy járunk el, mint az egyes pénzdaraboknál, csak arra kell ügyelni, hogy a pénzdarabok pontosan egymáson feküdjenek. (110. és 111. ábra).

(109. ábra).

Több pénzdarabot egyszerre úgy is lehet sanzsirozni, hogy ezeket a bűvész látszólag ledobja bal kezébe (112-ik ábra), de mihelyt elbocsátotta őket, jobb kezével gyorsan utánuk kap s még a levegőben elkapja őket, mielőtt a balkezébe leestek volna, a balkezet pedig gyorsan becsukja. A pénzdarabok ne feküdjenek szorosán egymáson, hanem

(112. ábra).

(110. ábra).

(111. ábra).

egy kis hézag legyen közöttük s akkor, ha a levegőben elkapja a pénzeket, azok csörgése úgy hangzik, mintha csakugyan leestek volna a bal kézbe.

Ezek a sanzsirozás különböző fogásai. Mint említettem, a varázssbot igénybe vételét, habár ez a mutatvány sikerét megkönnyíti is, lehetőleg kerülni kell, mert a mutatvány hatását csökkenti, de ha mégis használjuk, ügyelni kell, hogy hozzá ne érjen a tenyerünkben elrejtett pénzdarabhoz, mert a kopogás elárulná, hol van a pénz. A sanzsirozás *alapos* begyakorlása igen fontos dolog, mert számtalan mutatványnak képezi egyik alkatrészét.

31. A kényszerválasztás.

Hogy a bűvész azon látszatot keltse mutatványai kivitelénél, miszerint azok nincsenek előkészítve, a közönség által választat ki két tárgy közül egyet, amelyikkel a mutatványt véghez viszi. E célból igénybe kell vennie a kényszer választást, mely a következőkben van leírva:

Például a bűvész egy gyűrűt akar egy kis czipóba varázsolni, akkor mindenekelőtt szükséges, hogy egy másik hasonló gyűrűje is legyen. Kölcsön kér tehát a közönségtől egy jegygyűrűt, a közönség szemeláttára egy tálczára teszi s egy másik tálczát vesz elő, melyen két egyforma czipó vagy zsemlye van. A gyűrű letetésénél azonban azt már észrevétlenül kicserélte a saját gyűrűjével. A kölcsönkért gyűrű a kezében marad s mikor a czipókat a közönség elé viszi, a gyűrűt gyorsan és észrevétlenül bedugja az egyik czipóba, mely célból azon czipó már előzőleg egyik végén be lett vágva és kivájva. A czipók előmutatásánál ügyelnie kell, hogy a bevágás ne legyen a közönség felé fordított oldalon.

A bűvész figyelmezteti a közönséget, hogy a kölcsönzött gyűrű még ott van a tálczán, azután mindkét kezébe egy-egy czipót véve, felkér valakit, válasszon, hogy mutatványánál melyik czipót használja fel, a jobb vagy baloldalon levőt?

Ha például az illető egyén a jobboldalit választja, akkor mindenesetre azt gondolja, mely tőle jobbra esik, tehát a bűvész balkezében van, míg baloldali alatt a bűvész jobb kezében levőt gondolja.

Vegyük például, hogy az illető a jobb oldalt választja (tehát a bűvész bal kezében levőt). Ha ez az előkészített czipó, akkor a tálczára teszi, a másikat pedig feltöri, megmutatva, hogy a czipók nincsenek talán valamiképp előkészítve, mert hiszen az illető ezt is választhatta volna.

Ha pedig a választott jobb oldali czipó nem az előkészített, akkor a bűvész ismétli kérdését, mintha megerősítésre szorulna s mondja: «Tehát jobbra?» s megfordulva, a jobb kézben levő czipót, mely előbb ugyan a közönségtől bal felé volt, de most a megfordulás után az illetőre nézve a jobb oldalon van, teszi le a tálczára. A bűvész úgy huzza ki magát ügyesen a zavarból, hogy elhitheti a közönséggel, hogy úgy értette, hogy a jobb kézben levő czipót gondolták. Ugy a közönség, mint az illető, csak a legritkább esetben veszik észre a cserét. Ha ez valakinck mégis észébe jut, nem igen fog felszólalni. Először, mert nem akarja az előadást megzavarni, másodsor mert az egészre nem fektet súlyt, hisz nem is tudja, mily czélból történt.

Ha a bűvész mégis azt gondolja, hogy a cserét megfigyelték, egészen megzavarja a közönséget az által, hogy ismét a közönség felé fordul s eközben a két czipót felcseréli s az előbb jobb kezében levő czipót most már a bal kezében tartja. Az illető egyén sem ismeri most már ki magát s a bűvész gyorsan feltöri a másik czipót s megmutatja.

Igy tehát a bűvész nyugodtan befejezheti mutatványát. A gyűrűt elszanszirozza, megmutatja kezét üresen, azután a czipót laposra összenyomva közepén feltöri s az illető egyén által véteti ki belőle a gyűrűt.

Ha azonban az első czipó feltörése után az illető, kire a választás bizva volt, mégis felszólalna, hogy ő nem azt gondolta, a bűvész bocsánatot kér a tévedésért s megjegyzi, hogy az egész választás ugvis mellékes, mert a gyűrű még a tálczán van s csak ezután fogja belevarázsolni. Kéri tehát a közönséget, hogy erre jól ügyeljen.

A sanzsirozás befejezése után, mint előbb megirtuk, megfogja a czipót ujjai hegyével s így feltörve kivéteti belőle a gyűrűt.

A bűvész tehát soha sem jön zavarba.

Ha azonban ezen kivitel még sem nyújt neki elegendő biztonságot, a következőképen jár el:

A tálczát a két czipóval egy néző elé teszi kiválasztás végett. Ha az illető az előkészített czipót veszi ki, akkor a bűvész rögtön elkéri s leteszi az asztalra, hogy ne hagyjon időt a megvizsgálásra. Ez esetben a másik czipót feltöri vagy feltöreti, az asztalon levő czipóba pedig belevarázsolja a gyűrűt. Ha pedig nem az előkészített czipót választotta, akkor a bűvész a czipót az illető kezében hagyja s azt mondja: «Tehát a tálczán levő marad nekem a mutatványhoz» — s az előkészített czipót az asztalra teszi s a gyűrűt látszólag belevarázsolja. Ezen utóbbi kivitel egyszerűbb és azért célszerűbb is.

Szalondarabok,

melyeket különösebb előkészület nélkül, pénzdarabok, kendők, órák, gyűrűk, tojásokkal stb. lehet előadni.

32. Tojást szabad kézből eltüntetni.

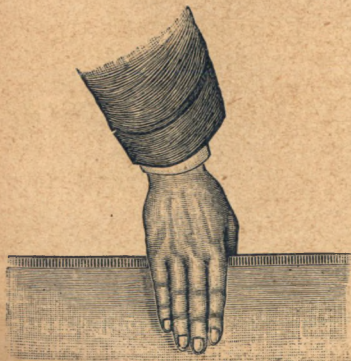
(113. ábra).

(114. ábra).

(115. ábra).

(116. ábra).

A bűvész behozat egy tojást, (melyet czélszerű előzőleg keményre főzetni). A bal kezét marokba szoritja, a kéz hátát fordítván a közönség felé s a tojást hegyével ráhelyezi, (113-ik ábra) azután jobb kezével megfogja, mintha el akarná a bal kézből venni; mindkét kezével, melyeket egymás fölött tart, néhány rövid mozdulatot csinál fel és alá, a tojást bal kezébe csusztatja le s itt szorososan tartja. (114-ik ábra a tenyereket mutatja, melyek persze nem a közönség felé lesznek fordítva.)

Most eltávolítja jobb kezét a baltól, látszólag szétdörzsöli jobb kezében a tojást, míg baljával, melyben a tojás elrejtve van, jobb kezére mutat, ezt lassan kinyitja és megmutatja, hogy üres. A tojást baljával látszólag hóna alól vagy valamely úr zsebéből veszi elő. A mutatványt lehet persze fordítva is csinálni, hogy a tojást a jobb kézre teszszük s látszólag a ballal vesszük el onnan.

A tojást a helyett, hogy zsebből vagy máshonnan elővennénk, egy alkalmas pillanatban egy szervantba is lehet rejtteni. Ha ez nem áll rendelkezésre, akkor a jobb kéz hüvelykujját, melylyel a tojást a tenyeréhez szoritja, (115. ábra) egy mellénygomb fölé teszi s így rejt el a tojást, vagy mialatt baljával a tojást szétdörzsöli, jobbját egy asztal szélére teszi, mint a 116. ábra mutatja s a tojást az asztal-lap alá rejtli.

A mutatványt tojás helyett golyóval is lehet csinálni s ez esetben még nagyobb hatást tesz, ha a golyót a látszólag üres kézből észrevétlenül egy serlegbe teszi, (117-ik ábra) melyet előbb üresen mutatott fel. Ezt felfordítva teszi az asztalra s látszólag kezéből varázsolja bele a golyót.

33. A három pohár.

Szükséges ezen mutatványhoz:

Három egyenlő nagyságu bádög pohár.

Mindenik 10 centiméter magas, alsó átmérője pedig 6 centiméter. A feneke kissé homorú, hogy a rátett golyó le ne gurulhasson. A nyitott végétől két centiméternyire egy karima van, mely meggátolja, hogy ha a poharakat egymásba tesszük, hogy azok egybe ragadjanak.

Négy darab golyó, parafa dugóból kifaragva. Átmérőjük 15 milliméter. Egy lámpa fölött meg kell feketíteni, azután tisztára letörölni őket. Végül kell egy testhez csatolt hordozható szervant. A három poharat a bűvész leteszi az asztalon sorjában, mindenik mellé egy-egy golyót s végre a varázspálcát. (117b ábra). A negyedik golyó elrejtve marad. A bűvész feladata ezen igen csinos mutatványnál, hogy egy golyót oly ügyesen rejtsen el kezében, hogy arról a közönség mitse tudjon s azt szükség szerint elővarázsolhassa. Mikor a közönség gondolja, hogy a golyót egyik kézből a másikba vagy a pohárba tette, ujjai közé rejti azt el.

Ezt eltüntetésnek nevezik s a 32-ik oldalon volt ennek módja részletesen leírva.

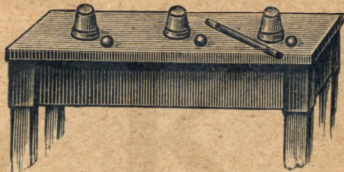
A golyót a jobb kéz hüvelyk- és mutató-ujja közé fogva (118-ik ábra) a hüvelykujjal a középső- és gyűrűsujj tövébe hengeríti (119-ik ábra) s két ujját kissé szétnyitva, a golyót közéjük

(117. ábra).

(117a ábra).

(117b ábra).

(118. ábra).

(119. ábra).

(120. ábra).

(121. ábra).

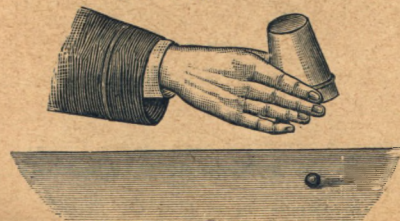
(122. ábra).

(123. ábra).

(124. ábra).

(125. ábra).

nyomja s két ujjá között szorítva tartja. A 120-ik ábra mutatja ezt. Ennek gyorsan kell megtörténni; azután jobb kezével oly mozdulatot tesz, mintha a golyót a bal kézbe tette volna, azonban továbbra is ujjai közé szorítva tartja. Bal kezét kissé összedörzsöli s azután felmutatja, hogy ime üres, a golyó eltűnt belőle. A golyót azután bárhonnán elővarázsolhatja. Ha a bűvész a varázsbottal is akarja használni, ami a mutatvány kivitelét nagyon megkönnyíti, akkor a jobb kézzel felmutatja a golyót, megsimogatja azt a bottal (121-ik ábra), azután a botot jobb hóna alá teszi s jobb kezével a golyót látszólag a bal kézbe teszi, a jobb kézzel ismét megfogja a botot s ezzel a balt megsimogatja. Amíg a bűvész nem eléggé ügyes, hogy a golyót pusztán a kézben rejtse el, a bot segítségével könnyebben megteheti. Hogy a golyót ismét elővarázsolja, a gyűrűs- és középujj közül a középujj hegye felé gurítja, itt gyorsan megfogja a hüvelyk- és mutatóujjal s így felmutatja. (122-ik ábra). Ugy az eltűntetésnél, mint az elővarázslásnál a tenyernek mindig lefelé kell lenni.

A bűvész most azt mondja, hogy a golyót egy pohár alá varázsolja, anélkül hogy azt felemelné. E czélból a golyót a fenn leirt módon eltűnteti. Azután felemeli a poharat, megmutatja, hogy üres s hogy az asztalon, hova leteszi, szintén nincs semmi. Amíg azonban a poharat felemeli, a golyót a gyűrűs- és kisujj közé tolja (123-ik ábra) s megfogja azt ezen ujjak első ízületeivel (124-ik ábra). A letévésnél ezen ujjakat kissé a pohár alá tartja (125-ik ábra) s

mihelyt ujjaival az asztalt éri, elbocsátja a golyót s a poharat egyuttal ráteszi. Most oly mozdulatot tesz, mintha a golyót alulról az asztal-lapon keresztül akarná a pohárba dobni s azután a pohár fel-emelésénél csakugyan alatta találják a golyót. (126-ik ábra).

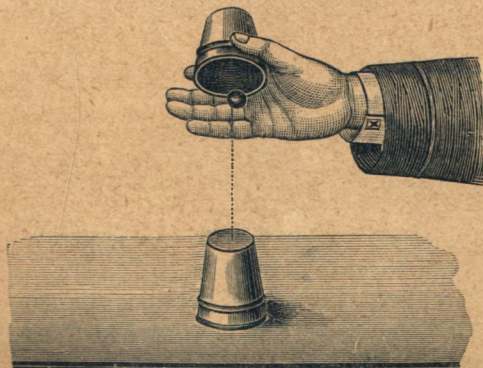
(126. ábra).

Ha a bűvész a golyót két pohár közé akarja varázsolni, akkor felemeli a felső poharat, látszólag azért, hogy megmutassa, miszerint az üres, bedobja abba a golyót s gyorsan ráteszi az asztalon levő pohárra, melynek fenekén a golyónak elő kell tűnni. (127-ik ábra). A poharat meglehetősen magasra emelheti fel, de ügyelnie kell arra, hogy mihelyt a golyót bedobta, oly gyorsan tegye le a másik pohár fölé, hogy a golyó ki ne eshessen.

Hogy egy golyót a valóban üres pohár alul varázsolhasson ki a bot segítségével, a következő módon kell eljárni:

Megfogja a golyót, mint a 120-ik ábrán, a varázsbot egyik végét a pohárra teszi, másik végét pedig a bal kéz mutatóujjával tartja.

Ezután jobb kezével, melyben a golyó elrejtve van, alul a bot felé nyul, ezt magasra fölemeli, a botot megfogja alul a bal kézzel s a golyót látszólag a bottal veszi le. Miután a bűvész ezen fogásokat kellően begyakorolta s az asztalt mint az a 127-ik ábrán látható, előkészítette, az asztal mögé áll s valami tréfás beszéddel kezdi meg a mutatványt. Megmutatja először a három poharat és a golyókat, megvizsgáltatja azokat, azután a poharakat visszateszi az asztalra, a golyókat mellé teszi s az asztal mögé áll. (128-ik ábra). Ezután látszólag minden pohár alá egy-egy golyót tesz, mindenikre

(127. ábra).

(128. ábra).

ráteszi a botot és ennek segélyével látszólag ismét előhuzza. Végül felfordítja mind a három poharat s megmutatja, hogy a golyók már nincsenek a poharak alatt.

Ha egy golyót három poháron akar keresztül varázsolni, azt látszólag az első pohár alá teszi, azt letakarja a másodikkal, a golyót a bottal látszólag kihuzza belőlük, felemeli a második poharat, hogy megmutassa, miszerint ez alatt nincs golyó eldugva, s felemeli az elsőt is, hogy üresen mutassa elő. A letevésnél látszólag ismét egy golyót tesz alája, a második és harmadik poharat is ráteszi, a golyót a bottal látszólag kihuzza, felmutatja és megmutatja azt is, hogy mind a három pohár üres.

Hogy egy golyót egyik pohártól a másikig vándoroltassunk, a bűvész azokat egymástól távol helyezi az asztalra. A golyót látszólag az első pohár alá teszi, megmutatja, hogy a második üres, a letevésnél a 125-ik ábra szerint a golyót alája teszi, a bottal az első pohártól a másodikig egy vonást húz annak jeléül, hogy a golyó át fog vándorolni, megmutatja, hogy az első pohár csakugyan üres s a golyó a második alatt van. Ugyanigy sétáltatja a második pohár alul a harmadik alá

Hogy a golyó az egyik pohárból fölszálljon a másodikba, a bűvész a golyót látszólag az egyik pohár alá teszi, a másik két poharat fölébe s eközben a golyót a második pohár alá teszi. Most a golyót a varázspálczával látszólag az első pohár fenekén keresztül a másodikba huzza át, mialatt kezét csak a bot közepéig emeli föl, leveszi a harmadik poharat, megmutatja, hogy üres, leveszi a második poharat is s megmutatja az elsőnek fenekén levő golyót s végül megmutatja, hogy az első üres. Most a golyót látszólag ugyanazon pohár alá teszi, ráteszi a másodikat, erre a harmadikat s a golyót a valóságban ez alá teszi. A golyót azután a második és harmadik pohár között varázsolja elő, végül ismét a harmadik pohár alá teszi a golyót s azt keresztül varázsolja a fenéken keresztül a pohár tetejére.

Hogy a golyót alulról az asztal-lapon és két pohár fenekén keresztül varázsolhassa, mindhárom poharat jobb kezével egymásra teszi s a golyót eközben a második és harmadik pohár közé teszi.

A balkezet, melyben a nézők a golyót gyanítják, az asztal alá tartja, a bottal felülről ráüt az asztallapra s leveszi a poharakat, mikor is a golyó a második pohár fenekén tűnik elő.

Hogy két golyót, melyeket a bűvész két pohár alá tett, a harmadik alá vándoroltassuk, szükséges még egy harmadik is, mely a közönség elől elrejtve marad. Mindkét golyót az asztalra teszi, megmutatja,

hogy az első pohár üres s látszólag egy golyót tesz alája, valóságban azonban a golyó kezében marad s miután a második poharat is megmutatta üresen, annak letevésénél a golyót észrevétlenül alája teszi. A második golyót láthatólag az üres harmadik pohár alá teszi. Ezután látszólag kivarázsolja az első pohárból a golyót a másodikba.

Ezt felemeli s megmutatja, hogy a golyó csakugyan alatta van. A letakarásnál azonban a kezében rejtve tartott harmadik golyót is a pohár alá csusztatja, úgy hogy a második pohár alatt most már két golyó van.

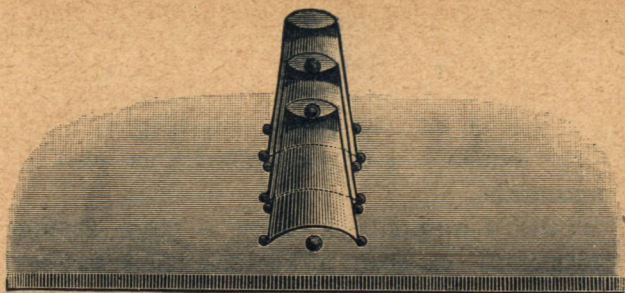
Most a harmadik poharat emeli föl, hogy megmutassa, miszerint az alája tett golyó még mindig ott van, de a pohár letevésénél a golyót eltünteti s csak látszólag teszi ismét a pohár alá. Most a varázssbot segítségével a harmadik pohárból is kivarázsolja a golyót a második alá.

Ha most mindhárom poharat felfordítja, az első és harmadik üres lesz, a középső alatt pedig két golyó van.

Hasonlóképp lehet a golyókat vissza is sétáltatni. Látszólag mindkét golyót visszateszi a középső pohár alá, de valóságban csak egyet tesz oda, a másikat pedig ujjai között rejti el. Ezt az első pohár letevésénél észrevétlenül alája csusztatja s ezután egy golyót látszólag a középsőből az első pohárba varázsol. Ezután mindkét poharat felemeli s felmutat mindenik alatt egy-egy golyót. Az első pohár alatt levő golyót ismét letakarja, a középső pohár alá is látszólag ismét visszateszi a golyót s azt letakarja, de valóságban ismét észrevétlenül a harmadik alá teszi, azután felmutatja a középső poharat üresen, miután ebből a golyót a harmadik pohárba varázsolta s mindkét golyót felmutatja az első és harmadik pohár alatt.

Hogy három golyót egy pohár alá vándoroltasson, e czélból egy elrejtett golyót látszólag a botból varázsol elő a bűvész. A három golyót az asztalra teszi, megmutatja, hogy a pohár üres és egy negyedik, szintén a kézben elrejtve tartott golyót csusztat a pohár letevésekor alája. Ezután felvesz egy golyót, eltünteti s látszólag felülről bedobja a pohárba. Ezt felfordítja, hogy a közönség láthassa, hogy csakugyan benne van s a letakarásnál az először eltüntetett golyót is alája csusztatja. Most eltünteti a második golyót, ezt is a pohárba csusztatja annak felemelése után s hasonlóan jár el a harmadikkal is s megmutatja, hogy mindhárom golyó csakugyan a pohár alatt van. Az utoljára eltüntetett golyót kezében elrejtve tartja.

Hasonló kivitelben a golyókat olyképp is hozhatjuk a három

(129. ábra).

pohár alá, mint azt a 129-ik ábra mutatja. Ennél szintén szükség van a negyedik golyóra. A második és harmadik golyó a poharak egymásra tevésekor itt is észrevétlenül be lesz csusztatva, a bűvész pedig azokat eltüntetve, látszólag felülről varázsolja be a pohár fenekén keresztül.

Hogy két golyót egy pohárba vándoroltasson, anélkül hogy a poharakhoz hozzányult volna, szintén egy negyedik golyó kell, melyet elrejtve tart. Minden pohárra egy-egy golyót tesz. A harmadik pohár letevésekor a negyedik golyót észrevétlenül alája teszi. Most elveszi a második pohárról a golyót és látszólag alája teszi. Valóságban azonban kezében tartja s mikor az első poháron levő golyót a pohár alá teszi, ezt is azzal együtt alácsusztatja. A harmadik poháron levő golyót eltünteteti s látszólag a poháron keresztül sétáltatja.

A nézők most minden pohár alatt egy-egy golyót sejtnek. Ennek bebizonyítására felemeli a harmadik poharat s megmutatja az alatta levő golyót. A pohár letevésekor a középső pohárból eltüntetett golyót alája csusztatja, tehát most az első és harmadik pohárban 2—2 golyó van, a középsőben pedig egy sincs. Most megkérdezi, hogy a középső pohárban levő golyó melyikbe vándoroljon át. Ha például a harmadikat választják, akkor azt felemeli s felmutatja az alatta levő két golyót. Mikor ismét letakarja a golyókat, a kezében elrejt egyet s mikor a középső üres poharat felemelve megmutatja, hogy csakugyan nincs már alatta a golyó, a pohár letevésekor alája csusztatja. Ezután a harmadik pohárban levő golyók egyikét látszólag az első alá vándoroltatja s ezt felemelve, két golyót mutat fel alatta, a harmadik pohár alatt pedig egyet. Ily módon a mutatványt tetszés szerint lehet folytatni s a golyókat hol egyik, hol másik pohárban tüntetni elő párosan.

Hogy a golyókat sokszorosithassa, a bűvész egy ládikát használ, melyben előre el voltak rejtve hasonló golyók, melyek azonban a közönség előtt egyelőre rejtve maradnak, úgy hogy a

ládika látszólag üresen lesz a közönségnek felmutatva. A bűvész három golyót tesz le az asztalra s mindeniket letakarja egy-egy pohárral. Jobb kezében tartja a negyedik golyót elrejtve. Mialatt az első poharat jobb kezével magasra emeli és az alatta levő golyót bal kezével felveszi, a pohár letevésekor a kezében tartott golyót alá teszi. Az asztról elvett golyót eltünteti, s látszólag a ládikába teszi. Hasonlóképp jár el a második és harmadik pohárnál is, a felemelt golyót mindig látszólag a ládikába dobva, de valóságban mindig az utána következő pohárba téve. A nézők tehát azt gondolják, hogy mindhárom pohár üres. Ha a bűvész most az első poharat felfordítja, mégis találnak alatta egy golyót, szintugy a második és harmadik alatt is.

Igy folytatja a mutatványt, míg látszólag annyi golyót dobott a ládikába, mennyi a valóságban benne volt.

Mikor a három poharat utoljára veszi fel, természetesen nem teszi alá a golyókat, hogy azután felemelve üresen mutathassa fel őket, az üresen felmutatott ládikából pedig annyi golyót önt ki, ahányat látszólag beledobott.

Hogy mindhárom pohárba alulról, az asztal lapján keresztül dobjon be egy-egy golyót, szintén egy negyedik golyó szükséges. A bűvész megmutatja, hogy az első pohár üres s annak letevésénél az elrejtve tartott negyedik golyót észrevétlenül alá csusztatja. A pohár előtt az asztalon levő golyót eltünteti és látszólag alulról, az asztal lapján keresztül dobja be a pohárba, valóságban pedig a második pohárba csusztatja, miután ezt felemelte, megmutatván, hogy üres. Így jár el a harmadik pohárnál is. Mikor azután a poharakat felfordítja, mindenik alatt egy golyó van. A legutóbb eltüntetett golyót kezében tartja vagy a szervantba tünteti el. Ha a három golyót egyenként akarja a poharakon keresztül sétáltatni, akkor három golyót előre elrejt a poharak alá, hármat pedig láthatólag melléjük.

Az utóbbiakból minden pohár tetejére rátesz egyet, a harmadikról azután leveszi, eltünteti és látszólag besétáltatja a pohárba. Ezután előveszi a pohár alatt volt golyót, ismét a pohárba teszi s az eltüntetett golyót a pohár letevésekor ismét észrevétlenül alá teszi. Hasonlóan jár el a többi golyókkal és a poharakkal is s a közönség mindhárom golyót látja a poharakon keresztül sétálni s végül ismét a pohár fenekén feködni.

Ha három golyót akar egyik pohárból a másikba sétáltatni, a bűvész egy fekete és két fehér golyót tesz le az asztalra s még egy feketét tart jobb kezében elrejtve. A fehér golyók szintén parafából vannak vágva s bekormozás helyett krétával bedörzsölve.

A harmadik poharat megmutatja üresen s az eldugott golyót észrevétlenül alája csusztatja. Ezután megmutatja a második poharat üresen, s letéve az asztalra, alája teszi az asztalon levő három golyót, miközben azonban az egyik golyót eltünteti. Most felmutatja az első poharat is üresen s a letevéskor az eltüntetett fehér golyót alája csusztatja. Most látszólag a második pohár alatt levő fehér golyók egyikét az első pohárba sétáltatja, megmutatja, hogy a második pohár alatt még csak egy fehér és egy fekete golyó van, a pohár letevésénél csak a fehér golyót teszi alája, a feketét pedig eltünteti. A hiányzó fehér golyót megmutatja, hogy az első pohárba vándorolt. Eközben az eltüntetett fekete golyót az első pohárba teszi a fehér mellé, itt később egy fekete és egy fehér golyót mutat elő, míg a másik pohár alatt már csak egy fehéret mutat. Az utóbbit eltünteti, látszólag ismét visszasétáltatja a második pohárba, az első pohár alatt levő fehér és fekete golyót ismét megmutatja, a pohár letevésénél az eltüntetett fehér golyót ismét hozzácsusztatja s a második pohár alatt levő fehér golyót látszólag az elsőbe vándoroltatja. Ezt lassan felfordítja a bottal s mindhárom golyót az első pohár alatt találjuk.

Hogy a golyók színét megváltoztathassuk, az egyik feketét a harmadik pohár alatt elrejtve hagyjuk s a három golyót olyképp tesszük a három pohárra, hogy a fekete a középsőn legyen.

A bűvész leveszi a fehér golyót a harmadik pohárról, eltünteti s látszólag keresztül dobja a poháron. Míg a második poharat üresen előmutatja, az eltüntetett fehér golyót alája csusztatja, a rajta levő fekete golyót felveszi, eltünteti s látszólag bedobja a második pohárba. Ezen golyót azután az első pohár alá csusztatjuk s a poháron levő fehér golyót eltüntetjük. A poharak felfordítása után láthatni, hogy a golyók szint változtattak és az első pohár alatt fekete, a második alatt fehér és a harmadik alatt fekete golyó van.

Hogy a golyók nagyságát elváltoztassuk, a bűvész ismét letakarja a három golyót. Van ezeken kívül egy fehér és két fekete golyója, melyek jóval nagyobbak amazoknál. Ezeket egy alkalmas pillanatban előveszi zsebéből. Míg a bűvész a fekete golyót a harmadik pohár alól előveszi, hogy azt az asztallapon keresztül alulról a pohárba sétáltassa, a pohár letevésekor egy nagy fekete golyót csusztat alája s a kicsit eltüntetve, zsebébe, vagy a szervantba rejti. Hasonlóképp jár el a másik két kis golyóval és ezek helyett nagyokat csusztat a poharak alá s a poharakat felemelve, megmutatja a közönségnek.

Hogy ezen nagy golyókat is egyik pohárból a másikba

sétáltathassa, még egy fehér és két fekete hasonló nagyságu golyókkal kell rendelkeznie. Az első három golyót ismét letakarja és a harmadik pohárból látszólag a fekete golyót kiveszi, ezt azonban már előzőleg a kezében tartotta s most már a zsebébe teszi.

Mialatt a poharat üresen előmutatja, a benne levő fekete golyót a kis ujjal szorosán tartja, hogy meg ne lássák. Hasonlóképp jár el az első pohárral is, a látszólag abból kihuzott fekete golyót csakugyan zsebébe teszi s eközben zsebéből észrevétlenül egy fehér golyót huz elő, melyet, miután az első poharat üresen előmutatta, látszólag a második pohárból vesz elő. A fehér golyót is zsebébe teszi, azután a bottal megérinti a poharakat s megparancsolja, hogy a három golyó visszavándoroljon helyére. A poharakat egyenkint felemeli s a golyók csakugyan megjelennek helyeiken.

A jobb kézben elrejtve tartott egy fehér és egy fekete golyó segélyével a bűvész a golyókat oly módon, mint föntebb leirtuk, tetszés szerint egyik pohárból a másikba vándoroltathatja s végül valamennyit egy pohár alá varázsolhatja.

Ha a bűvész nagyobb tárgyakat, mint lapdákat, gyümölcsöket, virágokat stb. akar a pohárba varázsolni, felhasznál egy alkalmat, mikor a közönség figyelme nincsen szorosán reá irányozva s akkor a tárgyakat a szervantból a pohárba rejti. Például azon pillanatban, mikor egy nagy lapdát varázsol elő a pohár alatt, már kezében egy összehajtható tárgyat tart elrejtve, s ezt azon pillanatban, mikor a bámuló nézők a lapda megmagyarázhatlan előtünésén elbámulnak, a pohárba rejti, hogy azzal egy uj meglepetést készítsen elő. Ennek bevezetésére a bűvész egy golyót, azon megjegyzéssel, hogy azt átváltoztatja, látszólag bele varázsolja alulról az asztalapon keresztül a pohárba s eltünteti. Ezután magasra felemeli a poharat s az illető tárgyat a golyó helyett kihuzza a pohárból. A golyót kihuzza valamelyik néző szakállából, leteszi az asztalra s azt mondja, hogy elfogja tüntetni.

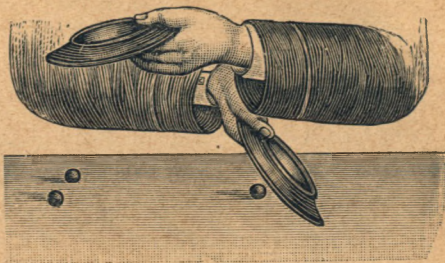
E közben a poharat elcseréli egy másikkal, mely eddig a szervanton feküdt. Ebben egy parafa betét van, melyen több hosszú tű van megerősítve, hegyükkel lefelé. Ezen tűk oly hosszúak, hogy hegyük 10 milliméter távolságnyira van az asztal lapjától, ha a poharat az asztalra tesszük.

Az asztalra tett golyó ezen pohárral letakartatik, miközben a bűvész a poharat lenyomja, hogy a tűk hegyei a golyóba behatolhassanak.

Most a poharat megérinti a bottal s körülbelül 10 centiméternyire felemeli az asztaltól s a golyó eltűnt.

(130. ábra).

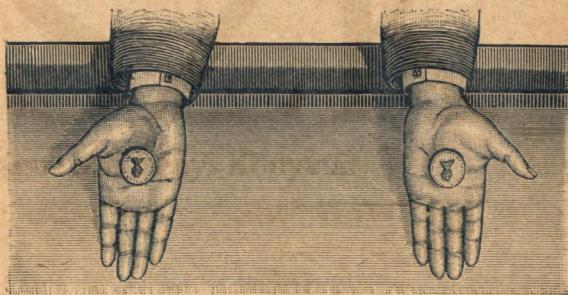
(131. ábra).

Előkészület hiányában asztalnál vág néhány dugóból golyókat, kér három csészét s varázsbot helyett czeruzát használ.

A mutatványt az előirt módon ugy a felső csészéekkel (130-ik ábra), mint az alsó csészéekkel, ha ezek nem túlságosan laposak (131-ik ábra) elő lehet adni s ügyesség mellett szép sikert elérni.

34. A kétfilléres vándorlásai.

A bűvész mindkét kezét az asztalra teszi, tenyerével fölfelé, egymástól 30 centiméter távolságban, s egy idegen személy által mindkét tenyerébe egy-egy kétfillérest tétet. (132-ik ábra). Fennhangon olvas . . . .

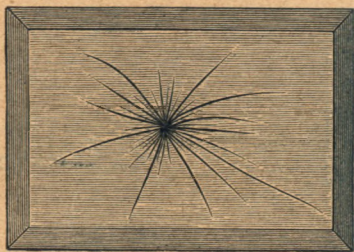
(132. ábra).

egy, kettő, három s a «három» szónál kezeit hirtelen megfordítja, úgy hogy most tenyerei fekszenek az asztalon.

A közönség természetesen azt gondolja, hogy mindkét keze alatt egy-egy kétfilléres van, de ha kezeit felemeli, csodálkozva látják, hogy mindkét kétfilléres a balkéz alatt van. A mutatvány kivitele a következő módon történik: A balkézet lassan kell megfordítani, a jobb kezét ellenben igen gyorsan s miközben kissé balfelé mozzatjuk, a benne levő pénzdarabot egy gyors mozzal átadjuk a balkéz alá, az ott levő másik pénzdarabhoz. Ha mindkét kezét elég gyorsan fordítjuk meg s az átadás ügyesen történik meg, a mutatvány igen meglepő, azonban legalább 2 órai gyakorlatot igényel. Csak szűkebb körben adandó elő.

35. Széttört tükör.

Ha a szobában egy nagyobb tükör van, kér egy nagy kendőt, azt a tükör fölé akasztja s felső testét a kendő alá dugva, egy darabka közönséges mosószappannal, egy középpontból kiinduló, rövidebb, hosszabb vonásokat húz a tükörre, mely vonások csalódásig hasonlítanak repedésekhez. (133-ix ábra). Ha ezzel el-

(133. ábra).

készült, zsebkéssel vagy más tárgygal egyet koppant a tükörüvegre s ijedten kapja le róla a kendőt. A mutatvány nem sikerült, mert a tükör eltört. De a bűvész tud magán segíteni. Rövid sopánkodás után veszi a varázspálczát, a kendőt ismét a tükörre borítja, felső testével alá buvik s zsebkendőjével jól letörli a szappan-vonalokat s ezek nyomtalanul eltűnnek. Azután a pálczával háromszor megkopogtatja a tükröt s kibujva a kendő alól, azt lerántja s ime a szétrepedt tükör ismét egész. Még meglepőbbé lehet tenni a mutatványt, ha az első koppantásnál néhány — a zsebünkben előkészített tükördarabot — a földre ejtünk.

36. Pénzverde a tenyérben.

Egy kétfilléres és egy tizfilléres egyik oldalát félvastagságra lereszeljük s azután egybe forrasztatjuk őket; most van egy pénzdarabunk, melynek egyik oldala tizfilléres, a másik pedig kétfilléres.

A két pénzt természetesen pontosan kell egymásra fektetni, hogy jól legyenek összeillesztve. Ilyen pénzdarabot kettőt kell készíteni, különben lehet őket készen is kapni, a bűvészeti kellék kereskedésekben.

Ezen kettős pénzek egyikét bal tenyerébe veszi, a tizfilléres oldallal felfelé, másikat a jobb kézbe, a két filléres oldallal felfelé. Így előmutatja őket, azután becsukja kezeit, miközben a pénzdarabokat kezeiben megfordítja, tehát most a bal kézben a kétfilléres, a jobban a tizfilléres lesz felül. Ezt többször lehet ismételni s a két tenyérben levő pénz mindig átváltoztatik. Végül a két kettős pénzt beteszi mellényzsebébe s ha kívánják a pénzt megvizsgálás végett, egy előre odakészített közönséges kétfillérest s tizfillérest mutat elő.

37. Szellemek konyhája.

(134. ábra).

A bűvész egyik kezében egy kis pléhserpenyőt tart, másikkban a varázsbotot. A serpenyőt gondosan megvizsgálhatja s időközben meggyújt egy kis szeszlámpát. Az üres serpenyőt azután a láng fölé tartja s elmondja, hogy a bűvész sohasem szenvedhet

szükséget, mert szellemei segítségével bármily ételt elővarázsolhat magának az üres serpenyőből. Most éppen rántottára jött étvágya. Eközben észrevétlenül lecsavarta az üres varázsbot kupakját s mihelyt a serpenyő forró lett, a bűvész a botot a serpenyő fölé tartja, nyitott végét a forró serpenyőre teszi (134-ik ábra) s kavarni kezdi. A varázsbot meg van töltve két tojás tartalmával s nyílása egy kis vajjal betömve. A bot melegedni kezd, a vaj felolvad s a bot tartalma a serpenyőbe ömlik s egy percz múlva a közönség megkóstolhatja a kész rántottát. Ugyanolyan színű varázsbot készletben tartandó és át lesz adva a mutatvány befejezése után megvizsgálás végett a serpenyő is, a bot is.

38. A tojást-rakó szolgál.

A 20-ik oldalon leirt tojás-fogókba előkészít a bűvész 10—12 tojást. A bűvész szolgájának pedig egy keményre főtt, héjától megfosztott tojás van kezében elrejtve. A bűvész alkalmas humoros párbeszéddel bevezetvén a mutatványt, megmutatja, hogy a szolgánál nincsenek tojások elrejtve s e célból őt lassan megforgatja. Mikor a szolga háttal van a közönség felé fordulva, köhögni kezd, eközben kezét szájához emeli s beteszi a tojást. A bűvész a szolga jobb oldalára áll, félig háttal a közönség felé s észrevétlenül kivesz a tartóból egy tojást, azt kezében elrejtve tartja s látszólag a szolga szájából akar egy tojást kivenni, miközben bal kezével annak mellét megnyomja.

Mikor a bűvész jobb keze a szolga szájához ér, az kinyitja száját s látható lesz benne a tojás, melyet a bűvész látszólag kivesz, mire a szolga becsukja száját, a bűvész pedig előmutatja.

a kezében tartott tojást, melyet letesz egy tálczára. Ezt addig ismétlik, míg tojás van készletben, végül a szolgál szájából kivesszi a főtt tojást.

A főtt tojás helyett a szolgál esetleg egy fél tojáshéjat tartathat a nyelvén és azt mutathatja elő.

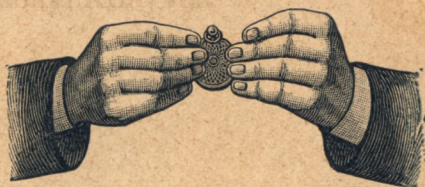
39. A varázs-rózsa.

A bűvész begombolt kabátban lép fel. Ez alatt, a mellény hátuljának közepén egy fekete gummi-zsinór van megerősítve, a jobb kar alatt a mellig vezetve s itt a felső gomb mellett csinált lyukon s a fölötte levő begombolt gomblyukon keresztül vezetve. A végére egy rózsa van megerősítve s a gummi-zsinórt a szükséges hosszúságra kihuzva, a rózsát a bal kar és a test közé szorítva tartja.

Igy fellépve, megmutatja, hogy mindkét keze üres, jobb kezét a gomblyuk fölé teszi, bal karját felemeli s ennek fedezete alatt a rózsa a gomlyukba repül s jobb kezét elvéve, megmutatja azt a közönségnek.

40. A vas-gyuró.

Ezen kis tréfát más mutatványnyal kapcsolatban lehet előadni s pedig olyankor, ha valamely mutatványhoz egy órát kérünk kölcsön a közönségtől. A bűvész azt mondja, hogy az ő kezében az óra is meghajlik, mintha gummiból lenne, amire szüksége is van, hogy azt eltüntethesse.

(135. ábra).

Szavai bebizonyítására megragadja mindkét kezével az órát és pedig úgy, hogy mindkét hüvelykujja az óra egyik oldalán legyen, többi ujjai pedig — a közönség felé fordítva — az óra másik oldalán (135-ik ábra). Két kezével ezután oly mozdulatot tesz, mintha az órát kétfelé akarná törni. Kezeit ugyanis előre és hátra hajlítja s ha a hátra hajlításnál ujjai kissé eltávolodnak egymástól, az előre hajlításnál pedig ismét összeérnek, ez úgy tűnik elő a nézők előtt, mintha az óra a bűvész kezében csakugyan hajlékony lenne.

41. Columbus tojása. (Fox után.)

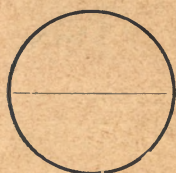
(136. ábra).

Egy fából készült, fehérre festett, belül üres tojásnak egyik oldalán ezüst forintos nagyságu lyuk van (136-ik ábra). Ezen tojást a bűvész bal kezében tartja s egyuttal egy selyemkendőt is, mely a tojást a nézők elöl eltakarja ; a közönség tehát csak a selyemkendőt látja. Néhány bevezető szó után a jobb kezét is bal kezéhez teszi s így a tojás a jobb és bal tenyér közt van elrejtve (137-ik ábra). A kezei közt lelógó selyemkendőt folytonos rázás közben begyömöszöli tenyereibe, de egyuttal hüvelyk- vagy mutatóujjai segítségével észrevétlenül betolja az üres tojásba. Mikor ezzel elkészült, kinyitja tenyerét s az eltüntetett kendő helyett a tojást mutatja fel. Ügyelni kell persze, hogy ne a lyukas oldalt mutassa meg a nézőknek. A tojást ezután sanzsirozás által eltünteteti s valamelyik zsebéből vagy bárhonnán is előhuz egy előre odakészített teljesen hasonló selyemkendőt, vagy a mi még érdekesebb ugyan, olyan színű zsebkendőt egy néző zsebéből, kivel egyetértésben van, húz ki. Bár ismert mutatvány, de nekem is egyik legkedvesebb mutatványomat képezi.

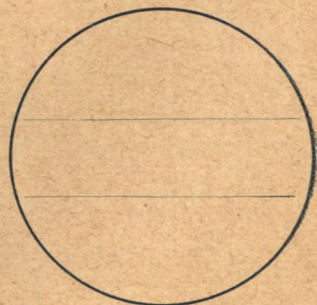
(137. ábra).

42. A pénz és üveg.

(138. ábra).

Egy pénzdarabot akarunk egy szűknyaku üvegbe bedugni. E célból a pénzdarabok karimáján köröskörül egy meglehetősen mély bevágást rásoltatunk s egy gummi-gyűrűvel foglaljuk körül. A koronásokat egyszer, a forintosokat pedig kétszer keresztül vágatjuk a középén, mi a 138. és 139-ik ábrákon vonások által van megjelölve. Ha a bűvész az asztalnál ebéd alkalmával akarja a mutatványt előadni, engedelmet kér a házigazdától, hogy egy boros vagy savanyu-vizes üveget összetörhessen. Most azt mondja, hogy egy koronát vagy forintost az

139. ábra).

üveg szük nyakán keresztül bedob az üvegbe. Például egy koronát kap kölcsön, akkor előveszi zsebéből az előkészített koronát s a kettőt észrevétlenül kicseréli. A kölcsönzöttet zsebébe rejti, a másikat pedig összehajtja, az üveget megfogja nyakánál s az összehajtott koronát bedobja. Az üveget kissé megrázza, a korona beesik s ott ismét szétterül. Az üveg kissé szines legyen, hogy a pénz bevágását észrevenni ne lehessen. Amíg egy kalapácsot hozat, a kölcsönzött pénzt ismét kiveszi zsebéből, bal kezében tartja, megfogja az üveget, annak felső részét szétüti s kezével benyulva kiveszi a pénzt, melyet ismét gyorsan kicserél a másikkal s míg a kölcsönzöttet visszaadja, az összehajthatót elrejt zsebébe.

43. A láthatatlan pénz.

Készítettünk egy korona nagyságu gömbölyüre csiszolt üveglapot, melyet mellényzsebünkbe rejtünk. Így felkészülve, a bűvész egy koronát kér kölcsön s megkérdi, tehet e ezzel, amit akar. Természetesen azt mondják, hogy igen, tehát a bűvész azt mellényzsebébe teszi, azon kijelentéssel, hogy inni fog érette egy üveg bort a társaság egészségére. Persze ezzel nincsenek megelégedve, tehát a bűvész vállalkozik egy mutatványt előadni.

Kér tehát egy kendőt kölcsön s kiveszi zsebéből állítólag a koronát, valósággal pedig az üvegdarabot s a kendőt ráborítja, hogy ennek négy sarka lelógjon. Azután a kendőt és a pénzt egy nézőnek adja, ki a pénzdarabot a kendőn át jobb keze két ujjával a pénz élén megfogja s vízszintesen tartja. Előhozat egy pohár vizet, a kendőt az üveggel mintegy 10 centiméternyire a pohár fölé tartatja, ő pedig észrevétlenül kiveszi zsebéből a valódi koronát.

Megkérdi az illetőtől kezében van-e még a korona, az persze azt mondja, hogy igen, s most felkéri, hogy mikor hármat olvas, a «három»-nál ejtse a pénzt a pohárba. Ez megtörténik, s csakugyan hallják a pénz csörgését, mikor a pohárba esik. A bűvész azonban gyorsan valamelyik úr szakállából veszi elő s leteszi az asztalra, a pohárról pedig levéve a kendőt, fölülről benéznek s látják, hogy a pohár üres. Ha a poharat a vízzel kissé mozgatjuk, lehetetlen benne fölülről az üveglapot meglátni.

44. A gordiusi csomó.

Egy közönséges selyem-zsebkendő vagy ennek hiányában vászon-kendőt kér a bűvész kölcsön a közönségtől. Megfogja azután a kendő két sarkát s a kendőre akar csomót kötni.

(140. ábra).

a jobb sarok körül csavarja. Most tehát a kendő jobb sarka *a* bal oldalra kerül. A kendőnek *a* val jelzett sarkát megfogja bal keze két ujjával, jobb kezének két ujjával pedig szorosabbra húzza. A kéz állását ezen eljárásnál a 140-ik ábra mutatja.

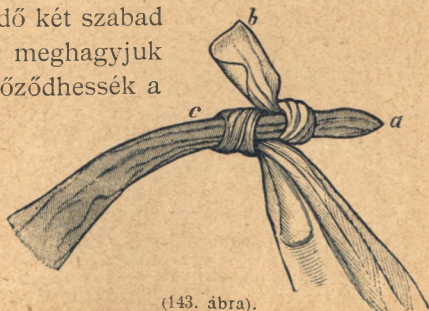
Ezen egyszer összebogozott kendőt odatartja egy nézőnek, akit felkér, még egy bogot kötni a kendőre, hogy az szorosán összecsomózva legyen. Ha ez megtörtént, akkor az *a* sarok jobb oldalra, a *b* sarok pedig a balra kerül. (141-ik ábra). Azon ürügy alatt, hogy a csomó nem elég szoros, a bűvész látzólag szorosabbra húzza a csomót, de valóságban megfordítja, amennyiben az *a* sarokt balkezével megfogja s szorosra húzza. A 142-ik ábrán látható, minő lesz most a csomó. A két sarok ismét ugyanazon állásban lesz, mint a 140-ik ábrán a második összebogozás előtt volt. Az *a* sarok egyenes vonalban megy a bogon keresztül s benne könnyen ide-oda húzható. A 143-ik ábra ugyanezt hátulról mutatja s itt még világosabban látható. Ily módon a sarkokat 3—4-szer is lehet összebogozni, de minden bogozás után azon ürügy alatt, hogy szorosabbra akarjuk húzni, vissza kell fordítani. Ezután, mint a 143-ik ábrán látható, az *a* sarokt *c*-nél megfogjuk bal kezünkkel, a kendő két szabad sarkát ráborítjuk a csomóra, ezt meghagyjuk tapogatni, hogy mindenki meggyőződhessék a

(142. ábra).

(141. ábra).

(143. ábra).

csomó ott létéről. A bal kéz ujjával a csomót előre tolva, kihuzzuk az *a* sarkot a csomóból, összegyürjük a kendőt s egy nézőnek kezébe adva, felkérjük azt, fujjon rá a csomóra. Ezután a kendőt jobb kezünk hüvelyk- és mutatóujja közé fogva kirázzuk s megmutatjuk, hogy a ráfujás által a csomók eltűntek a kendőről.

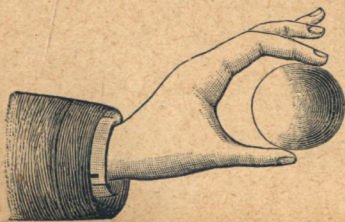
Ezen mutatványt olyképp is lehet kivinni, hogy nem egy kendőnek két sarkát, hanem több kendőt kötünk így egymáshoz. Ilyenkor a bűvész a kendőket egyenkint egy kalapba teszi, lassan megolvasván azokat hány van, de betevés közben a csomókat egymás után letolja a kendő sarkokról s mikor ezzel kész, a kendőket egyenkint kiveszi a kalapból. Ezen mutatvány a mily egyszerűnek látszik, ép oly meglepő a közönség előtt. Itt is áll az a már sokszor hangoztatott dolog, hogy «gyakorlat csak gyakorlat», enélkül minden hiába, a legszebb mutatvány kárba vész. Ne adjunk elő csak 3—4 mutatványt, de az aztán tökéletes és jó legyen.

45. Az ikergolyó.

(144. ábra).

Egy billiárdgolyó nagyságu fagolyót kell készíteni, továbbá esztergályos által kivájni egy 2—3 milliméter vastagságu fallal bíró félgömböt, mely oly nagy legyen, hogy a fagolyó éppen beférjen, ha összetesszük őket. A 144-ik ábrán *a* a golyót, *b c* és *d* pedig a reátett félgolyót ábrázolja. Mindeniket egyforma színre, barnára vagy pirosra kell festeni. A fél golyót a bűvész a kabátszárny belsejében levő zsebszervantban elrejtve tartja, a golyót pedig megmutatja a közönségnek s meg is vizsgálthatja. Miközben helyére visszamegy, észrevétlenül kiveszi zsebéből a félgolyót s ráteszi a golyóra. Ismét felmutatja a közönségnek a golyót, de most már olyformán, hogy a félgolyónak domboru részét mutatja fel, másik oldalát pedig a benne rejlő golyóval tenyerében tartja. A közönség persze azt hiszi, hogy az előbb megvizsgált golyót látja. A bűvész most mindkét kezével megmarkolja a kettős golyót s kezeit fölemelve s leeresztve kiveszi a fagolyót a félgolyóból s mindkettőt megmutatja a közönségnek, mely egy golyó helyett most csodálatára kettőt lát, mert az üres félgolyónak természetesen a domboru felét mutatja meg a közönségnek (145a és 145b ábra). Két kezét ismét fel- és lebocsátja

(145a ábra).

(145b ábra).

s közben két keze összeért, mikor is a fél golyót ismét ráteszi a fagolyóra s most már ismét egy golyót mutat elő kettő helyett.

Még érdekesebbé lehet tenni a mutatványt, ha egy félgolyó helyett kettőt csináltat, úgy hogy a két félgolyó éppen ráillik a golyóra s ha a háromt összeteszik, egy golyónak látszik. Az ábra szerinti hármas golyóval is úgy kell bánni, mint előbb a kettős golyóról irtuk s ha mind a három golyót egyszerre akarja megmutatni a közönségnek, a golyó a két félgolyó között legyen, mint az az itt következő ábrából látható. (Nagyobb műkedvelők- vagy bűvészeknek való mutatvány.)

(145c ábra).

46. Papakoszta a zsebkendőben.

A bűvész leterit az asztalra egy zsebkendőt. Azután felkér valakit a közönség közül, hogy a zsebkendőnek éppen a közepére tegyen egy koronát.

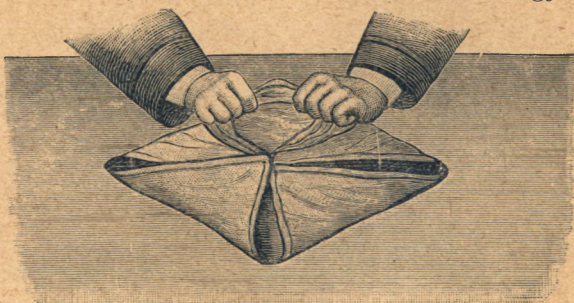
A kendő jobboldali sarkát ráhajtja a koronára (146 ik ábra), de előbb egy kis viasz golyócskát csusztat a kendő sarka és a pénzdarab közé. Ezután a kendő többi sarkait is egymásután ráhajtja a koronára, miközben

(146. ábra).

ujjával rányom a pénzdarabra, mely a viasz segélyével az először ráhajtott jobboldali kendő sarokhoz ragad. A kendőnek egyik sarka most a bűvész felé van fordítva; mindkét kezével megragadja a kendő egy-egy oldalát s kezeit szétrántva, a kendő szegélyeit végig csusztatja ujjai között (147. ábra). Tehát mindkét kezében a kendő egyik

sarkát fogja tartani s a jobb sarokkal együtt a rajta ragadó pénzt is. A kendőt azután két kezével megrázza a levegőben s mutatja, hogy a korona eltűnt belőle. (Csak kisebb társaságban adandó elő).

(147. ábra.)

47. A varázsgyűrű.

A közönségtől egy közönséges jegygyűrűt kér kölcsön a bűvész s készletben tart egy hasonló másik gyűrűt.

A gyűrűt a közönség szemeláttára az asztalra teszi, de a kölcsönzött gyűrű helyett saját gyűrűjét teszi oda, a kölcsönzöttet pedig markában tartja. Ezután előveszi varázspálczáját s ennek egyik végét markában tartva, a gyűrűt ráhuzza a pálczára. A nézők közül kettőt felkér a segédkezésre s egy zsebkendőt is kér kölcsön. Most kezét a gyűrűvel a pálcza közepére csusztatja s a két kisegítőt felkéri a pálcza két végét megfogni, a zsebkendővel pedig körülcsavarja a pálcza közepét s vele együtt a pálcza közepén levő gyűrűt is. Felvéve az asztalról az odatett gyűrűt, azt futólag felmutatja s megmondja a közönségnek, hogy ezt daczára annak, hogy két úr tartja a pálcza két végét, rávarázsolja a pálczára. Erre jobb kezét a gyűrűvel a kendő alá dugja, de a gyűrűt e közben markába csusztatja. Azután megragadja a kendő sarkát, a kendőt egy rántással lehuzza a pálczáról s a nézők ott látják a kikölcsönzött gyűrűt a pálcza közepén. Saját gyűrűjét pedig eltünteti a bűvész.

48. Kincs a levegőből.

Ezen mutatványhoz 10—12 korona szükséges, melyeket a bal kézbe véve úgy helyezünk el, hogy azok a középső ujjon fekszenek s két oldalt a mutató- és gyűrűsujj, fenn pedig a középsőujj utolsó izülete által vannak megakadályozva a leesésben (148-ik ábra).

(148. ábra).

(149. ábra).

A közönségtől kölcsön kérünk egy czilindert vagy kemény kalapot s azt a bal kézbe vesszük olyformán, hogy a pénzdarabok a kéz és a kalap széle között legyenek s a középujj felemelésével egyenként a kalapba lehessen ejteni (149-ik ábra). Megmutatjuk ezután, hogy a kalap üres, nincs benne semmi s a 150-ik ábrán

(150. ábra).

látható helyzetben állunk a közönség elé. A bűvész most oly mozdatatot tesz, mintha vagy a levegőből, vagy valakinek hajából vagy szakállából venne ki egy pénzdarabot, ezt látszólag a kalapba dobja s e pillanatban bal keze középujjának felemelésével leejti a kalapba az egyik pénzdarabot, tehát a közönség csakugyan hallja is a kalapba dobott pénz csörgését. Meg is mutatja a benne levő pénzt, azt jobb kezének ujjaival kivéve.

Ezalatt a második koronát készíti elő bal középujjával a leesésre. Mig az előbb megmutatott koronát látszólag a kalapba dobjuk, elrejtjük azt a jobb kézbe s ugyanakkor a balból egy koronát csusztatunk a kalapba. Ezt ismételni lehet, amig a bal kézben készlet van. A bűvész végül, ha a bal kéz már üres lett, az addig eldugott koronát is bedobja a kalapba.

Igen nagy hatást tesz, ha a varázsbottal egy jelet rajzolunk a levegőbe s megmondjuk, hogy ezen varázsjelnél fogva mindenki képes a levegőből koronákat fogni, csakhogy azt megnézni s kezét kinyitni nem szabad, míg a koronát a távolból a kalap felé nem dobta. Felszólít tehát egyet a közönség közül, ki erre alkalmasnak látszik, hogy kapjon a levegőbe, kezét rögtön csukja be s a megfogott koronát dobja a kalap felé. Az illető megteszi ezt s e pillanatban a bűvész leejt egy koronát a kalapba. Ezt ismétli más nézőkkel is, akiknek erre kedvük van. Az egyik nézőnél azonban nem ejt le koronát, tehát a csörgést nem is hallani. A bűvész bosszankodik, mert az illető úr vagy hölgy bizonyára nem dobta el a koronát, hanem magának akarja tartani. Az természetesen nevetve erősíti, hogy nem tartott meg pénzt s kinyitja tenyerét, amely üres. De a bűvész azt mondja, hogy ez lehetetlen mert okvetlenül el kellett egyet kapnia a levegőből. Miután azonban az udvarias felszólításra nem adja oda, sajnós, erőszakot kell használnia. Ezzel odamegy az illetőhöz s annak orrából vagy hajából húz ki egy koronát, melyet láthatólag beejt a kalapba. Bár e mutatvány már körülbelül 100 éves, jó előadásnál mindig igen érdekes, pláne, ha az illető elég leleményes ahhoz, hogy más és más variációkban adja elő.

49. Séta a czilinderen át.

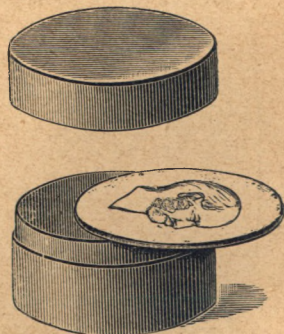
Két czilinder-kalapot, vagy más kemény-kalapot, egy tányért és két kis vizes poharat tesz a bűvész az asztalra, egy vizes pohár pedig bal nadrágzsebében van elrejtve. Tíz ezüstforintot kölcsön kérve, azokat az asztalra teszi. Ezalatt tíz ezüstforintot, melyek egymásra rakva egy kendő vagy más tárgy mögött eldugva állot-

tak, jobb kezével felvesz s ezzel benyul az egyik pohárba s miközben a poharat az egyik kalapba teszi, a forintosokat odaszorítva a pohár oldalához, hogy ne csörömpölhessenek, leereszti óvatosan a pohár fenekére s ujjait lassan kihuzza. Most a tányért ráteszi a kalapra, a másik kalapot a tányér tetejére s az üres poharat a második kalapba. A forintosokat az asztról felvéve, átolvassa bal kezébe, innen látszólag átdobja a jobb kézbe s ezt gyorsan becsukva, valóságban bal kezében maradnak a forintosok. Most az asztal keskeny széléhez áll, jobb oldalát fordítva a közönség felé, tehát az csak azt látja, mikor a bűvész kezét beteszi a kalapba s látszólag betesz oda valamit. Bal keze pedig teste által el van takarva, tehát ezzel látatlanul bal nadrágzsebébe nyul, a poharat kissé kiemeli s valahányszor jobb kezével látszólag beledob egy forintost a kalapban levő pohárba, ugyanazon pillanatban bal kezéből egy forintost ejt le a zsebében levő pohárba. A közönség csalódása ezáltal teljes lesz. Mikor már a tíz forintos a pohárban van, egy zsebében készen tartott vattadarabot nyom a pohárba, hogy a pénz menés közben ne csörömpöljön. Felkér valakit, vegye ki a pohárban levő pénzeket, azonban a pohár üres. Leveszik tehát a kalapot, a tányér is üres s ezt is leemelve, a legalsó kalapban levő pohárban találják meg a forintosokat, tehát azok keresztülhatoltak a poháron, a felső kalapon és tányéron, az alsó kalapban levő pohárba. Még egyszerűbb és biztosabb, ha a helyett, hogy a zsebünkbe tesszük a poharat, segédünket oda állítjuk közvetlen mellénk és ő egy spanyol fal által eltakarva, dobja be az egyes pénzdarabokat. A kalapokat, poharakat és tányért meg lehet azután vizsgálatni. Csak hosszas gyakorlat után adható jól elő ez egyszerű és igen szép mutatvány.

50. A berlini varázsdoboz.

Készítettünk egy ezüstforint nagyságu egyszerű gömbölyü fadobozt, melynek belseje feketére van fényezve. Egy ezüstforintnak egyik oldalát pedig lecsiszoltatjuk s szintén feketére fényeztetjük. A dobozt mindenki megnézheti s meggyőződhetik, hogy nincs rajta semmi előkészület.

Kölcsön kér egy ezüstforintost, melyet észrevétlenül kicserél a csiszolt forintossal. A dobozt bal kézbe veszi s ráteszi a pénzdarabot. (151-ik ábra). A fedő rátevésekor

(151. ábra).

a forintost megfordítja s az fekete oldalával felfelé esik a dobozba; ha tehát azt kinyitják, felületes megtekintés mellett a forint nem látható. Felnyitás előtt kissé meg kell rázni a dobozt, hogy a pénz csörgése hallható legyen.

Egy közönséges ezüst forintost kell előszanszírozni valakinek hajából s azt vizsgálat végett odaadni s míg azt nézik, a dobozból a pénzt kivenni, elrejtteni s most a dobozt is odaadhatjuk megvizsgálás végett; egyiken sem fedezhetnek fel semmit.

51. Kést egy kalapon keresztül szűrni.

Egy közönséges asztali-kés hegyét 2—3 centiméter hosszúságban levágva, ezen késhegyre egy tűhegyet hagyunk forrasztani. (152-ik ábra). Ha a bűvész részt vesz egy ebéden vagy vacsorán, kér egy kalapot kölcsön, bal kezével észrevétlenül kiveszi zsebéből a késhegyet s kívülről ráerősíti a tű segítségével a kalapra, amelyet úgy tart, hogy a belé szurt késhegyet meg ne láthassák. Kikéri a tulajdonos engedélyét, hogy a kalapon egy kést szurhasson keresztül s ha ezt megkapta, felvesz az asztalról egy hasonló gömbölyű véggel bíró kést, azt beteszi a kalapba s azt látszólag keresztül szurja. Mikor ez megtörtént, a kalapot úgy fordítja, hogy megláthassák a belőle kiálló késhegyet. A kalapot ismét megfordítva, látszólagos erőlködéssel kihuzza belőle a kést, azt leteszi az asztalra, de egyuttal kihuzza a késhegyet is, melyet ismét tenyerébe rejt el s mielőtt a kalapot visszaadja, könyökével végigsimitja, hogy ezzel a kés által okozott hasadást eltüntethesse s ezzel eltünt a tű által okozott lyuk is s a kalapot visszaadhatja tulajdonosának.

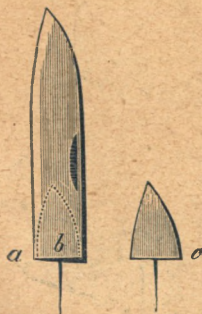

(152. ábra).

52. A szellemek kése.

Kivitele hasonló az előbbihez, csakhogy asztali-kés helyett zseb-kés hegye használandó. (153-ik ábra). Előbbihez képest javítva van olykép, hogy a *c* utánzott késhegyen kívül még egy nagyobb *a* is van, mely az előbbi fölé húzható.

Míg a valódi késhegyet látszólag belülről a kalapon keresztül szurjuk, — a késpengét kívülről a tű segítségével megerősítjük a kalapon, a nagy pengét ismét lehuzzuk, megmutatjuk a kés hegyét.

(153. ábra).

Most azon ürügy alatt, hogy azt még jobban keresztül akarjuk szurni, megfogjuk a bal kéz ujjával s az a pengét c késhegy fölé huzva, ujjainkat lassan magasra emeljük s megmutátjuk, hogy a pengét egészen keresztül szurtuk. A kés kihuzásánál ugy kell eljárni, mint az asztali-késnél s a két pengét ügyesen eldugni.

53. A delejesség hatása.

(154. ábra).

Ha a bűvész ezüst forintosokat varázsolt elő valamely mutatóványnál, mindjárt meg is mutatja, miképpen lóghattak eddig észrevétlenül a levegőben. Ezek ugyanis delejes forintok s még most is van bennük annyi delejesség, hogy a test magához szívja őket s a ruhán megállanak. Ezzel elővesz egy forintost, mely azonban

(155. ábra).

egyik oldalán egy finom, hegyes kis kampóval van ellátva s ennél fogva ráakasztja a kabátra; koronás pénzdarabot esetleg a hüvelykujj kissé kemény bőrére is lehet akasztani, így még nagyobb hatást tesz; de akkor a kampónak a szélén kell lenni, mint a 154. és 155-ik ábrákon látható. Ha azután kéri ezt a pénzdarabot megvizsgálás végett, észrevétlenül elcseréli egy előre elkészített másik pénzdarabbal.

54. A jós.

Egy koronának egyik oldalán egy bevágást karczolunk be annak szélén. Ezt zsebünkben tartva, egy koronát kérünk kölcsön s azt kicseréljük ezzel. Megmutatjuk a társaságnak, mikép járjon el. A koronát ugyanis élével fel kell állítani az asztalra, a bal kéz mutatóujjával igen gyengén leszorítani, a jobb kézzel pedig az oldalán megütni s akkor a korona pörögni kezd. Meg kell mondani, hogy valaki teljesen csendben pörgesse meg a koronát s a bűvész a szomszéd szobából megmondja, melyik oldalára esett a pénz. A bűvész elmegy s a pénzt megpörgetik az asztalon. A bűvész odahallgat s ha a pörgés után a pénz gyorsan és csörögve esik le, akkor a bevágott oldal van alul, ha pedig a pörgés mindig lassubb és lassubb forgásokkal ér véget, akkor a nem bevágott oldal. Így könnyen kitalálhatja, a feliratos vagy a fejes rész van e fölül.

55. A vándorló poharak.

(156. ábra).

(157. ábra).

(158. ábra).

Két egyenlő nagyságu bádogpoharat (156-ik ábra. 1 és 2) a bűvész egymáson keresztül akar sétáltatni. E célból a felül levő 1 poharat 2-be dobja (157-ik ábra), de azon pillanatban, midőn a ledobott 1 pohár a 2-őt érinti, elejti a 2 poharat és 1-et gyorsan megfogja. (158-ik ábra.) A mutatványt ismételni lehet, ahányszor tetszik. Már csekély gyakorlat után oly ügyességet lehet ebben elsajátítani, hogy a nézők gondolják, miszerint egyik pohár csakugyan a másikon átvándorol.

56. A rózsapohár. (*Bergher tanár után.*)

(159. ábra).

A rózsapohár (159-ik ábra) alakja olyan, mint egy közönséges borospoharé. Falai azonban kettősek; a falak között levő ür egy lyukon keresztül borral lesz megtöltve még az előadás előtt, a lyuk betömve, a pohár belseje pedig a friss rózsalevelekkel megtöltve.

Ha valamely mutatványnál az esetleg elővarázsolt bort kóstoltatni akarjuk a közönséggel, akkor a rózsapoharat is látszólag megtöltve egy tálczára tesszük s a közönség közé visszük. De eközben egy ügyetlen mozdulatot csinálunk, hogy a pohár feldől s annak tartalma egy hölgy ruhájára ömlik. Persze meg fog ijedni, de annál nagyobb lesz a derűtség, ha bor helyett rózsalevelek lesznek ruháján.

Gépezetek és nagyobb készülékek

szinpai előadások tartásához.

Nagyobb és hatásosabb mutatóványokhoz készülékek is szükségesek, melyek közül a legjobbakat itt közöljük.

57. A lapda-tartó.

(160. ábra).

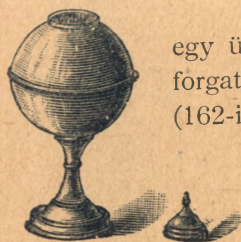
A lapda-tartó (159-ik ábra) úgy van berendezve, mint a (77-ik oldalon leírt üvegszekrény. Hogy az összenyomott lapdákat könnyebben lehessen a szekrény teteje s a hátrafelé csapódó üvegtábla közé tenni, a tető rovátkok között mozogva, mint egy fiók, oldalvást kihúzható és hasonlóan lehet a fenékkal is tenni, úgy hogy a mutatóvány végeztével

a bűvész keresztül dughatja karját annak bebizonyítására, hogy nem rejt magában semmi titkos készüléket. A lapdák leírása a 24-ik oldalon van.

Ezekből hármát-hármát tesz összenyomva egymás tetejére, tehát meglehetősen sokat rejthet el a tetőben. Hogy a hézagot bővebbre lehessen csinálni, a vasalások szélesebbek. Ha két eleven galambot akarunk előtüntetni, a szekrény egészben valamivel nagyobb legyen.

Hogy a felső és a mozgatható üveglap közötti ürt nagyobbra lehessen csinálni, a szekrény belsejében az oldalfalak fölött köröskörül 3—4 centiméter magas tükör szalagok vannak, melyek lenyomatnak amíg a galambok a kalitkában vannak s fölcsapódnak, mihelyt a szekrény üres lesz, tehát láthatlanok. Hogy ezen tükördarabok határolása észrevehető ne legyen, a szekrényen kívül keskeny, az oldalfalakra erősített kina-ezüst szalagok vannak megerősítve, melyek a tükör darabok alsó szélét elfödik, amíg ezek az oldalfalak felé lecsapódva vannak.

58. A foltozó serleg.

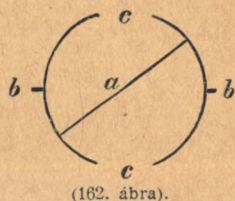
(161. ábra).

Szerkezete a következő: A serleg (161-ik ábra) egy üres golyó, mely egy lábon áll. A golyó felső fele forgatható. Belsejében egy másik üres érczgolyó van (162-ik ábra), mely az *a* pléh-fal által két részre van osztva. *bb* két szeg, amelyeken a golyó forog, *cc* két nyílás, melyek közül az egyik a serleg nyílása alatt van, a másik ezzel ellenkező oldalon, tehát ha a belső golyót forgatjuk, hol egyik, hol a másik nyílás lesz fölül. A külső

golyónak felső mozgatható felében egy gépezet van, amely a belső golyót saját tengelye körül forgatja, ha a külsőt jobbról balra vagy viszont fordítjuk.

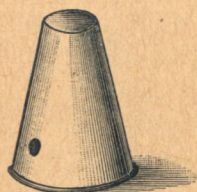
Ha a bűvész kikölcsonzött zsebkendőket tesz a belső golyó egyik felébe és megforgatja a serleg felső részét, akkor ennek nyílása alatt megjelenik a belső golyó másik része és ebből egészen más, előzőleg beletett kendőket húzhat ki, míg a kikölcsonzotteket a szolgál kezébe juttathatja. Miután a serleg belül feketére van lakkirozva, oda adhatja megvizsgálás végett s még sem látják meg benne az *a* rézsütös falat.

Virágokkal, órákkal, madarakkal stb., számtalan mutatványt lehet ezen serleggel előadni s ily mutatványokat minden bűvész maga is kigondolhat.

(162. ábra).

59. A fogó-serleg.

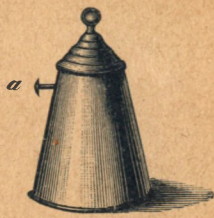

(163. ábra).

Ha a bűvész egy narancsot, lapdát, golyót vagy hasonló tárgyakat akar eltüntetni s nem áll szervant rendelkezésére, használhatja a fogó-serleget. Ez pléhből van készítve, alul mintegy két centiméternyire a szélétől egy gömbölyű lyuk van, melyen a jobb kéz gyűrűs ujját kényelmesen be dughatni (163-ik ábra). Miután az eltüntetendő

tárgyat az asztalra tette, a serleget úgy teszi rá, hogy a lyuk ne a közönség felé legyen fordítva, hanem hátul legyen. A fölelésnél a bűvész megfogja jobb kezével, gyűrűsujját e közben a lyukba teszi s azzal az illető tárgyat a serleg belső falához szorítva, fogva tartja s megmutatja, hogy az asztalról az illető tárgy eltűnt.

A serleget tartalmával együtt rögtön félreteszi s ezen tárgyat később máshonnan varázsolhatja elő. A 164-ik ábra a fogó-serleg egy javított alakját mutatja. Itt lyuk nem szükséges, hanem van egy gomb *a*, (melyet szintén nem szabad a közönség felé fordítani). Ha a bűvész a serleget felső szélénél megfogta, tenyerével megnyomhatja az *a* gombot és ez által az oldalfalhoz szoritja a serleg belsejében levő lapátot, melyet a 165-ik ábra már ezen becsukott állapotában tüntet elő.

(164. ábra).

(165. ábra).

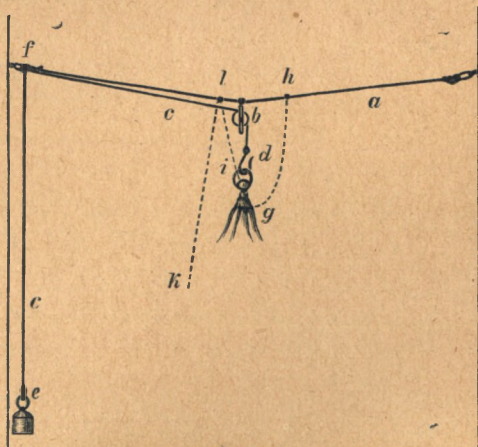
Ha a serleget a kinyitott állapotban levő lapáttal valamely tárgy fölé teszi s az *a* gombot elereszti, a serleg belsejében alkalmazott *b* rugó a lapátot a serleg alatt levő tárgy felé nyomja és ez a lapát és a serleg fala közé lesz szoritva, tehát a bűvész a serleget egyszerűen felemelheti, anélkül hogy kezének állását változtatnia kellene. Azután megfoghatja a serlegnek a gombját is s így megrázhatja a levegőben, s a benne levő tárgy nem esik ki.

60. A kínai függő-lámpa.

Ezen mutatványt legczélszerűbb az előadás befejezésére használni fel. Lehet benne kis virágcsokrokat rejteni el, melyeket a közönség között szétoszthat. Külsőjét a 166-ik ábrán láthatni. A terem közepén egy erős zsinór van keresztülhuzva, mely a fal két oldalán meglehetősen magasságban jól megerősítettik. (167. ábra).

(166. ábra).

(167. ábra).

(168. ábra).

A zsinórt *a* ábrázolja s ennek közepén egy karika *b* van. A karika fölött egy másik zsinór *c—c* forog, melynek egyik végén egy horog *d* van, másik vége pedig az *f* karikán keresztül vezetetik. A zsinór végén egy ólomsúly *e* lóg, mely egy fél

kilóval könnyebb, mint a megtöltött lámpa. A lámpát a *d* horogra akasztjuk s a mozgatható tető felső szélére *g*-nél egy vékony czérnaszálat kötünk, melynek másik vége *h*-nál a zsinórra lesz kötve. A czérnaszálnak azonban nem szabad kifesztve lenni, hanem mint

az ábrán is látható, lazán lógjon le.

A lámpa gyűrűjén *i*-nél megerősített gyújtó-zsinór, mely *l*-nél az *a* zsinórra van erősítve s melynek másik vége *k*-nál hosszan lelóg, megakadályozza a lámpát, hogy leereszkedjék.

Még mielőtt a lámpát így felakasztotta, megtölti apró csokrocskákkal, melyeket úgy helyez el, hogy ki ne eshessenek, azután bezárja a lámpát olyképp, hogy az összes oldalfalakat fölhajtja, valamint a zászlókat is. A tető, mely az oldaloszlopokon kissé leereszthető, a zászlók és oldalfalak fölé nyomatik s ezeket szorosan összetartja. Az *i* karika a belső oszlopokkal össze van kötve, úgy, hogy a tető egyelőre megmarad a jelenlegi állásában.

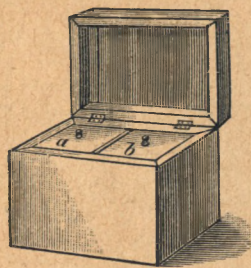
A lámpa már az előadás megkezdése előtt lóg így. Mikor a bűvész valamely mutatóványt bevégezett, egy gyertyával meggyújtja a gyújtó-zsinór lelógó végét. A láng villámgyorsan elemésztí az egész zsinórt s a lámpa lassan sülyedni kezd, miközben a tetőre erősített czérna először ezt felemeli, s ezáltal az oldalfalakat kiszabadítja, azután azonban leszakad. Mialatt a lámpa leereszkedik, az oldalfalak lecsapódnak, a zászlók is kibontakoznak s a lámpa mint a 168-ik ábra mutatja, szétbontva megáll, körülbelül egy, méternyire a padló fölött s a bűvész kényelmesen kiszedheti belőle a csokrokat.

Ha a lámpát galambok előtüntetésére akarjuk használni, akkor két oszlop között egy pálczát erősítünk meg, melyen a

galambok ülhetnek, a lámpa fenekét pedig papirossal terítjük le, hogy ne piszkolódjon.

Miután a lámpát kiüritettük, kivesszük a fenekére tett ólomdarabot, hogy a lámpa könnyebb legyen, mint az *a* súly s a lámpa magától ismét fölereszkedik.

61. A kettős szekrény.

(169. ábra).

A kettős szekrény egy hosszukás láda, mely felül egy keskeny lécz által látszólag két részre választatik. (169-ik ábra). Mindenik részén egy-egy fedő *a* és *b* van. A lécz alatt egy betét csuszik ide-oda, mely oly nagy, mint a szekrény belsejének fele.

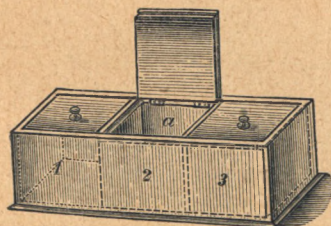
A 170-ik ábrán ezen betét *c* a bal oldalon van. Ha a bűvész azon részbe, melyen a betét van, egy tárgyat, pl. egy tojást tesz,

akkor csak be kell csuknia a szekrény tetejét, a szekrényt kissé rézsútosan tartani, úgy, hogy a betét a másik fődél alá csuszik s az a rész, melybe a tojást tette, a tető kinyitásánál üresen találtatik. Ily módon a betett tárgyat tetszése szerint eltüntetheti és elővarázsolhatja.

(170. ábra).

62. A háromszoros szekrény.

(171. ábra).

A háromszoros szekrényben, (171-ik ábra) melynek szerkezete az előbbihez hasonló, három osztály van egymás mellett, melyek fedele alatt a betét egyik osztályból a másikba csuszik s a bűvész egy betett tárgyat tetszés szerint az első, második, vagy harmadik osztályban jelentethet meg. Végül a közönség

által megjelölteti, melyik osztályban legyen az eltüntetett tárgy s onnan veszi elő.

63. A varázs-kés.

Kisebb családi körben előadandó mutatványoknál igen ajánlható a varázs-kés, mely a 172-ik ábrán látható. Ez egy közönséges asztali-kés alakjával bir, de kettős pengéje van. Mindenik

(172. ábra).

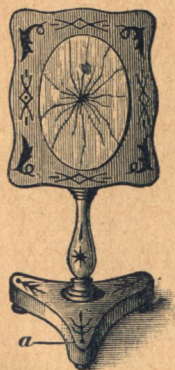
belül homoruan ki van köszörülve, tehát ha összehajtjuk, belül egy ür képződik, melyben egy kisebb pénzdarab, egy összehajtott papirszelet vagy más tárgy elhelyezhető. Ha egy ily tárgyat a két penge közé tettünk, becsukjuk a kést, mikor is a *b*-nél levő kiszögellés lapos része *c* a másik pengén levő *e* kiszögellés *d*-vel jelzett bevágásába behatol s így a két pengét összetartja. A két penge a kés hegyénél levő *a* szögecs által tartatik össze.

Ezen kést a bűvész ebéd vagy vacsora közben kicseréli valamely ott fekvő késsel.

Ezután kölcsön kér egy 10 fillérest, azt a társaság által valamely bekarcolással megjelölteti, azután eltünteti. Most felkéri a közönséget, válasszon egy zsemlyét vagy almát az asztalon levők közül s a tiz fillérest ebbe bele fogja varázsolni, ő pedig kimegy, hogy a választást ne befolyásolhassa. Mire behívják, hogy a kiválasztás megtörtént, ő már elrejtette a tiz fillérest a két penge közé. A kiválasztott zsemlyét bal kezébe fogja, a kést a jobba s mialatt a zsemlyét elvágja, hüvelykével megnyomja az *f* hajlítható penge fokát s ezáltal a két pengét széttolja, a 10 filléres pedig a félig szétvágott zsemlyébe esik. Ezen művelet közben a bevágott zsemlyét kissé szétnyitja, hogy a pénz könnyebben kivehető legyen.

A kést ismét összetolja, a zsemlyét egészen szétvágja vele s mielőtt a zsemlye két felét szétvette volna, odaadja a társaságnak, mely maga kiveheti a zsemlyéből a pénzt s látja, hogy ugyanaz, melyet előre megjelöltek.

64. Az óratükör.

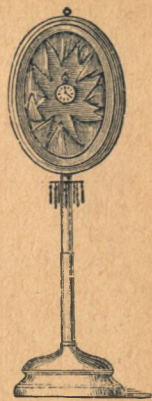

(173. ábra).

Arra szolgál, hogy kölcsönzött órákat, gyűrűket stb., melyekre látszólag reá löttünk, előtüntesse. A tükör lába (173-ik ábra) egy gépezettel van ellátva, mely által a rajta levő tükör, amely mindkét oldalán egyenlő, megfordítható. Az ábra a tükör hátsó oldalát ábrázolja, melyen egy repedt tükör van. Valamivel a közepén felül egy kis horog van, melyre az órát felakasztjuk. A túlsó oldalon egy egész tükör van. Alul az *a*-nál egy kis szög van. Mihelyt ezt lenyomják, a forgató gépezet felszabadul, a tükör megfordul s a repedt tükör lesz a közönség felé fordítva.

Miután a bűvész egy kölcsönzött órát kicserélt

s helyette egy másik előkészített órát csomagolt be, ezen csomagot leteszi az asztalra, előhossa a tükröt s a kölcsönzött órát észrevétlenül a tükrörlap hátulján levő kis horogra akasztja. A tükröt úgy teszi az asztalra, hogy a közönség ne a repedt oldalt lássa meg. Most egy nagy ujságot vesz elő, kibontja s a tükrö elé tartja, de e közben jobb kezével az alján levő *a* szöveget megnyomja s azon pillanatban, mikor a tükrö az ujság alatt fedve van, annak felső része gyorsan megfordul. Ezek után a bűvész a becsomagolt órát gyorsan egy tölcserpisztolyba teszi, azt a tükröre süti el s elhuzza az ujság lapot a tükrö elől s eltűnik a törött tükrörlapon levő óra, melyet lekaszt s visszaad tulajdonosának.

(174. ábra).

Az óratükrö egy másik kiviteli módja a következő :

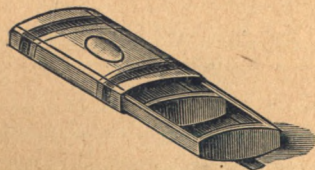
Egy belül üres rudon egy hosszukás tükrö van. (174-ik ábra). A tükrörlap és annak hátoldala között mintegy 2 centiméternyi hézag van. Ebben egy gépezet van, mely egy szöveget hátulról oly erősen neki taszít a tükröknek, hogy az széttörik.

Ennek megindítása egy készülék által történik, mely a tükrö lábában van, azt viszont egy gomb megnyomása által lehet mozgásba hozni. A tükrörlap mögött és a gépezet előtt, mely a hátfalon van, egy második fal van beillesztve, ezen egy kis horog, melyre az illető óra felakasztva lesz s mely alatt egy lyuk helyet enged a gépezet szögének, hogy keresztül hatolva a tükröt eltörhesse.

Ezen hátfal és a középfal kivehetők. Ha a bűvész a kölcsönzött tárgyat kicserélte s a kiségitőnek titokban oda adta, ez fölakasztja az órát a horogra, felhuzza a nyomógépezetet s a két falat beteszi a keretbe, mire a tükröt behozza a közönség elé. Mikor a bűvész a tükröre lőtt, megnyomja a gombot, a gépezet szöge széttöri a tükröt s most úgy néz ki, mintha a háttéren eltűnő órát bele lőtte volna a tükröbe.

A szükséges gépezetet bármely ügyes mechanikus ezen leírás után elkészítheti.

65. Az elvarázsolt trafik.

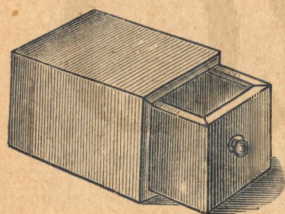
(175. ábra).

Közönséges bőr-szivartartóhoz hasonlít, de kihúzható fiókja kettős. (175-ik ábra). Ebbe néhány szivart teszünk. Ha azokat eltüntetni akarjuk, a fiókot betoljuk a tokba, a tok másik oldalát felül

bal kezünk hüvelykujjával, alul a többi ujjakkal megfogjuk és összeszorítjuk, miáltal a belső fiókot visszatartjuk, a külsőt pedig kihúzzuk. Hogy a szivarok ismét megjelenjenek, a fiókot visszatoljuk, megfogjuk a tok *keskeny* oldalait, anélkül, hogy nyomást gyakorolnánk rájuk s így mindkét fiókot, melyet a közönség egy fióknak gondol, a szivarokkal együtt kihúzzuk.

A tokot egyuttal selyemkendők, vagy hasonlók eltüntetésére is lehet használni, de ha kemény tárgyat, pl. gyűrűt akarunk szan-szirozni benne, azt előbb selyempapírba kell tekerni, hogy ne zörögjön. Ezen mutatványnál ajánlatos a tárczát egy meghitt emberünknek a nézők közül átadni azon kéréssel, hogy midőn egy szivartárczát kérünk a közönségtől, a többek között ő is ajánlja és ezt is átvéve természetes, hogy azt fogjuk felhasználni. El ne felejtjük a szivartárczát a mutatvány befejeztével vissza adni az illetőnek, nehogy gyanut keltsen.

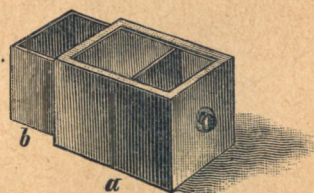
66. A kincses-láda.

(176. ábra).

Berendezése olyan, mint a 71-ik oldalon leírt szivartok-é. Nagyobb tárgyak, esetleg eleven állatok eltüntetésére szolgál. Egy négyszegletű ládából áll, melyben két egymásban levő fiók van. (176-ik ábra). A két fiók (177-ik ábra) oly pontosan van kidolgozva, hogy ha össze vannak tolva, egy fióknak tartják. Hogy ne lehessen szét-

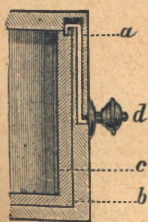
húzni őket a bűvész akarata nélkül, a külső fiók előfalában egy horog van, mely a belső fiók előfalába hatol (178-ik ábra). A *b* előfal közepén egy gomb *d* van, mely a horog alsó, begörbitett végén van megerősítve. A *d* gomb kissé föl és alá tolató s ezáltal a horog is föl vagy alá mozgatható. Ha tehát a horog a gomb segítségével lehuzatik, a *c* előfal felső szélébe alkal-

(177. ábra).

mazott bevágásba hatol s a belső fiókot a külsővel egybetartja.

Olyan tehát az egész, mint egy toló-závar. Ezen látszólag közönséges fiókot a bűvész megtölti különféle tárgyakkal, megmutatja, hogy a láda üres és betolja a fiókot. A kihúzásnál a gombot feltolja, hogy az *a* horog a *c* falból kijöjjön, a belső fiókot a fiók

(178. ábra).

feneke alatt alkalmazott *a* rugó (179-ik ábra) megnyomásával visszatartja s a fiókot most üresen mutatja meg.

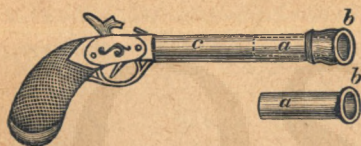

(179. ábra).

Az eltűnt tárgyakat később másutt tüntetheti elő s a szolgál, ki a ládát kiviszi, esetleg mindjárt el is készítheti a tárgyakat oda, honnan a bűvész azokat elő fogja varázsolni.

67. A pisztoly, vagy a sérthetetlen fakir. (Willman után.)

Egyike a leghatásosabb mutatványoknak, ha a bűvész magára lövet egy töltött pisztolylyal s nemcsak sértetlen marad, hanem az előzőleg megjelzett s kilőtt pisztolygolyó rögtön a lövés után a bűvész szájából esik ki, tehát bizonyosnak látszik, hogy a golyó csakugyan talált. Szükséges a mutatvány kiviteléhez egy közönséges pisztoly s egy rézcső, mely kétszer oly hosszú mint a pisztoly csöve s erre mint egy tok ráhúzható. Ezen tok végén egy kiálló

(180. ábra).

karima van, olyasforma mintha a tok szélét köröskörül kifelé görbitenék. A pisztoly a ráhúzott tokkal a 180-ik ábrán látható. Van egy kisebb tok is, mely egyik végén fenékkal van ellátva *a* s a pisztoly csövén

levő tokba téve, épen a pisztolycső végéig ér. Ezen kis tokon szinte van egy hasonló kiálló karima, *b* mely oly nagy, hogy ezen kis tok a nagyobbba bele ne csusz hasson. A 180-ik ábra alatt látható pisztolyon *c* a nagy tokot, *a* pedig a bele illesztett kis tokot s *b* a kis tok végén levő kiálló karimát ábrázolja. A bűvész már a mutatvány megkezdése előtt megtölti a pisztoly csövét egy kevés lőporral, azt lefojtja selyempapirossal s ráteszi a pisztolyra a kis tokot. Mikor a mutatványt megkezdi, elővesz egy pisztolygolyót s kéri a közönséget, karczoljanak reá valami jelet, melyről később a golyót megismerjék. Ezután megfogja a pisztolyt s markolatával lefelé, csövével pedig felfelé tartja, beleönt a csőbe egy kevés lőport, a megjegyzett golyót valaki által betéteti s egy kis selyempapirossal lefojtja, amelyet a varázspálczával présel belé. Természetes, hogy a másodszer beletett lőpor, golyó és selyempapir nem esett be a tulajdonképeni csőbe, hanem az *a*-val jelzett kis tokba, mely a csövön van. Mikor a varázspálczát visszateszi az asztalra, jobb kezének kis ujját bedugja a kis tokba s ezt kihúzza, tenyerébe rejti. Ezután elővesz egy gyutacsot, s ezt a pisztolylyal együtt átadja egyik nézőnek, a kit felkér, hogy a gyutacsot maga tüzze fel a pisztolyra. Mikor ismét visszamegy helyére, a golyót gyorsan kiveszi a tokból s szájába teszi. A pisztoly

ezalatt a közönségnél marad. Most felkéri a közönséget, hogy a ki jól tud czélozni, az lőjjön reája néhány lépésnyi távolságból. Ha akadt ilyen vállalkozó, a bűvész szembe áll vele, egy tálczát vesz a kezébe s kéri a lövészt, hogy egyenesen a fejére czélozzon. Egy adott jelre a pisztolyt elsütik, a bűvész kissé nyitva tartja száját, hogy a golyót azzal elfoghassa. Mikor a lövés eldőrdült, a bűvész a szájában tartott golyót leejti a tálczára s azután odaadja a közönségnek, győződjék meg arról, hogy ez csakugyan az előzőleg megjelölt s a pisztolyba tett golyó, amelyet ő szájával röptében elkapott. A közönség mely érdeklődéssel, sőt a hiszékenyebb része bizonyára hátborzongással kísérté az előkészületeket s később a lövést, rendkívül meg lesz lepetve, hogy a bűvész képes szájával elkapni a néhány lépésről reá lőtt golyót s sértetlen marad. Még nem rég egy hirneves amerikai bűvész ezen mutatvánnyal egész Európát lázba hozta. Ezen mutatvány kivitele *igen nagy gonddal* kell, hogy történjen.

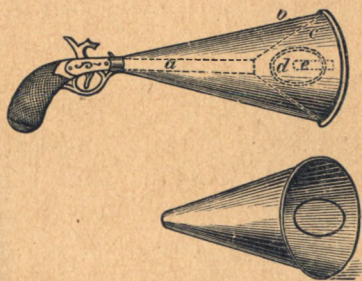
68. A tölcserpisztoly.

(181. ábra).

A tölcserpisztoly arra szolgál, hogy egyes tárgyakat, mint kendőket, órákat, gyűrűket stb. látszólag egy skatulyába vagy szekrénybe lőjjünk. Egy közönséges pisztolyból áll, melynek csöve *a* fölé (181-ik ábra) egy tölcser *b* van megerősítve. A látszólagos töltésnél az illető tárgyakat szorosán a cső és a tölcser közé nyomjuk.

Ezen egyszerű pisztolyt lövés után nem lehet megvizsgáltatni, ezért czélszerűbb a 182-ik ábrán lerajzolt. Ugyanis a pisztolycső fölött levő tölcser dupla s pedig olykép, hogy a külső nagyobb tölcser a pisztolycső tövéhez van erősítve, a belső kisebb tölcser pedig a pisztolycső végéhez. Tehát a pisztolycső és a két tölcser belseje között egy ür képződik. A kisebb tölcseren egy *d* billentyű van, mely befelé nyílik, de *e* rugó által mindig csukva tartatik. A pisztoly látszólagos meg-töltésekor a bűvész az illető tárgyakat a cső helyett a *d* nyílásba dugja.

(182. ábra).

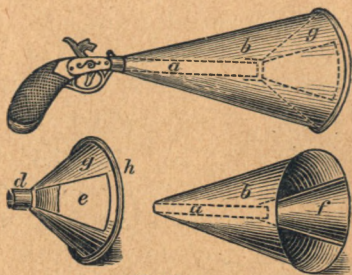
Miután ezen nyílás igen pontosan záródik s a tölcser belseje feketére van lakkirozva, ezen nyílás helye észre nem vehető.

Ezen szerkezet inkább órák és gyűrűk, mint kendők részére való, mert a kisegítőnek sok idő kellene, míg a kendőket egyenkint kiszedné.

Kendők részére alkalmasabb a 183-ik ábrán látható szerkezet.

A nagyobb *b* tölcserben egy pléh-darab *f* van, mely alsó keskeny végével a pisztolycsőre, felső széles végével a *b* tölcser szélére van forrasztva. Ezen pléhdarab feketére van lakkirozva. A kisebb belső tölcser végén egy rövid cső *d* van, mely az *a* pisztolycső vége fölé jön. A behajtott *h* karima a külső *b* tölcser karimája fölé jön, s így a belső tölcser tetszés szerint körül forgatható. A belső tölcser falában egy *e* nyílás van. A két tölcser egymásra tételénél ügyelni kell, hogy *e* a külső csőre erősített *f* pléhdarab fölé jöjjön s akkor az *e* nyílás a pléhdarab által zárva van s nem látható, miután úgy a tölcser belseje, mint a pléhdarab feketére vannak mázolvva. Ha a bűvész több kendőt akar a pisztolyba tölteni, akkor a belső tölcserét kissé megforgatja, úgy hogy a nyílás nincs az *f* pléhdarab által elzárva s a kendőket a két tölcser közötti hézagba tömi. Ha a tölcser ezen helyen megtelt, kissé odább forgatja s így az egész hézagot megtöltheti kendőkkel. Végül annyira forgatja, hogy az *e* nyílás ismét *f* pléhdarab fölé jöjjön s ezáltal zárva legyen.

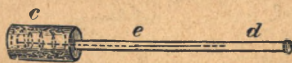
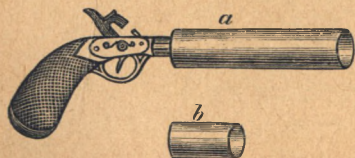
A lövés után a kisegítő egyszerűen leveszi a belső tölcserét, hogy a kendőkhöz juthasson. Hogy a mutatóványok kivitelét megkönnyítsük, fontos, hogy a begyakorlásnál pontról-pontra kövessük a leírást.

(183. ábra).

69. A gyűrű-pisztoly.

A 183a ábra egy gyűrű-pisztolyt mutat, melyet arra használnak, hogy kikölcsönzött gyűrűket vagy pénzeket látszólag egy tükörbe vagy más tárgyba lőjjenek. Szerkezete hasonló a már leírt golyó-pisztolyhoz, azon különbséggel, hogy az *a* rézcső sokkal bővebb, hogy gyűrűk és pénzek is beleférjenek. A pisztoly csőve rövid s arra van az *a* cső felszólva.

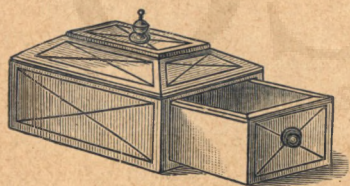
(183a ábra).

A bűvész a belső csövet először ellátja gyenge töltéssel s a *b* csövet a rézcsőbe teszi.

Igy hozza be a közönség elé; a cső nyílását felfelé tartva beletéti a gyűrűket és a töltővesszőt a c -be teszi, mikor is az tömörnek tűnik elő, azonban a valóságban üres s nyitott végénél egy réz-lemezzel van ellátva, mely egy csiga-rugó által mindig a kissé behajtott külső karimához nyomatik. Ha a bűvész most ezen a b -ben levő gyűrűkre nyomja, akkor a lemez helyet csinál nekik s a gyűrűket, töltővesszőt s a rajta levő betétet, melyet a közönség most puskatusnak néz, egyszerre kihuzhatja, miután c szilárdan beleillik b -be.

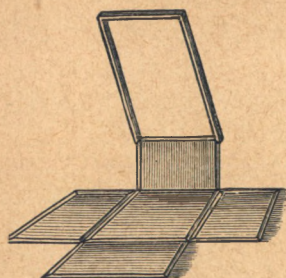
A bűvész betesz még egy kevés selyempapírt a -ba s a töltővesszővel lenyomja, a pisztolyt egy gyutacsbal együtt a közönségnek adja s előkészíti a készülék felállítását, melyen a gyűrűk ismét megjelenjenek. A gyűrűket természetesen előbb kiveszi a töltővesszőből s megerősíti az illető készüléken pl. tükrön (lásd ennek leírását). Ezen pisztolylyal is lehet egy megjelzett golyót magunkra lövetni. A veszély a bűvészre nézve teljesen ki van zárva, mert mielőtt a pisztolyt kezéből kiadná, meggyőződhetik arról, hogy a töltővessző által csakugyan a beletett golyó birtokába került-e.

70. A virágszekrény.

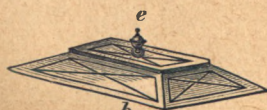
(184. ábra).

A virágszekrény (184-ik ábra) három részből áll; a szekrényből, a fedőből és a fiókból. A fiókot, (185-ik ábra) teljesen ki lehet húzni a szekrényből s mint az ábra mutatja, széthajtani.

(185. ábra).

Mikor össze van állítva, egy tetején levő keret által tartatik össze. A fedőben (186a ábra) alul, ott hol a fiókot érinti, egy betét (186b ábra) a van, melynek térfogata valamivel kisebb, mint a fióké, tehát a fiók fölött lóg, még pedig a következő módon. A fedő tetején levő e gomb forgatható s egy ráerősített rövid d drót, mely végén be van görbitve, az a -ra erősített üres c toldalékba behatol, ha a gombot fordítják. Mint a 186c ábra mutatja, a toldalékon egy

(186a ábra)

(186b ábra).

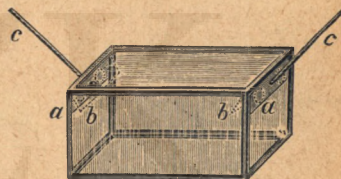

(186c ábra).

háromszegletű bevágás van. Ha tehát a gombot s vele a d drótot úgy forgatjuk, hogy annak begörbitett vége a kivágáshoz ér, az a betét leesik a fiókba. Az előadást megelőzőleg a fedél és a betét közötti űr friss virágokkal lesz megtöltve. Mikor a bűvész az előadást megkezdi, leveszi a födelet, egy tálczára teszi, kihúzza a fiókot, megmutatja, hogy a szekrény üres s leteszi az asztalra. Azután a fiókot, mint a 185-ik ábra mutatja, szétveszi olykép, hogy az oldalfalakat s a felső keretet széthajtja. Mihelyt ezt is kellően megvizsgálták, ismét összeállítja, betolja a szekrénybe s a fedőt ráteszi. Eközben az e gombot kissé megforgatja, hogy a d drót a betétet szabadon bocsássa. Ez beesik a fiók fenekére s a fedőben elrejtve volt virágok elborítják. Miután úgy a fiók belseje, mint a betét barnára van festve, nem lehet azt észrevenni, ha a bűvész a közönség közé megy, hogy a virágokat szétossza.

71. A pénzesláda.

A pénzesláda vastag üvegből készült s oly alakja van, mint a 187-ik ábrán látható. A födél felhajtható. A szélek mindenütt pléhvel, alumíniummal vagy más fémmel vannak befoglalva. A láda két keskeny oldala nem oly magas, hogy a födélig érjen fel, hanem 2—3 ujjnyival rövidebb. Az oldalfal hiányzó része egy-egy keskeny érclemez a által pótolatik, ugyanazon érczből, mint a sarkok foglalatai.

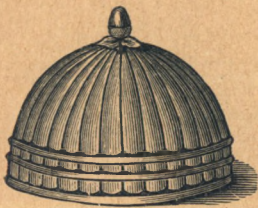
(187. ábra).

Ezen két lemez felső végein sarnirokon forgatható másik két hasonló érclemez van, melyek azonban belül szabadon lelőgnak, úgy hogy a két üvegfal fölött egy-egy hézag keletkezik, melyek oly szélesek, mint az üveglapok vastagsága. Ezen lemezek közepe egy-egy lyuk van furva s egy zsinór c keresztülhuzva, amely két zsinóron a láda a levegőben lóghat. A zsinórok végei a mozgatható érclemezekben belül csomóra lesznek kötve. A bűvész mindkét oldalon két koronát tesz a két lemez közötti hézagba, ami az ábrán pontozott kör által van jelölve s becsukja a mozgatható lemezt olykép, hogy a ládát a zsinórok segélyével fölakasztja s a láda súlyánál fogva a két lemez összetartatik s a koronák ki nem eshetnek. Egy zsebkendőt kérve kölcsön, azzal leborítja a ládát, melyet hintáló mozgásba hoz.

Még a leborítás előtt kér négy koronát kölcsön, azokat elsan- zsirozza, vagy másképp eltünteti s ezeket akarja most a ládába varázsolni. Ezt olyképp eszközölheti, hogy bal kezével a láda feneké-

alá nyul s mintegy 10 centiméter magasra fölemeli, miáltal a két mozgatható érclemez kinyitódik s a koronák a hézagokból a ládába esnek. Ha ellenben a bűvész kezében levő pénzdarabokat akarja belevarázsolni, ezeket sanzsirozza, látszólag az üvegfalon keresztül bedobja a ládába, s ezt ugyanazon pillanatban felemeli, hogy a pénzek leesnek, azután leveszi a kendőt, fölemeli a tetőt és kiszedi a pénzeket.

72. A harang.

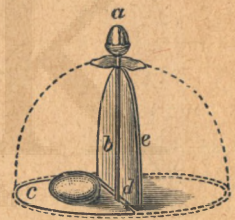
(188. ábra).

A 188-ik ábra egy china-ezüst vagy nikkelből készült harangot ábrázol s arra szolgál, hogy tárgyakat, melyeket idegen kéz által egy tálczára tétettünk, vele eltüntessünk.

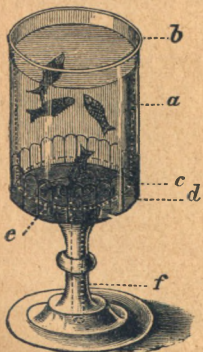
Berendezése következő: Feneke félig nyitott, félig pedig egy félgömbölyű china-ezüstlemez *c* (189-ik ábra) által van elzárva. Belsejében egy függélyes tengely *b* körül, mely

kívül *a* gombban végződik — egy félgömbölyű lemez vagyis fél korong van *e*; hogy ez ne tehesen többet, mint egy fél fordulást, az alsó *c* lemezen *d*-nél egy kis szög van, mely a továbbforgatást megakadályozza.

Ha a bűvész egy tárgyat eltüntetni akar, leborítja a haranggal, olykép, hogy a tárgy a harang nyitott fele alá kerüljön, s az *a* gomb megforgatása által az *e* fél korongot félig megforgatja, miáltal azon tárgy a *c* fél fenékre lesz tolvá. Ha a bűvész a harangot ismét a magasba emeli, a tálcza üres s az eltüntetett tárgyat a kiségitő a haranggal együtt kiviheti s odateheti vagy odaerősítheti, ahová szükséges s ahol a bűvész meg akarja jelentetni.

(189. ábra).

(190. ábra).

73. A halastó. (Hermann tanár után).

Egy nagy üvegszerlegben egy üvegbetét *a* van, mely alul valamivel keskenyebb, mint fölül (190-ik ábra). Az *a* betét pontozott vonalak által van megjelölve. Ennek felső széle *b* két-három milliméterrel kiáll a serlegből s kissé kifelé görbül, úgy, hogy a serleg széleit eltakarja.

A betét feneke és a serleg-fenek között egy

hézag van, mely körülbelül egy centiméter magas. A serleg fenekének közepén egy lyuk *e* van, mely a pohár lábán keresztül megy. A betétben víz és néhány aranyhalacska van. Van a bűvésznak ezenkívül egy vékony fekete selyemből készített zacskója is, (191-ik ábra) melyet alulról a betét fölé lehet húzni s arra éppen ráillik.

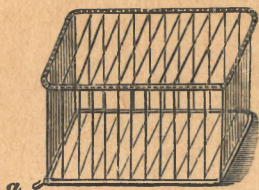
(191. ábra).

A mutatvány megkezdésénél ezen zacskó már a betét fölé van húzva s a *b* zsinór az *a* hurokkal a serleg lábán keresztül vezetve. A bűvész behozza a serleget s az asztalra teszi. Az asztalon egy lyuk van, ebből egy zsinór áll ki, melynek végén egy kampó van, a zsinór másik vége pedig a bűvész kisegítőjénél. A bűvész a kampót észrevétlenül beakasztja az *a* hurokba és a poharat az asztalon levő lyuk fölé teszi.

Miután a fekete zacskó a betétre van húzva, a serleg úgy néz ki, mintha tentával volna megtöltve s hogy a bűvész bebizonyítsa, hogy csakugyan tenta van benne, a 80-ik oldalon leírt tentakanalat használja.

Azután a pohártól távolabb megy, egy pisztolyt süt el reá s e pillanatban tenta helyett aranyhalakkal telt víz tűnik elő, mert a bűvész segédje a fekete zacskót a zsinór segítségével a serleg lábában levő lyukon keresztül az asztalba rántotta.

74. A madárkalitka. (Fredmár után).

(192. ábra).

Ezen mutatványhoz egy kalitka szükséges, mely két érczkeretből van készítve, melyek sarkukban mozgathatók és drótpálczikákkal vannak egymással egybekapcsolva (192-ik ábra). A pálczikák egy gummi-zsinór segítségével úgy vannak beillesztve, hogy az egész kalitka könnyen összenyomható oly alakra, mint az a 192a ábrán pontozott vonalak által mutatva van.

Egy erős zsinórnak vagy húrnak egyik vége a jobb kéz csuklójára van erősítve, a másik a mellény háta fölött a bal kabátujjba vezetve, kissé kilóg ebből. Ezen végén egy hosszukás gyűrű van, mely a kalitka *a* horgába bekapcsolatik. A kalitkát a bűvész felállítva tartja két keze között, még pedig a kalitka két keskeny oldalán. A zsinór oly rövid, hogy ki van feszítve, ha a bűvész mindkét könyökét testéhez tartja.

(192a ábra).

A kalitkát úgy tartja, hogy azon sarok, hol az a horog van, éppen a bal kabátujj nyílása előtt álljon. Kézelt nem szabad viselni ezen kézen és a kabátujjnak bőnek kell lenni, hogy a kalitka akadály nélkül és könnyen eltűnhessen. Miután a kalitkába egy madarat, pl. kanárit tettek, a bűvész behozza a kalitkát két keze közé tartva, a nézők elé áll s olvas: egy, kettő, három. Háromnál két kezét egyszerre gyorsan fölemeli, a kalitkát ugyanakkor elereszti s miután a kéz fölemelése által a zsinór rövid lett, a kalitka behúzódik a kabátujjba. Miután mindkét kezét magasra föltartotta, összecsapja azokat, azután lebocsátja s kabátja ujjait meg-
rázza, annak jeléül, hogy a kalitka nincs ott. A kalitka a zsinór rövidségénél fogva fölcuszott a könyökig s észre nem vehető. (Ezen mutatványt Fredmár a budapesti Népszínházban adta elő).

75. A ténakanál.

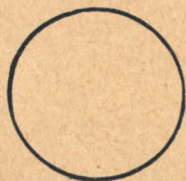

(193. ábra).

A ténakanál (193-ik ábra) egy egyszerű kanál a pléhből. A kanál fanyele b úgy van berendezve, mint az a fecskendő, melylyel a gyermekek füleit szokták befecskendeni s a mutatvány megkezdése előtt tintával megtöltve, a kanál üres fogójára tétetik. Ez a kanállal egy kis lyuk által van összekötve a -nál.

Ha most a bűvész egy edényből látszólag ténát akar kimeríteni, akkor észrevétlenül benyomja a nyél felső b részét s a kanál rögtön megtelik ténával, melyet megvizsgálás végett egy tányérba lehet kiönteni.

76. Egy korona viszontagsági.

(194. ábra).

Ezen mutatvány bevezetése hasonló az 55-ik oldalon levő mutatványhoz. A koronát ki kell cserélni egy korona nagyságú vékony aczélkarikával, mely egy helyen nyitott s a két vége hegyesre lesz ráspolyozva, mint egy tű (194-ik ábra).

Ezen karikát tesszük a korona helyett egy kendő közepébe, a négy sarkot lelógatjuk és a kendőt a látszólagos korona alatt néhányszor körülcsavarjuk (195. ábra) s valakit felkérünk, hogy a kendőt azon

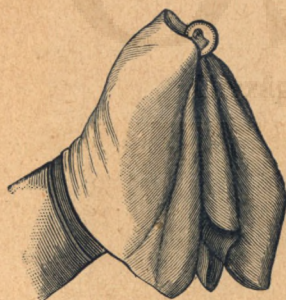
(195. ábra).

(196. ábra).

(197. ábra).

(198. ábra).

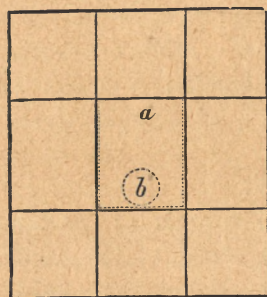
(199. ábra).

helyen tartsa s a koronát ki fogjuk a kendőből varázsolni.

A karikát a kendőben balkezünkkel tartva, egy kés fokával látszólag bevágunk a kendőbe s azután mindkét kezünkkel igyekezünk a koronát a vélt nyíláson kivenni. Az illető egyén még mindig tartja a kendőt azon helyen s kezünk által eltakarva áttoljuk a karika egyik hegyét a kendőn s a karikát lassan megforgatva, az egészet kivesszük a kendőből. Az így támadt kis lyukat bedörzsöljük. Ha ez megtörtént, az elrejtett valódi koronát az asztalra dobjuk s míg a kendőt vizsgálják, elrejtjük a karikát. Ha nincs ily karika kéznél, akkor a kivitel a következő: A balkezet a kinyújtott ujjakkal fölfelé kell tartani, s letakarni egy zsebkendővel, melyet egy kissé benyomunk az ujjak és a hüvelyk közé, tehát itt egy kis mélyedés keletkezik. Ebbe kell tenni a koronát s az ujjak hegyével a szélen tartani. Most a koronát és kendőt úgy fogjuk meg a jobb kéz hüvelyk- és mutatóujjával, mint a 196-ik ábra mutatja s olyképp forgatjuk kezünket, hogy a kendő látszólag a koronára jöjjön, valószínűleg azonban úgy igazítottuk, hogy duplán van a korona fölött, mint a 197-ik ábra mutatja. A test felőli oldalon tehát a korona nincs letakarva. Most a kendőt a korona alatt többször összecsavarjuk s valaki azt megfogja. Midőn látszólag egy bevágást tettünk a kendőn, mindkét kézzel igyekezünk a pénzt kipréselni s e közben észrevétlenül kivesszük a pénzt a kendő megforgatása által támadt nyíláson. A 198. és 199-ik ábrák mutatják miképp lehet a koronát a mutatvány kezdetén másképp is tartani. Még úgy is lehet csinálni, hogy a kendő közepébe

már előzőleg ugyanolyan színű kelméből egy ezüst forint nagyságu foltot varrunk, melybe a korona már bele van varrva, már most, ha az illetőkkel megvizsgálatjuk, tényleg koronát fog tapintani.

77. Az elvarázsolt pénzeslevél.

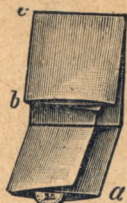

(200. ábra).

Egy 20 centiméter széles és 25 cm. hosszú, színes és erős ív papir olyképp lesz összehajtva, mint a 200-ik ábra mutatja. A középső *a* rész dupla vagyis ugyanazon fajta papirból egy darabot ráragasztunk, de csak három oldalon, mely pontokkal van jelölve, a negyedik pedig nyitva marad, így tehát egy zseb képződik. A pontozott *b* kör egy korona helyét mutatja, melyet a zsebbe tettünk. A papir kinyitva fekszik az asztalon s egy koronát kölcsön kérve, a papirlapot bal tenyerünkre fektetjük, a koronát a középső dupla rész fölé tétetjük, azután összehajtjuk először hosszában, azután szélességében, hogy egy oly boríték képződjék, minő a 201-ik ábrán látható. De úgy kell tartani eközben a papirt, hogy a zseb nyílása fölülről maradjon, tehát a korona ki ne eshessen belőle. Az összehajtás közben a boríték egyik nyílása *a* a tenyérben legyen egy pillanatig, mikor is a borítékba tett pénz tenyerünkbe csusztatjuk s csak azután hajtjuk be *b* felé. Ha a boríték be van hajtva, meghagyjuk tapogatni s ezáltal meggyőződhetjük a közönséget a pénz bennlétéről, azután az asztalra dobjuk s kopogását is hallják.

A kölcsönkért pénzt tenyerünkben tartjuk elrejtve. Ezen kezünkkel valakinek zsebébe nyulunk s látszólag onnan vesszük ki a koronát, melyet az asztalra téve, kinyitjuk a borítékot s íme ez üres. A borítékot ismét összehajtva óvatosan, hogy a zsebben levő pénz ne kopogjon, az asztalra tesszük s a koronát ismét kézbe véve, elszanszirozzuk s látszólag bevarázsoljuk a borítékba. Meg is hagyjuk tapogatni s a pénzt érezni fogják benne.

Az ügyész ismét előveszi a borítékot, de mikor jobb kezéből bal kezébe teszi, a nyílással lefelé tartja s egyet ránt rajta, hogy a koronát a zsebből a kézbe esik s most a borítékot egy harmadik embernek adja tartás végett. A bűvész figyelmezteti a közönséget arra, hogy ő a borítékot nem bontotta ki, azután látszólag a levegőből kapja elő a pénzt, a borítékot pedig kinyitvatja s az ismét üres.

(201. ábra).

78. Kinai posta.

(202. ábra).

Puha gyapot-szövetből egy közönséges zacskót kell készíttetni, amelyet a bűvész megvizsgáltathat a közönséggel. Ebbe betétet egy néző által egy pénzdarabot s azután a zacskót egy czentiméter széles szalaggal beköti. A szalag két végét egy névjegyre pecsételik s most már lehetetlennek látszik a pénz kivétele a pecsétek feltörése nélkül. A bepecsételt zacskóval egy mellékszobába megy s ott a zacskó egyik csücskét kihúzza a szalag alól. (202-ik ábra.) Ha a zacskó szövete elég puha, ez igen könnyen megy még akkor is, ha a zacskó meglehetősen szorosan volt bekötve. Kiveszi a zacskóból a pénzt s a kihúzott csücsköt ismét visszahúzza helyére, tehát a zacskón nem látszik meg, hogy ki volt bontva. Egy kevés gyakorlat mellett ehhez egy percnyi idő elegendő. A pénzdarabot gyorsan zsebébe teszi. Hogy a nézőközönséget meggyőződtesse arról, hogy a pénz még mindig a zacskóban van, egy előre elkészített hasonló pénzdarabot, mint a 154-ik ábránál láthattuk, a duplán összehajtott szövet alá tesz.

Jobb kezével kiveszi bal kezéből a zacskót s átadja a közönségnek átvizsgálás végett, mely meggyőződik arról, hogy a pecsét sértetlen, az imént a zacskóban volt pénz mégis eltűnt. (A pénz a bal kézben maradt elrejtve).

Most bal kezével zsebébe nyul, a pénzdarabot beejti oda s kivesz belőle egy lepecsételt levelet s a zacskóból eltűnt pénzt ebben találják meg. Természetesen a levélbe már előzőleg betett egy hasonló pénzdarabot s lepecsételte.

Sokkal érdekesebbé tehetjük e mutatványt azáltal, ha p. o. valamely más mutatvánnyal kombinálva, a zacskót a segítő készíti elő. A lepecsételt levelet pedig egy szolga hozza be, megcizimezve a bűvész részére.